

Giới thiệu Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!

Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!

Quỳnh Anh - Cô bé này đã phải thốt lên điều đó. Cô là cháu gái của quán gia nhà họ Đường, là người hầu riêng của 2 cậu quý tử nhà đó. Cô như một thiên thần, trong sáng, thuần khiết. Đặc biệt là đôi mắt không hề vương 1 chút tạp chất, lúc nào cũng tinh khiết như viên pha lê. Cô bé dễ khóc dễ cười, vô ưu vô lo, siêng năng, hoạt bát nhưng thực vụng về.

Hai anh chàng công tử hào hoa phong nhã, gia thế vững mạnh. Hai người bọn họ là ao ước của bao cô gái, nhưng bọn họ nha sao lại ưa trêu đùa cô gái bé nhỏ này, dù cô có dễ ức hiếp nhưng cô đâu muốn.

Cùng đọc câu truyện dành cho lứa tuổi teen với những tình huống gây cười, hay là những đoạn lấy nước mắt của độc giả hết sức tự nhiên này. Ai nha làm người hầu biết là không dễ nhưng thực sự rất khó khi đụng phải 2 người con người này. Thiệt là....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Sáng sớm tại nhà họ Đường.....

_THIẾU GIA!!!!!!!!!!DẬY ĐI HỌC KÌA!!!!!!!!-Mới sáng sớm ,giọng nó đã vang lên khắp căn biệt thự sa hoa.Nó mặc trên mình bộ đồng phục của trường SELELLAS,chạy sộc vào phòng hấn không thèm gõ cửa ,miệng thì cứ la như "cháy nhà"(xsumới sáng mà giọng chị khỏe thế,A.kệ ta)

Hấn đang nằm chần ảm nệm êm với 1 con nhỏ "không mặc đồ" ở trên chiếc giường êm ái thì nghe giọng'oanh vàng'của nó,hấn lấy tay dụi dụi 2 mắt cho tỉnh táo:

_Ư...Ukm..làm gì mới sáng mà em đã la làng lên vậy????!!

Nó dường như đã quá quen với cảnh tượng trước mặt nên cũng không nói gì,đi lại gần hấn ,nó chống nạnh nói:

_Thiếu gia !!!Sáng rồi,phải đi học chứ!!!!

Hấn giờ mới tỉnh giấc vàng,mở mắt ra nhìn nó,trước mặt hấn bây giờ là một cô gái xinh xắn trong bộ đồng phục áo sơ mi trắng ,thắt thêm 1 cái nơ lỏng màu hồng ở cổ áo ,chiếc váy màu đen ,viền trắng.Hấn đưa tay kéo nó về phía mình,nó bị mất đà ngã hấn vào lòng ngực hấn,nó đỏ mặt la lên :

_T...Thiếu ...gia..c..cậu làm gì vậy...b...bỏ ra!!!!

Hấn càng siết chặt nó vào lòng,nói giọng mỉa mai:

_Yên nào!!!!Em ồn ào quá đấy.

Nhỏ kể bên nghe thấy tiếng ồn thì dụi mắt ,ngồi dậy. Giờ nhỏ mới quay qua bên thì thấy hấn đang ôm nó,nó thì giãy giụa không ngừng.Tức giận,nhỏ giọng chanh chua,vòng tay ôm lấy tay hấn:

_Anh...không chịu đâu,anh sao lại ôm nhỏ đó!!!-Nhỏ mè nheo,vờ khóc

Hấn vẫn không buông nó ra,quay qua bên nhìn nhỏ kia bằng ánh mắt sắc lạnh:

_Mặc đồ vào rồi cút đi!!!

Nhỏ kia nghe thấy ,mặt đỏ vì quê,bước xuống giường trong tình trạng thiếu vải,nhanh chóng lấy bộ quần áo đang rớt lung tung ở dưới đất ,mặc vào rồi bỏ đi mất dạng.Khi nhỏ kia vừa đi ,nó lập tức la lên,tay thì đập vào ngực hấn:

_Thiếu gia!!!Phải đi học rồi!!!Thả ra coi

Hấn nhìn nó mỉm cười nhẹ rồi buông nó ra,bước xuống giường.Sau đó.....đưa tay cời từng nút áo sơ mi trắng hấn đang mặc trên người.Nó thấy vậy lấy 2 tay che gương mặt đỏ ửng,la:

_T..Thiếu gia!!!!

Hắn bất giác giật mình quay lại nhìn nó,nói thờ ơ:

_ Chuyện gì nữa!!!!Sao em hay hét vậy?

Nó vẫn đứng che mặt ,lấp bắp nói:

_ C...cẬU LÀM GÌ VẬY???

Hắn nhìn nó cười đều,gọng trên chọc:

_ Thay đồ chứ làm gì??Mà anh có bắt em coi đâu mà em hét đủ vậy,tại em cứ đứng đó nên anh đành miễn cưỡng thôi!!!!

Nó nghe xong câu đó mà quê muốn chết,3 chân 4 cẳng chạy ù xuống lầu.Hắn ở trên ôm bụng cười chảy cả nước mắt.Nó bước xuống thì thấy Mạnh Du đang ngồi đọc báo ,nó liền hớn hờ chạy lại:

_ Đại thiếu gia!Anh dậy rồi.

Mạnh Du đặt tờ báo xuống nhìn nó cười hiền,đứng lên xoa đầu nó,nói:

_ Sao vậy!Lúc này làm gì hót hời hợt ?Lại bị Thế Phong chọc à?

Nó cười xòa,nhìn anh :

_ Không có gì đâu,anh ăn sáng nha,để em dọn

Vẫn giữ nụ cười trên môi anh đáp:

_ Thôi ,hôm nay anh với thằng Phong có cuộc họp trong hội học sinh,phải đi sớm

Anh vừa nói dứt câu thì hắn ở trên lầu bước xuống,trông hắn y như hoàng tử vậy,da trắng,dáng cao,lại thêm đôi mắt nâu và mái tóc màu hạt dẻ càng làm hắn đẹp hơn trong bộ đồng phục.Đồng phục trường hắn là 1 cái áo sơ mi trắng ,quần đen,áo có viền sọc ca rô nâu đen ở cổ và tay áo.Hắn bước xuống nhìn nó cười ,lại cái giọng trên chọc cất lên:

_ Sao?Hôm nay được nhìn thấy body anh nên vui ra mặt ha!!

Nó mặt lại đỏ như trái cà chua nhìn yêu cực,nhưng vẫn cố chu mỏ lên cãi:

_ A...Ai..v...ui...chứ!!anh tưởng tượng thì có

Hắn lại nhìn nó chằm chằm như muốn nói thêm điều gì nữa thì bị Mạnh Du lôi đi ,giải thoát cho nó:

_ Thôi ,đi học!!

Thế là hắn bị Mạnh Du kéo ra xe không 1 lời "trăn trở".Nó sau khi chào hỏi ,đưa tiền 2 thiếu gia thì cũng cầm cặp lết bộ đến trường ...

Nó đến trường ngồi học chưa được bao lâu thì....:

_ ALO...ALO...MỜI EM QUỲNH ANH LỚP 11A1 ĐẾN TRƯỜNG ROSE BLACK .....ALO ALO...MỜI EM.....

Nó cũng đã quen với tình trạng bị gọi giữa giờ học rồi nên không có gì ngạc nhiên,nó đứng dậy xin phép cô rồi mang cặp đi ra.Vì trường nó đang học là thuộc quyền sở hữu của nhà hắn nên không ai khác người có thể gọi nó tự do ,kêu nó đi về mà không bị 1 lời phản bác chắc chắn chỉ có.....Nó một mình lê thê trên con đường ,nghĩ "Tên thiếu gia này lại giờ trò gì nữa đây ,khi không tự nhiên gọi".Vi trường hắn cách trường nó không xa nên nó đi bộ khoảng 5 phút là tới nơi.Nó mới đứng ở trước cổng,ngó lên đã thấy hắn đứng ở lầu 2 vầy vầy.Nó lại thở dài một mình,bước vào trường hắn "đúng là đồ bá đạo mà,thích gì là làm nấy".Nó vừa đi vừa nghĩ chẳng mấy chốc đã đứng trước lớp học hắn.Và tình trạng trước mắt nó nhìn thấy là...hắn đang ngồi trong lớp rõ ràng, ông thầy thì đang giảng bài nhưng hắn thì ung dung ngồi giữa 2 em chân dài ,ăn mặc sexy,ôm hôn thắm thiết ,bọn con gái trong lớp cũng chẳng thèm nghe giảng cứ nhìn hắn mà chảy ....dãi(kinh tế không biết).Khi nó mở cánh cửa ra,lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

_ Trời ,lớp nào vậy?- 1 Nam sinh nói

_ Người đâu mà xinh thế,sao tao không biết nhỉ?-ns 2

_ Trời,trường mình có nhỏ đẹp như vậy sao?-ns 3

_ Ngu vừa thôi,không thấy đồng phục trường khác à!-ns 4 gõ đầu ns 3

Bên phía nữ cũng bắt đầu ồn ào,mấy giọng chanh chua bắt đầu cất lên ,nào là "tự nhiên vô lớp người khác ,vô duyên","bày đặt làm màu","nhìn bình thường thôi"...v.....v.v..

RẦM.....

Lúc này ông thầy đang giảng trên bảng mới lên tiếng:

_Im lặng –Quay sang nó: _Em có chuyện gì không?

Nó đang ú ớ không biết nói sao,hắn bỗng lên tiếng:

_Tôi kêu cô ấy đền!!!-Cùng với lời nói,hắn đứng dậy hôn 2 nhỏ bên cạnh vào môi mỗi người 1 cái,thì thầm:_Tối tới nhà anh!!(trời!!giờ này mà còn...pó tay)

Xong hắn đi thẳng đến chỗ nó trong sự bang hoàng của cả lớp và tức giận của ông thầy.

_Tôi mệt,về!!!-Nói vồn vện 3 chữ,hắn cầm tay nó kéo ra khỏi lớp.Đi được 1 khoảng hắn và nó không ai lên tiếng ,nhưng vì hắn nắm tay nó chặt quá nên đau quá nó phải kêu lên,nhủ tay hắn lại:

_T...T..hiếu...gia...đ..đau..q..úa!!

Hắn giờ mới đứng lại buông tay nó ra,quay lại ,mặt hầm hầm,đưa tay lên cầm chặt 2 bờ vai nhỏ nhắn của nó.nói mà như hét:

_Nè,anh gọi em từ lúc nào mà giờ mới đến hả,em là rùa à??!!

Nó bị hắn quát thì giật mình,áp úng:

_E..E..m

Hắn lại nhìn nó chăm chăm ,giọng nói chuyển thành mỉa mai hoặc,cười gian xảo:

_Em.em...gì hả?Em mà không trả lời được lý do là phạt nha!

Nó nhìn hắn,đôi mắt tinh khiết long lanh sự bối rối:

_E...m.em...

_Trả lời sai!!-Hắn nói mà miệng thì cười càng lúc càng gian xảo hơn:

_Phải phạt em rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Phải phạt em rồi!!-Gương mặt anh tuấn dần sát lại mặt nó,đôi mắt hút hồn nhìn nó mê hoặc,hương thơm từ người hắn dần dần càng một rõ hơn

10cm

5cm

4cm

3cm

Nó không dám nhắm mắt,đôi mắt thuần khiết cứ nhìn chăm chặp vào gương mặt anh tuấn đang dần gần hơn.Nó bất giác thấy một bóng người quen thuộc từ xa đi tới,theo phản xạ ,nó đẩy hắn ra,làm hắn mất đà,ngã xuống nền đất.Hắn tức giận cộng thêm bất ngờ nhìn lên nó,quát:

_Nè nhóc,em làm gì vậy,biết đau không?

Nó vẫn không trả lời,đôi mắt vẫn hướng về cái dáng người tiến càng gần về phía mình.Hắn thấy lạ,quay đầu lại,vừa lúc đó 1 giọng nói trầm ấm cất lên:

_Phong,em lại chọc gì Quỳnh Anh vậy,sao lại kêu em ấy tới trường mình?

Hắn lúc này mới hiểu, đứng dậy, phúi quần áo, vẫn đáng vẻ kiêu ngạo, hắn đưa tay kéo nó vào lòng làm nó đỏ mặt, bất ngờ không kịp phản ứng lại cái giọng ngạo nghễ cất lên:

_Tại nhớ quá nên em kêu đến đây!

Nó nghe câu nói đó mà mặt tự nhiên đang đỏ càng đỏ hơn, tim đập thình thịch, im re không dám nói gì. Mạnh Du thấy vậy thì nhíu mày, giọng có chút khó chịu:

_Em đừng chọc Quỳnh Anh nữa, bỏ ra đi!

Hắn nghe vậy vẫn cố chấp, ôm chặt nó hơn:

_Không, nếu nhớ thì phải ôm cho hết nhớ chứ!!

Mạnh Du biết tính hắn từ nhỏ đã rất bá đạo, có nói thêm nữa hắn cũng không chịu buông nó ra. "Phù" đành đánh đòn tâm lý vậy. Mạnh Du tiến lại chỗ nó và hắn, nói ôn nhu:

_Anh hỏi một lần nữa, có buông ra không?

_Không!!!!!!-Hắn trả lời dứt khoát, tay càng siết chặt thân hình nhỏ bé của nó hơn.

Mạnh Du biết ngay câu trả lời sẽ là như vậy mà. Ngay từ nhỏ cái tổ chất kiêu ngạo bá đạo đã có sẵn trong hắn. "Chết", chắc ai cũng nghĩ mục tiêu của âm thanh đó là nó phải không?>.....

1s

2s

3s

4s

Vòng tay hắn buông thõng nó ra, hét:

_A A A A !!!!!!!

Nó cũng đơ người không kém,... không ngờ... thật không ngờ..... Mạnh Du lại hôn hắn (hôn ngay má thôi nha!). Hắn bá đạo là thế, kiêu ngạo là thế nhưng lần này hắn thực sự... thực sự sốc. Từ nhỏ đến lớn ngoài hôn gái hoặc để gái hôn ra (@_@!) hắn chưa để bất kỳ ai chạm vào làn da em bé của mình (tự kỷ quá!!*lắc đầu*). Nhưng hắn thật sự không ngờ là ông anh của mình lại dám làm như vậy. Trời, còn đâu hình tượng phong lưu, tuấn nhã của hắn trong lòng các cô gái nữa!! Đang gào thét trong lòng, bỗng tiếng nói bình thản của Mạnh Du cất lên:

_Thế nào? Anh trai nựng em của mình chút thôi mà, sao em phản ứng dữ vậy? -Kèm theo đó là một nụ cười trêu chọc (ông này.....bó chân). Hắn lúc này hôn mới nhập về xác, lên tiếng, gương mặt anh tuấn khó nhịu nhíu mày, một tay sờ lên má, một tay chỉ thẳng mặt Mạnh Du:

_A..Anh..anh..SAO ANH BIẾN THÁI VẬY?!!!

Nói xong câu đó hắn không để Mạnh Du nói thêm lời nào, tức giận, kéo tay nó đi thẳng một mạch ra ngoài cổng trường. Mạnh Du định đuổi theo, vì vốn muốn chọc cho hắn sốc để buông nó ra, ai ngờ hắn dù thế nào cũng vẫn cứng đầu lỳ nó đi theo. Nhưng cũng tại vì anh có cuộc họp ở hội học sinh gấp nên đành khó chịu để nó đi theo hắn. Nó lúc bị hắn dẫn đi vẫn còn "hồn đi du ngoạn", đến lúc bị tay hắn siết chặt đầu quá mới la lên:

_T...Th.ieu...thiếu gia, đau quá.

Hắn vẫn không nói gì, mở cửa chiếc xe mui trần được dựng ở đằng trước, đẩy nó ngồi vào trong, mình thì ngồi ở ghế lái, phóng nhanh vun vút trên đường. Nó thấy hắn lao với tốc độ nhanh quá (anh này chắc sốc dữ) thì lên tiếng sợ sệt:

_T.th.ieu...g.ia..anh sao vậy?

Hắn nghe thấy thì hét lên gương mặt thanh tú tối sầm lại:

_Nếu không muốn anh đánh vào mông thì im đi, ngoan một chút!!

Nghe xong câu đó mặt nó đỏ bừng, không dám nói thêm bất cứ lời nào. Nó rất hiểu cái tính tùy hứng lại còn rất trẻ con của hắn, cà phê pha nhạt không uống, pha ngọt cũng không uống, thích ăn đồ ngọt không thích ăn cay, quần áo và lại không mặc, nhân cũng không mặc,..... Nói chung là mặc 1 căn bịch không thể chữa, đó là "bệnh hoàng tử", luôn 1 mực làm theo ý mình nên nó chắc chắn hắn nói là sẽ làm, nếu nó còn hó hê gì nữa thì chỉ làm hắn thêm có lý do "ăn hiếp" nó. Huống chi bây giờ tâm tình hắn lại không được tốt. Nhưng nó thấy hình như hắn đang bị sao thì phải, không giống như bị Mạnh Du chọc mà nên. Đến nhà hắn vút chìa khóa cho một tài xế bảo anh ta lái vào rồi kéo tay nó đi thẳng lên phòng, ngồi xuống chiếc giường. Lúc này nó mới chợt để ý, hình như hắn không phải vì chuyện đó mà cau gắt nữa, gương mặt anh tuấn của hắn bắt đầu lấm tấm xuất hiện những giọt mồ hôi, lông mày nhíu lại, nó như hiểu ra vấn đề, hốt hoảng với lấy chiếc khăn giấy trên mặt hắn:

_Thiếu gia,lại đau nữa à?!!

Hắn không trả lời ,đôi lông mày càng lúc càng nhíu lại.Nó biết hắn lại lên cơn đau dạ dày nên vội vã với ở chiếc bàn đầu giường lọ thuốc giảm đau,lấy luôn ly nước để ở đó sẵn đưa cho hắn , không hiểu sao mỗi lúc nhìn hắn bị dày vò thể này tìm nó lại như bị siết lại một cách khó chịu:

_Thiếu gia,cậu uống đi!!

Hắn vội cầm lấy viên thuốc uống ,xong nó cất ly nước lên bàn ,ngồi xuống bên giường quan sát tỉ mỉ biểu hiện của hắn.Gương mặt hắn dần dần giãn ra nhưng vẫn mang 1 chút tia đau đớn,nó cũng biết hắn bị cơn đau này giày vò rất vất vả từ khi vết thương ấy xảy ra với hắn.Chính vì vậy nó luôn đặt sự chăm sóc,quan tâm ở hắn nhiều hơn hẳn với Mạnh Du . Mỗi lần nhìn hắn như vậy thì nó không khỏi nhói ở trong tim,nó cũng không hiểu vì sao có cảm giác này nữa.Nó thấy hắn cũng đã khá hơn,nhờ nhẹ lên tiếng:

_Thiếu gia, em về phòng thay đồ chút nhé?!!

Nó toan bước đi thì bị đôi tay hắn giữ lại, giọng nói có phần cô đơn :

_Ồ lại với anh!-Sau câu nói đó hắn kéo nó ngồi lên trên đùi hắn, vòng tay ôm lấy eo nó, cầm đặt trên vai nó, đôi mắt nhắm hờ mệt mỏi.Nó đỏ mặt ,toan đẩy hắn ra nhưng.....nó lại thấy không nỡ, ngồi im như vậy để cho hắn ôm,được một lúc, bỗng.....

REEENG.....REEENG.....Chiếc điện thoại làm nó giật mình, hắn lười nhác móc chiếc điện thoại iphone 4s ra bấm nghe.Nó định đứng lên thì bị tay hắn giữ lại ,ôm chặt nó trong lòng .

_Alô.-Hắn chán nản lên tiếng, một tay thì vuốt ve lọn tóc dài mượt của nó làm nó ngại càng thêm ngại, đỏ mặt càng thêm đỏ mặt, tim càng lúc càng đập dữ dội hơn , nhất là hơi thở nóng ấm , gương mặt tuấn mĩ của hắn cứ kề sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nó , mùi hương dễ chịu từ người hắn bay vào mũi nó , mùi thơm ấy thật dễ chịu , nhưng cũng làm nó hơi gò bó không dám hô hấp mạnh.Chẳng biết hôm nay hắn bị sao nữa,ngày trước hắn đúng là hay chọc ghẹo nó bằng cách ôm nó nhưng cứ chỉ ân cần, thân mật như vậy thì là lần đầu tiên nên nó cảm thấy rất kì lạ , không quen.

_.....

_Cậu nói gì ?Nói lại đi!-Hắn giọng nghe rất hốt hoảng ,sắc mặt hơi trầm xuống , khuôn mặt tuấn mĩ không vui trông thấy rõ ràng mồn một làm nó cũng phải chú ý

_Tớ nói với cậu là Kim Nguyệt Linh đã trở về rồi-Đầu dây bên kia là Huy Văn ,người bạn thân của hắn

.....tít...tít...tít.....bụp...

Chiếc điện thoại từ trên tay hắn bất ngờ rơi xuống đất .....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nó rất bất ngờ trước hành động của hắn, không biết cuộc điện thoại đó nói những gì mà hắn lại bị vậy,lay lay vai hắn,nó hỏi:

_Thiếu gia,cậu sao vậy?

Hắn không trả lời, khuôn mặt tuấn mĩ thất thần trông thấy rõ

_Thiếu gia! -Nó gọi to hơn

Hắn vẫn ngồi im không nhúc nhích làm nó bắt đầu hơi hoảng hốt

Nó thấy vậy ,vận âm thanh to hết cỡ,hét vào tai hắn:

_THIẾU GIA!!!!!!!

Hắn lúc này mới giật mình,nhìn sang bên nó, mặc dù mở miệng nói nhưng dường như chỉ là phản xạ trả lời , không hề có một chút chú tâm:

_À...ừm...g.gì.vậy?

Nó mới lo lắng hỏi lại:

_ Cậu không sao chứ?!!

Hắn nhìn nó, ánh mắt sâu lắng, gương mặt tuần mi mang một cái gì rất khó nói, rất buồn, lại thêm một cái gì đó khó hiểu, ghấn vắn cổ giữa giọng điệu bình thường nhất có thể:

_ Cô ấy....v..về...rồi

Nó không hiểu nhìn chằm chằm hắn:

_ Cô nào?

_ Nguyệt Linh!-Hắn nói mà mặt lại cúi gầm xuống nhìn mặt đất, không nhìn nó như đang trốn tránh gì đó.

Bây giờ nó mới biết, thì ra là vậy. Nó biết hắn đã chịu một nỗi đau, nó cứ ngỡ nỗi đau mà người con gái ấy đã gây cho hắn sẽ vĩnh viễn trở thành quá khứ rồi, cứ ngỡ hắn sẽ lại sống mà không phải nhớ về cái việc đã khắc vào trong tim hắn hoặc giả sẽ dần dần quên lãng. Nhưng...nhưng...thật không ngờ người ấy lại trở về. Nó nhìn hắn mà lòng bỗng đau nhói, khuôn mặt hắn hốt hoảng thấy rõ, tất cả những biểu hiện ấy của hắn làm nó không thể không suy nghĩ tới khả năng này, chẳng lẽ hắn còn yêu người con gái đó sao? Chẳng lẽ hắn không thể quên sao? Nhưng như vậy thì sao chứ, đâu liên quan đến nó, tại sao nó lại thấy khó thở như vậy. Nó cũng không hiểu nổi cảm giác của mình nữa. Nó đứng dậy nhìn hắn lo lắng, thờ dãi:

_ Thiếu gia!! Cậu tính sao?

Hắn gờm ngược lên nhìn nó, ánh mắt sâu thẳm ấy mang một nỗi cô đơn làm người ta cảm thấy rất buồn, đúng là khi nghe nhắc đến người con gái đó, đầu đó trong hắn vẫn là không chịu nổi, có lẽ là bởi vì cô ta đã mang cho hắn sự tổn thương về lòng tự trọng quá lớn chẳng, nhưng hắn chắc chắn tình cảm mà hắn dành cho cô ta đã không còn từ rất lâu rồi, từ khi hắn nhận ra sự hiện diện của người con gái đáng yêu luôn luôn ở bên cạnh mình, nhưng hắn vẫn là không thể làm ngơ trước sự trở về quá đột ngột này, hắn nói mà dường như chỉ đủ để cho nó nghe:

_ Em bảo anh phải làm sao?

Nó bất ngờ trước lời nói của hắn, tại sao lại hỏi nó, nó đâu là gì với hắn càng không có quyền bảo hắn phải làm sao, nó nói giọng mang một chút huyệt hăng:

_ Thiếu gia, là chuyện của cậu mà, cậu phải đối mặt giải quyết chứ, sao lại hỏi em

Hắn nhìn nó, ánh mắt mang thêm một chút khó chịu, gương mặt tuần mi lộ ra vẻ không bằng lòng trước câu nói của nó:

_ Em không có gì muốn nói hay không cảm thấy gì với anh thật sao?

Nó giật mình trước câu nói của hắn, câu hỏi của hắn làm nó lúng túng, cảm thấy gì là cảm thấy gì chứ? Mặc dù là nó đúng là hơi khó chịu lại không hiểu vì sao, nhưng chẳng lẽ nó lại nói với hắn như vậy sao, tất nhiên là không à không phải phải là không thể mới đúng chứ. Nó lại nhanh chóng lấy lại nét mặt tươi cười nhìn hắn:

_ Thiếu gia nói gì đi vậy, em thì phải nói gì chứ?

Nghe xong câu nói đó khuôn mặt tuần mi của hắn càng lúc càng khó coi, Hắn trầm giọng nói:

_ Em ra ngoài đi!

Nó thấy thái độ của hắn như vậy lại càng lo hơn, không biết nó đã nói sai gì:

_ Thiếu gia, sao vậy?

Hắn giương như mặt kiên nhẫn với nó, nhìn nó gương mặt anh tuấn lạnh như băng:

_ Anh nói em ra ngoài, không nghe hả?-Hắn gắt lên

Nó giật mình, tự nhiên hắn lại lớn tiếng với nó, chưa bao giờ hắn như vậy gắt gỏng hay to tiếng với nó mà, hắn sao vậy?. Trong tim nó một lần nữa lại như có ai bóp nghẹt, đau, rất đau. Gương mặt hắn đánh lại nhìn nó, ánh mắt mang theo 1 tia rất tức giận. Nhìn thái độ đó nó như muốn khóc, đôi mắt to tròn bắt đầu ngấn lệ, nó cố ngăn cho nước mắt đừng chảy ra, ghen giọng nói:

_ V...Vây,,,e..m..ra..ngoài!-Nói xong câu đó nó chạy vụt thật nhanh ra khỏi phòng, nó sợ, nó rất sợ, sợ sẽ rơi lệ trước mặt hắn, nó càng sợ hơn khi phải nhìn thấy hắn đang bối rối đau lòng vì người con gái khác, những cảm xúc ấy làm nó không thể nào hiểu nổi và nó cũng chẳng dám đi tìm hiểu..... Hắn nhìn thấy nó như vậy thì định đuổi theo nhưng không hiểu sao lại không thể hay đúng hơn là không muốn. Hắn ngã bịch xuống giường, đôi mắt đen lay một môi nhắm hờ, hàng lông mi dài khẽ lay động, gương mặt tuần mi mang thêm 1 tia đau lòng"chẳng lẽ anh không là gì đối với em sao?".

Ở SÂN BAY.....

Một cô gái mặc một chiếc đầm màu đen làm tôn lên nước da trắng hồng, kéo theo một chiếc va li trắng, tóc quấn bồng bềnh, đeo một chiếc kính râm đen, nhìn cô như nàng công chúa khiến ai cũng phải ngoái lại nhìn trầm trồ. Cô đi lại chỗ người đàn ông đã trung niên mặc bộ vest sang trọng đang đứng

_Papa ,con về rồi!-Cô gái ôm người đàn ông

_Papa, Thế Phong sao rồi?

_Sao vậy, mới về thì đã hỏi thăm người ta rồi hả?

Papa cô xoa đầu, âu yếm nói:

Cô cười đến rất vui, hôn vào má papa của cô:

[illegible]

Kim Nguyệt Linh

Gia thế: Nhà rất giàu chỉ thua mỗi nhà hần

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo
!Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo
!Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo
!Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo
!Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

_AAAAA....Lên hay không lên đây?-Nó vò đầu bứt tai và.....sau một hồi tự kỉ đấu tranh, nó quyết định ...Lên thôi.Bước từng bậc cầu thang mà nó cảm thấy sao mà nặng nề vậy ,chẳng mấy chốc cửa phòng hắn đã hiện ra trước mắt nó.Nó cố tỏ ra tự nhiên , đẩy cửa đi vào :

hai thiếu gia! Chào buổi sang!

Nó ngẩng mặt lên nhìn Mạnh Du, miệng phồng lên nói:

_Anh hay quá ha!Em đi làm việc mà!-Kèm theo đó là một hành động đánh nhẹ vào vai anh

Mạnh Du vẫn giữ nụ cười, kéo ghế đứng lên xoa đầu nó: _Haha, anh biết em siêng rồi!

Nó lấy tay đẩy tay anh ra khỏi đầu mình ,chu miệng hét lên nhìn rất yêu,: _Á...đừng xoa đầu em!.Anh thấy vậy càng lần tới lấy tay xoa đầu nó nhiều hơn,làm nó cứ la lên , nhìn hai người cứ như một cặp dễ thương đang yêu vậy.Nhưng hai người không biết hành động vô tư đùa vui ấy đã kéo theo ánh mắt khó chịu của một người mà này giờ vẫn im hơi lặng tiếng chưa hề hé môi lấy nửa lời, đôi mắt sâu thẳm khẽ nhú lại, gương mặt anh tuần hiện lên một tia ghen tức,bực bội.

RẦM.....Tiếng động ấy làm cả nó và Mạnh Du giật mình , ngừng ngay hành động của mình, mắt cùng hướng về người gây ra tiếng đập ấy.....Đúng vậy , người đó chính là...hắn, thấy nó và Mạnh Du cứ vui đùa mà dường như không hề để ý đến sự tồn tại của hắn, tức giận hắn dùng hai tay đập bàn , đứng dậy hắn nói mà như quát, gương mặt tuần tú đánh lại:

_hai người không định đi học à! –nói xong hắn lấy cặp để trên bàn đi về hướng cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nó và Mạnh Du mặc dù không biết vì sao hắn lại như vậy nhưng cũng đành phải xách cặp đi ra.Nó cùng với Mạnh Du thì thấy hắn đang đứng ở một chiếc xe mui trần màu đen.Mạnh Du thấy:

_Nè, nhóc!Hôm nay không đi học à?

Hắn trả lời thờ ơ,tay phẩy phẩy về phía Mạnh Du:

_Không,hôm nay em có việc anh đi trước đi.Xin nghỉ dùm em luôn!

Mạnh Du gật đầu rồi quay lại phía nó:

_Quỳnh Anh, đi cùng anh luôn đi!

Nó chưa kịp nói gì thì.....

_Hôm nay cô ấy đi cùng em!

Nó ngạc nhiên nhìn về phía hắn, Mạnh Du thì gương mặt mang theo một chút không hài lòng:_Sao lại đi với em?

Hắn nhìn Mạnh Du , giọng miễn cưỡng trả lời:

_Em có việc cần-Nói xong không để ai nói gì thêm, hắn bước lại kéo tay nó đi về hướng xe, đẩy nó ngồi vào ghế rồi hắn ngồi cũng ngồi vào lái xe đi mặc kệ đằng sau Mạnh Du đang gọi với theo.Đi được một khoảng , sau một hồi dần vật lý hết”can đảm”nó nhìn hắn:

_Hôm nay em phải đi học mà!Anh chờ em đi đâu vậy?

Hắn không nhìn nó, miệng trả lời:

_Đi làm công việc của em!

Nó khó hiểu nhưng cũng không dám hỏi gì nữa vì thấy tâm trạng hắn coi bộ không được tốt.

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

Đến một công viên trò chơi hắn bảo nó đi xuống rồi đi gửi xe.Sau đó, hắn dẫn nó vào trong .Hắn cùng nó đi lại chỗ gốc cây ở công viên gần đó thì thấy một cô gái rất xinh đẹp đang đứng ở đó vẫy tay.Đi lại , cô gái ôm hắn , hôn nhẹ vào môi hắn rồi nở nụ cười làm bao người mê đắm:

_Sao lâu vậy?

Hắn mỉm cười dịu dàng, nhìn cô gái:

_Tại có chút việc thôi!

Nó đã thấy rất nhiều bạn gái của hân nhưng cô gái này thì nó lại cảm thấy dường như rất đặc biệt với hân và cũng.....nhìn rất quen.Nó đứng nhìn chăm chăm cô cố nhớ ra .Cô gái ấy sau một hồi chào hỏi thân mật với hân mới nhận ra sự hiện diện của nó,vẫn nụ cười ấy nhưng lại mang theo một tia gì đó khó chịu nhìn nó, mở lời trước:

_Quỳnh Anh!Em cũng đến đây sao?

Giọng nói của cô kéo nó ra khỏi suy nghĩ,nhưng cũng lại kéo nó đến đáp án mà nó đang tìm”Là Nguyệt Linh!”.Nó bất ngờ nhìn Nguyệt Linh, nhưng cũng đáp lại câu hỏi của cô: _Dạ,là thiếu gia kêu em đến!

Nguyệt Linh nghe xong câu đó ánh mắt càng mang thêm bức tức nhìn nó rồi lại nhìn sang hân: _Sao lại dẫn em ấy đến đây?Không phải chỉ mỗi mình chúng ta thôi sao?!-- Vẫn giữ nụ cười cô nhìn hân

Hân nhìn nó rồi nhìn sang cô,giọng nói lãnh đạm: _Đề làm đúng công việc của những người hầu!-Nói xong hân quay lại nó _Em biết công việc của mình chứ?-Nó gật đầu,thì ra.....thì ra.....hân đưa nó tới đây là để ..... nghĩ đến đây cảm giác đau nhói lại hiện hữu trong tim nó, như muốn làm nó nghẹt thở.....Không đợi nó nói gì thêm, hân kéo tay Nguyệt Linh đi vào.

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

Nó muốn phát mệ với cái cô Nguyệt Linh này, cứ kéo tay hân chơi hết trò này đến trò khác,nó thì cứ phải lẻo đẻo đi theo đằng sau.Đã vậy không nói đi!Đằng này Nguyệt Linh còn coi nó như osin của mình hết sai nó đi mua đồ ăn đến thức uống rồi lại xách đồ cho cô...v...v...mà nó ức nhất chính là phản ứng của hân.....cứ làm như nó không hề tồn tại vậy mặc kệ nó bị sai bảo như thế nào.....Đến giữa trưa nó thật sự đã không còn sức để đi nữa ,làn da trắng hồng cũng đỏ ửng lên vì ánh nắng gắt,tay thì muốn gãy ra vì phải xách đồ cho Nguyệt Linh.Nhưng buồn hơn hết là nó lại phải chứng kiến cảnh hân và Nguyệt Linh ôm ấp nhau và.....cầm dù đi giữa trời nắng.Nó vừa mệt vừa phải đi dưới nắng ,mắt nó dường như sắp không còn nhìn thấy cảnh tượng phía trước,bắt đầu tối sầm lại.Gắng sức đi tiếp,nó càng cảm thấy đằng trước là 1 mảng đen và.....BỊCH.....Tiếng động làm cho cả hân và Nguyệt Linh phải quay lại.Trước mắt hân bây giờ là .....nó đang nằm ở dưới đất , gương mặt càng lúc càng đỏ hơn dưới ánh nắng, mồ hôi ướt đầm cả bộ đồng phục học sinh....nhìn nó bây giờ như một thiên thần bị gãy cánh không còn chút sức sống, làm người ta thật muốn bảo vệ, che chở.Hân gỡ tay Nguyệt Linh ra chạy lại chỗ nó,mọi người xung quay ở trong công viên bắt đầu bu quay lại.Hân cúi xuống bế nó lên,nhìn nó bây giờ mà sao hân cảm thấy có cái gì đó thật đau lòng, xót xa.Hân đã sai chăng?....đã sai khi làm vậy với nó, đã sai khi dùng bạn gái cũ để kêu gọi một chút gì đó cảm giác mà nó đối với hân..... nhìn gương mặt thiên thần mệt mỏi úp vào lồng ngực hân, cả người nóng ran vì đi dưới nắng.....sao mà bây giờ hân thấy hối hận vô cùng... “đúng là điên mà,tự nhiên bày ra cái trò này”,hân tự rủa thầm chính mình khi thấy nó như vậy.Xoay lưng định bước đi, bỗng có bàn tay níu hân lại.Là..... Nguyệt Linh, khi thấy hân nhìn nó bằng đôi mắt lo lắng ,khi thấy hân nâng niu nó trên tay,trong lòng cô dậy lên cảm giác cực kì ghen tức,lúc đầu khi thấy nó đi chung cô đã không vui rồi nhưng may là hân không có phản ứng gì với nó,nhưng bây giờ thì.....Giờ giọng khó chịu,cô nói:

_Anh à !!Đề em gọi tài xế đưa về là được rồi!

Hân nhìn cô, gương mặt tuấn mĩ trở nên vô cảm, ánh mắt lạnh lùng khác hoàn toàn biểu hiện ôn nhu lúc này:

_Bỏ ra!!!-Hân quát to làm cho Nguyệt Linh theo phản xạ buông tay ra,gương mặt lộ nét kinh ngạc lẫn sợ hãi: _Anh....anh.....sao lại đối xử với em...như vậy?Không hề giống xưa nữa!--Giọt nước mắt bắt đầu lăn trên gương mặt xinh đẹp của cô

Hân nhìn cô , cánh môi khẽ nhếch lên nụ cười khinh thường:

_Cô tưởng tôi chịu quay lại với cô thật sao?Cô hãy nghĩ lại đi,những hành động kinh tởm ngày xưa của cô đáng được tha thứ sao?....-Hân nhìn cô vẫn không cảm xúc

Nguyệt Linh gương mặt càng thêm tái,nước mắt càng ngày càng giàn giụa

_V...Vây..vậy tại sao.....

Chưa để cô nói hết , hân lạnh lùng tiếp lời:

_Vi thương hại....có thể nói là như vậy không...-Nhìn cô hân nói tiếp:

_Thôi cái trò nước mắt dơ bẩn của cô đi!Cô không cần phải diễn kịch để lừa tôi một lần nữa, Nhảm chán! -Nguyệt Linh đứng người trước lời nói của hân.Cũng không để cô nói thêm câu nào, hân xoay người bước đi.Không hề biết đằng sau hân, gương mặt xinh đẹp vừa đầm đìa nước mắt bây giờ lại nở lên nụ cười gian xảo”Anh phải là của em!Dù bất cứ giá nào!”.Mọi người ở đó cũng bắt đầu tản đi hết, trong đó có một người con trai đứng hồi lâu nhìn theo bóng nó và hân khuất dần rồi cũng quay lưng bước đi,gương mặt tuấn tú nở lên nụ cười mỉa mỉ”Tìm được em rồi, công chúa nhỏ của anh”

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

Nhìn nó nằm im trên giường, đôi mắt mệt mỏi nhắm nghiền lại mà sao hân thấy đau lòng quá lại cảm thấy càng hối hận hơn.

_39 độ!-Ông bác sĩ riêng của nhà hân nói trong nét mặt đang chăm chú nhìn của hân.Ông tiếp lời:

_Tôi đã kê đơn thuốc rồi,để ở trên bàn

Hân không nói gì thêm chuyển ánh mắt đang chăm chú nhìn ông bác sĩ sang chiếc giường màu hồng phấn ,đôi mắt có chút ôn nhu lại thêm chút gì đó lo

lắng.Hắn không nói thêm lời nào đưa tay phẩy phẩy về phía bác sĩ,ông ta cũng hiểu ý đóng cửa lại bước ra ngoài.

Khi cánh cửa khép lại sau lưng , ánh mắt vẫn không dời nó nhẹ bước đến giường ngồi xuống cạnh nó.Đưa tay, hắn dịu dàng đưa tay vén lọn tóc trên gương mặt xanh xao cầu nó.Cuối xuống , hắn nhẹ Hôn lên trán nó.Gương mặt tuần mĩ nở lên nụ cười mà hiếm ai có thể nhìn thấy được:

_Em là của anh, không ai được phép cướp em đi cả!-Nói xong ngồi nhìn nó thêm 1 lúc hắn không đi ra ngoài mà lại chỗ chiếc ghế salong màu trắng chăm bì bên cạnh giường nó ngồi cầm lấy điện thoại

_Alô!Tôi muốn nhờ ông 1 chuyện

_.....

_Đúng vậy !Là chuyện đó

_.....

_Đúng vậy , làm ngay bây giờ!

Nói dứt câu không đợi đầu dây bên kia nói gì thêm hắn cúp máy.Đôi mắt một lần nữa hướng về người con gái đang nằm trên chiếc giường rồi cũng từ từ chợp mắt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng .....

Như thường lệ nó tỉnh dậy theo thói quen nhưng. ....

_U...Ukm-Nó cảm thấy đầu mình đau như muốn nổ tung, tay chân rã rời không còn một chút sức.Ngó quanh căn phòng, nó mới giật mình:

_Ua mình về nhà lúc nào vậy?-Cố nhớ lại chuyện đã xảy ra ngày hôm qua , nó chỉ nhớ mình đột nhiên bị ngắt xiu rồi không nhớ gì hết nữa.Nhìn lên đồng hồ:

_Á...Á!!Trễ mất rồi!!!-Nó hét khi thấy đồng hồ đã điểm 6h15

Cố gắng lết thân mình một mõi xuống giường mặc quần áo, vsen.Nó phải vịn cầu thang cố gắng lắm mới đi được xuống nhà.Nó nhìn quanh thì chỉ thấy hắn đang ngồi đọc báo.Nghe thấy tiếng động hắn ngẩng đầu lên thì thấy nó mệt mõi đứng dựa người vào chân cầu thang, gương mặt nhỏ nhắn cũng đã bết chút xanh xao hơn hôm qua.Bỏ tờ báo xuống , hắn đi lại phía nó, đưa tay sờ trán:

_Vẫn còn một sao, cũng đỡ sốt rồi nhì!-Hắn ân cần nhìn nó

Thấy hắn đột nhiên quan tâm như vậy , gương mặt nó không tự chủ được đỏ hồng lên.

_Chào...chào..thiếu gia!-Theo thói quen nó buông tay đang bám trụ ờ cầu thang ra cuối đầu chào hắn.Đôi chân nó dường như không còn sức đứng nổi nữa, làm nó đột nhiên loạng choạng ngã về người hắn.Mặt nó đã đỏ càng thêm đỏ, tính dẩy hắn ra thì....

_A!!!!!!!-Hắn nhắc bổng nó lên , bế nó trên tay.Nó yếu ớt , lay lay vật áo ở cổ hắn:

_T...Th..iếu ...gai , bỏ em xuống em còn phải đi ...gọi..đại thiếu gia rồi phải đi học nữa!

Hắn không nhìn nó đôi chân xoay bước ra hướng cửa, mông lưng giải thích

_Anh hai cuộc họp hội học sinh nên đi sớm rồi.Còn đến trường .....-Nói đến đây hắn ngừng lại một chút nhìn nó rồi nói tiếp, đôi chân vẫn sải bước về phía trước:_Anh đưa em đi!.Nói xong, hắn mở cửa đằng sau của chiếc xe , nhẹ nhàng để nó ngồi vào trong rồi cũng bước vào ngồi bên cạnh nó.Nó nhìn hắn đôi mắt mệt mõi , trong người nó bây giờ cũng rất khó chịu nên cũng không muốn tranh cãi gì thêm nữa.Nhìn sang bên nó, giường như nhận ra điều gì hắn nhẹ sờ má nó ánh mắt nhu hòa:

_Em sao vậy?Mệt lắm sao, hay là ngủ chút đi!-Nói xong , hắn dung tay nhắc nó ngồi lên đùi mình, để đầu nó áp vào ngực.Nó cảm thấy một luồng ấm áp và an toàn khi ở bên cạnh hắn, không nói gì thêm nó tựa đầu vào ngực hắn thiếp đi.

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

_U...Ukm....-Nó dụi mắt cho tỉnh, sau một giấc ngủ nó cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cũng cảm thấy không còn khó chịu nữa.

_Tỉnh rồi sao?- giọng nữ êm ái vang lên bên tai nó

Nó mở mắt thật to để nhìn.Xung quanh nó bây giờ là một căn phòng màu trắng, có mùi thuốc thoang thoảng.Đưa đôi mắt to tròn về hướng phát ra giọng nói, nó nhìn thấy một cô gái phải nói là cực đẹp đang ngồi trên chiếc ghế trước mặt nó.Cô mặc chiếc áo blue trắng, mái tóc quăn lộn, gương mặt trắng không tì vết, dáng người thon thả. Trái ngược với nó-một motif trong sáng, dễ thương, cô ấy nhìn rất đẹp và có nét gì đó rất quyến rũ, thu hút.Nó nhìn không chớp mắt nữ nhân trước mặt mà quên mất mình là đang ở đâu không biết.Cô gái thấy nó gương mặt ngơ ngếch, nở nụ cười nhưng trong đó lại chứa một tia gì đó rất phức tạp:

_Đây là phòng y tế của trường Rose black,"anh"Phong đã đưa em tới đây, tôi là cô giáo phụ trách phòng y tế

Nó ồm ồm hiểu ra nhưng vẫn còn có nhiều thắc mắc, ví dụ như cô giáo sao lại gọi học sinh là "anh", sao nó lại ở đây rồi thiếu gia đầu...v...v...Nhưng vì dù gì cũng là người lạ nên nó cũng không dám tiện hỏi nhiều.Nó gật đầu như hiểu rồi nhìn cô cười:

_Dạ, vậy cảm ơn cô, em xin phép về!-Nó đứng dậy bước ra khỏi giường, cúi đầu nhẹ lễ phép chào rồi đi ra hướng cửa phòng

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

Giới thiệu nhân vật

Vũ Thụy Dạ Liên:

Ngoại hình:chuẩn, cực quyến rũ

Thân thế:là cô giáo y tế trường Rose Black. đại tiểu thư của tập đoàn hùng mạnh không kém cạnh nhà hắc

Tính cách:từ từ các nàng sẽ biết

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

Dạ Liên cũng không nói gì chỉ nhìn nó cười.Nó vừa mở cánh cửa phòng y tế cũng là lúc...:

_Uà, dậy rồi sao-Hắn đang định mở cửa đi vào thì thấy cánh cửa mở ra, trên tay hắn là chiếc cặp của nó.Bây giờ là giờ chơi hắn tranh thủ xuống xem nó thế nào, cả buổi ngồi học mà tâm trí hắn cứ nghĩ đến nó có nhét được chữ nào vào đầu đâu.Nhìn thấy nó gương mặt hồng hào hơn rất nhiều hắn cũng đỡ được phần nào lo lắng.Nó thấy hắn xuất hiện thì hơi giật mình, nhìn chiếc cặp trên tay hắn, nó đưa tay ra trước mặt:

_Thiếu gia, đưa cặp đây em cầm cũng được!-giọng nói nó có điểm vẫn một mòi.Hắn nhìn nó đôi mắt lẳng từ nay càng trở nên dịu dàng hơn, gương mặt anh tuấn nhũn lại

_Em cầm làm gì, đủ sức không hả, anh sợ em đi còn không nổi!-Hắn nói giọng có điểm dường như hơi lo lắng.Nó vẫn cứng đầu đưa tay về phía hắn, đôi mắt to tròn nhìn hắn không chớp, mòi đồ hồng bắt mắt tím lại:

_Thiếu gia, anh đưa cho em đi mà, em tự cầm được!-Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng nó thật ra còn lí do khác"Anh cứ làm như vậy thì làm sao em từ bỏ được đây!Hai chúng ta là hai thế giới khác nhau, em làm sao có tư cách để thích anh chứ.Thôi thì từ bây giờ thà em cứ như vậy cố gắng tránh xa anh, không dựa dẫm vào anh nữa"

Hắn cũng hết cách với tính cứng đầu của nó, gương mặt điển trai nổi lên một tia bức dọc, đưa tay hắn ném cái cặp về phía nó, nó theo phản ứng cũng chụp ôm lấy cái cặp.Chưa biết phải nói gì tiếp với hắn thì...

_A...a!!Thiếu...thiếu gia!!!!!!- lần nữa hắn nhấc bổng nó lên ôm nó vào trong lòng.Nó đang định mở miệng kháng cự thì.....

_U...Ukm-"Hắn hôn nó" nụ hôn nhẹ nhàng, ôn nhu như muốn nâng niu một thứ gì đó rất mong manh

_K..h.ông.-Nó cố chống cự dùng tay đẩy hắn ra, hắn lại cố tình dùng răng cắn nhẹ vào môi dưới của nó làm nó đau nhứt mảy lại, chiếc lưỡi linh hoạt cũng thừa cơ cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của nó không cho nó trốn tránh, mãi đến khi nó không thở nổi nữa hắn mới miễn cưỡng buông nó ra, làm nó phải thở dồn dập hộp lấy không khí.Nhẹ liếm cánh môi bị hắn hôn làm đỏ ửng, giọng hắn nhẹ nhàng lại mỉa mai nhưng lại không kém phần đe dọa

_Em mà còn giãy giụa anh sẽ hôn nữa đó!

Câu nói của hắn làm mặt nó đỏ ửng không biết phải nói gì thêm, nắm vạt áo của hắn nó nhẹ ngả vào trong lồng ngực rắn chắc, chăm chú cảm nhận được tiếng nhịp tim hắn đập có phần hơi nhanh.Hắn thấy nó không giãy giụa nữa thì đôi môi tuấn mĩ nở lên nụ cười hài lòng, lần nữa nhẹ hôn lên cánh môi đỏ ửng của nó làm nó bất ngờ nhưng cũng không dám phản kháng

_Như vậy mới ngoan!-Hắn bế nó nhẹ xoay người dời khỏi phòng y tế

Hai người không hề biết rằng mình đã không để ý đến sự hiện diện của một người đã chứng kiến hết mọi việc, đôi mắt đẹp ấy vì ganh ghét mà chuyển

qua hóa thâm, hàm răng trắng khê mím lại, cuốn vở cầm trên tay cũng bị vò đến nhàu nát.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Nó từ khi bị hấn cho “vài” cái hôn ngạc nhiên, ngỡ ngàng đến không nói nên lời, hay đúng hơn là không dám nói, mặc hấn muốn đưa đi đâu thì đi. Hấn bế nó đi qua dãy hành lang dưới ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người và hơn hết là “ánh mắt thân yêu” của mấy “chị” học sinh nữ. Nó thấy hấn đưa nó đi đến đâu là “chéo chéo” những ánh mắt hình viên đạn bắn tới nó, làm người ta không rét mà run.

Hấn bế nó vào lớp mình, đang là giờ học nhưng ông thầy cũng có mắt mà như không cứ để hấn thích làm gì thì làm. Hấn về chỗ ngồi vẫn không chịu rời nó đặt nó ngồi lên đùi mình mặc nó thế nào không chịu. Một cậu học sinh ngồi trước hấn quay xuống, mà cậu học sinh ấy làm cho nó rất ngạc nhiên, đứng hơn là đơ.

_Người đẹp, em mới chuyển đến hả?!!-Cậu học sinh có mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh lục sâu xa, làn da trắng nõn không thua kém gì một đứa con gái, thật sự nhìn thật sự rất cool. Chỉ cần nhìn thoáng qua ai cũng có thể đoán được đó là con lai.

Nó ngỡ ngàng trước lời bắt chuyện của anh chàng, trong lúc đó hấn lại rất thân nhiên, lãnh đạm nhìn :

_Không liên quan tới cậu, rảnh thì quay lên với mấy “em thân yêu” đang ngồi trên cậu kia!!

Tên kia nở nụ cười đến mê người, gương mặt điển trai nhú lại:

_Nè làm gì mà khất khe vậy, làm quen với người đẹp chút không được hả?-Rồi lại quay sang nó, đôi mắt đa tình khẽ nháy _Anh là Ngạo Vũ, chào người đẹp!

Hấn bắt đầu khó chịu với thái độ quá mức của tên kia, nó thì nhẹ gạt đầu thay cho câu trả lời vì không biết phải nói gì hay là còn thấy bối rối một chút trước vẻ đẹp hào nhoáng của chàng trai kia.

_Nè, đã nói đừng bắt chuyện mà, quay lên đi tên này!!-Gương mặt tuấn mĩ lộ rõ ràng ra vẻ không hài lòng chút nào.

Tên kia nhận ra thái độ của hấn, nhưng vẫn không biết chết là gì, trước thái độ của hấn thấy mà như không

_Tiểu mỹ nhân, muốn uống nước không?Nhìn em có vẻ khát nhỉ?

Nó chưa kịp trả lời thì Ngạo Vũ đã đứng dậy, đi ra khỏi lớp, chỉ để lại trước sự “đơ” của ông thầy một câu

_Ra ngoài chút!!-Nhưng được một lớp ông thầy lại cũng coi đó là chuyện thường rồi quay lại với bài giảng của mình. Và....các nữ sinh cũng quay về với ánh mắt giết người của mình về phía nó., làm nó phải tự khốc than trong lòng!!Hấn nhìn nó nhìn theo bóng dáng của Ngạo Vũ trong lòng đột nhiên khó chịu.Đưa tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn xoay lại quay mặt nó về phía hấn, giọng nói mang theo tia hờn giận:

_Nhìn anh, sao em cứ nhìn tên đó hoài thế!!

Nó ngỡ ngàng với thái độ của hấn, cả ngày hôm nay hấn cứ cư xử làm sao đó. Thái độ đối với nó hoàn toàn không được bình thường làm nó khó hiểu.Nhìn không được, nghĩ đến những hành động hấn làm ,bất giác đỏ mặt , gương mặt xinh xắn cúi xuống không dám nhìn thẳng hấn, miệng lí nhí hỏi như chỉ để hấn nghe, tay níu vạt áo hấn

_Hôm nay thiếu gia sao vậy, cư xử gì kỳ quá!

Hấn nhìn thấy nó tỏ vẻ ngỡ ngàng thì lại cảm thấy sao mà vô cùng đáng yêu làm hấn thật muốn “cắn” cho 1 cái, nổi hờn giận lúc nãy cũng say goodbye đi đâu mất.Hấn ôm nó vào lòng ngửi hương thơm hoa nhài trên tóc làm hấn thật dễ chịu

_Như vậy không được sao, em không thích anh như vậy hả?

Nó lại cảm thấy vô cùng xấu hổ trước hành động thân mật của hấn, nhất là bây giờ đang ở trong lớp có bao nhiêu người đang hướng mắt nhìn nữa.Nó đang định nói gì đó thì cánh cửa phòng học bỗng bị mở ra một cách thô bạo, âm thanh trầm ấm mang theo tia vội vã vang lên:

_Thế Phong,Quỳnh Anh có ở đây không?-Mạnh Du giọng nói có chút vội và hốt hoảng chạy vào lớp , gương mặt tuấn tú đầm ướt mồ hôi

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

Ở BỆNH VIỆN.....

Nó cùng và Mạnh Du gấp gấp chạy vào bệnh viện khi ở lớp nghe Mạnh Du nói là ông nó đã bị tai nạn . Nó nghe xong mà tim như muốn ngừng đập “ông ơi , ông đừng bị sao mà!!!” nó vừa chạy mà miệng không ngừng cầu nguyện. Ông nó là người thân duy nhất của nó trên cõi đời này, nếu thật sự bây giờ ông nó mà xảy ra chuyện gì không biết nó có chấp nhận nổi không. Nó đã từng chịu nỗi đau khi thấy ba mẹ nó chết ngay trước mặt nó vì một tai nạn ô tô nhưng không bây giờ nó thật sự không thể chịu thêm bất kỳ cú sốc nào nữa, nó đã không còn can đảm đối mặt nữa rồi. Đứng trước phòng cấp cứu, tay nó lạnh như băng, run không ngừng, gương mặt thanh tú đầm lệ, Mạnh Du đã đi làm thủ tục rồi giờ chỉ còn lại nó và hân. Nó cứ ngồi ở ghế miệng không ngừng lầm bầm trong tiếng nấc “ông ơi, ông ơi, ông đừng có chuyện gì nhé.”. Nhìn bộ dáng yếu đuối đó không có bất cứ người con trai nào có thể kìm chế được mà muốn bảo vệ, che chở cho người con gái trước mắt này. Hân ngồi xuống ghế , ôm chầm nó vào lòng, nhìn nó như vậy mà tim hân thắt lại , nhẹ đưa tay ân cần lau đi những giọt nước mắt đầm trên gương mặt nó, gương mặt tuần mĩ giờ này rất ôn nhu đến ngay cả những hành động cũng rất nhẹ nhàng như sợ chỉ cần một hành động nặng nề nào đó sẽ làm tổn thương đến người con gái yếu đuối trước mắt hân bây giờ. Hân nhẹ giọng trấn an:

_Em yên tâm không sao đâu mà! -Tay hân nắm chặt lấy đôi tay đang run vì sợ của nó

Chỉ một câu nói của hân, những cử chỉ ân cần thật nhẹ nhàng ấy lại có thể làm nó vui đi phần nào bất an trong lòng. Nó không nói gì, chính là im lặng để hân ôm, gương mặt dụi vào lồng ngực hân như là tìm kiếm chút gì ấm áp an ủi được một phần nào lo sợ trong nó.

Mạnh Du làm thủ tục xong quay lại thấy vậy cũng không nói gì chỉ là lẳng lặng đứng dựa vào tường nhìn cánh cửa phòng cấp cứu , chờ đợi. ...

Thiếu gia.....Anh thật bá đạo !

năm tiếng sau. ....

Trời cũng đã sụp tối, không khí ở đây cũng cứ như vậy ,chìm vào khoảng không gian yên ắng nặng nề. Ánh sáng cửa phòng cấp cứu bắt chợt tắt, cánh cửa mở ra. Nó và hân đứng bật dậy. Nó chạy lại hốt hải níu tay ông bác sĩ vừa mới bước ra khỏi đó, giọng run lên

_B....Bác sĩ, ông cháu!!

Ông bác sĩ nhìn nó buồn rầu, nắm lấy tay nó lắc đầu giọng nói nhỏ nhẹ

_Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!!

Đôi chân nó dường như không còn trụ vững nữa, đôi mắt vì khóc mà sưng húp bây giờ lại ngấn đầm lệ. Nó ngồi khụy xuống sàn lạnh, mặt cúi xuống, hai tay nắm chặt. Lòng nó bây giờ như thất lại, khoảnh khắc nghe được câu nói đó tim nó thật sự muốn ngừng đập. Nó cứ ngỡ ông trời cũng phải thương hại nó, thương nó là đứa mồ côi ít ra cũng phải giữ lại cho nó một người thân duy nhất để nó có thể nương tựa, nhưng. ....nhưng. ...

_Tại...tại...sao chứ....?-Nó nói không nên lời. Tại sao ông trời lại đối với nó tàn nhẫn như vậy, tại sao lại cướp đi người ông duy nhất của nó. Nó không cần gì nhiều chỉ cần có ông ở bên nó, ông trời đã cướp đi ba mẹ nó, bây giờ lại cướp đi người ông của nó hỏi nó phải sống thế nào đây, phải chấp nhận thế nào đây?!!!!

Mạnh Du đang định đến chỗ nó thì hân lại nhanh hơn một bước chạy lại ôm nó thật chặt, tiếng khóc của nó như từng nhát dao cứa vào tim hân vậy, hân biết bây giờ nó đau rất đau. Hân cũng biết bây giờ điều nó cần không phải là những lời an ủi dư thừa mà là một vòng tay ôm nó để nó nương tựa vào ,khóc cho thỏa thích. Hân chính là như vậy, không nói gì, chỉ im lặng ôm thật chặt nó vào lòng

_Khóc đi, em cứ khóc thoải mái đi!!-Nó ôm lấy hân, tiếng khóc ngày càng lớn, nước mắt rơi làm ướt đầm vai áo của hân. Lòng nó bây giờ đang rất đau, đau lắm, làm cho nó muốn nghẹt thở.

Trong khi đó ở sau bức tường, một người con gái xinh đẹp lại đang sở hữu trên môi là nụ cười khiến người ta khiếp sợ

_Muốn chống đối tao sao?>Mày không có cửa!!Cái chết này chỉ là sự khởi đầu cho cuộc chơi của chúng ta thôi!!!”Hoàng tử” chỉ có thể thuộc về”Công chúa” chứ không phải 1 con”Hầu” đâu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Bây giờ nó cảm thấy thật sự rất mệt mỏi, suy sụp. Khi làm đám tang cho ông , nó lại khóc, khóc rất nhiều. Dường như nước mắt nó là không ngừng vậy. Nó không biết phải đối mặt với sự tàn nhẫn này làm sao đây, phải từ bỏ thói quen có ông bên cạnh chăm sóc, vỗ về mỗi khi nó buồn làm sao đây?!!

Cũng đã mười ngày từ khi ông của nó qua đời, nó ngoài nhốt mình ở trong phòng khóc ra cũng không muốn làm gì cả. Hân nhìn thấy nó như vậy mà rất khó chịu, hân biết bây giờ nó rất suy sụp, nhưng hân ghét!!! Ghét nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của nó, ghét nhìn thấy nó khóc, gương mặt thanh tú lúc nào cũng đầm lệ!!! Hân chỉ thích nhìn thấy một Quỳnh Anh luôn tươi cười rạng rỡ, lúc nào cũng vụng về nhưng ngây thơ, thuần khiết, đôi mắt lúc nào cũng long lanh không che được vẻ tinh nghịch!! Đứng trước cửa phòng nó, hân cầm chiếc chìa khóa mới lấy từ cô người hầu , mở cửa phòng của nó ra

“Cạch”

Tiếng mở cửa khô khốc vang lên trong không gian tịch mịch, yên lặng. Hắn thấy nó đang ngồi ở góc phòng, gương mặt trắng hồng giờ đây xanh xao, nó mặc trên mình bộ váy màu hồng phấn, mái tóc đen hơi rối xõa dài, nhìn nó giờ đây cứ như thiên thần bị gãy cánh vậy, một vẻ đẹp tinh khiết không vương chút bụi trần nhưng lại không thể che dấu được nét buồn sau đôi mắt đen trong như pha lê kia. Nhìn nó bây giờ làm hắn chỉ muốn lao vào ôm nó thật chặt, muốn che chở, muốn người chịu nỗi buồn ấy là hắn chứ không phải nó. Nhẹ bước đến bên cạnh nó, gương mặt anh tuần trầm ngâm, ngồi xuống bên cạnh, hắn dịu dàng vén lọn tóc đang rũ xuống trên gương mặt xinh xắn.

_Haizzz.....-Hắn thở dài bất mãn, nhìn nó, gương mặt tuần nữ hiện lên 1 tia đau lòng

_Em cứ như vậy, anh phải làm sao đây!!!

Nó không nói gì, gương mặt hiện lên buồn rầu đang còn vương lại những giọt lệ như vừa mới khóc xong. Nó nhào vào lòng hắn ôm hắn thật chặt!! Tách, tách, những giọt nước trong suốt trên khóe mắt nó lại rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Khóc!! Nó lại khóc, nhưng có lẽ sẽ là lần cuối cùng. Rồi nó sẽ trở lại là một con người như trước đây, sẽ không còn nghĩ đến điều đau lòng này nữa, và nó cũng biết ông nó cũng không muốn nhìn thấy nó như vậy!!

_Haizzz.....-Lại thở dài, hắn bắt đầu dĩ nãi, đôi tay ôm chặt nó vào lòng

_Lần cuối đó!!!

Trong khi đó, hai người đều không nhận ra có người đang đứng ngoài cửa nhìn vào, khuôn mặt điển trai nổi lên tia chua xót:

_Chỉ duy nhất hôm nay thôi đó, anh sẽ nhượng bộ!!!

Một ngày mới lại bắt đầu, như thường lệ nó thức dậy từ rất sớm, nó đã thầm nhủ sẽ quên đi, không buồn nữa nên nó phải tiếp tục sống thật vui vẻ để ông nó không phải lo vì nó. Nghĩ vậy, đôi môi nhỏ nhắn nhẹ nở ra nụ cười. Theo thói quen, nó đưa tay lên dụi mắt cho tỉnh ngủ nhưng.....Sao nó lại thấy tay không cử động được, lập tức đôi mắt to tròn mở to

_A.....UM!!!!

Nó đang định hét lên vì thấy trước mặt mình là gương mặt tuần nữ không xa lạ gì đang ôm chặt nó vào lòng làm nó giật mình!! Nhưng 1 bàn tay to đã kịp bịt miệng nó lại, giọng nói vì mới ngủ dậy mà trở nên trầm thấp, mỉa mai hoặc lòng người:

_Em lại định ồn ào nữa à!!!-Hơi thở nóng ấm ghé vào tay nó thôi nhẹ làm mặt nó đỏ ửng

_U...Ukm....-Nó khó chịu, lắc đầu ý muốn kêu hắn buông tay ra. Hắn hiểu ý, tay buông ra khỏi miệng nó. Gương mặt tuần nữ còn nét như ngủ chưa đủ nhưng vẫn dịu dàng nhìn nó nở nụ cười.

Ôi trời!!! Nếu bây giờ bất cứ người con gái nào nhìn thấy nụ cười đang hiện hữu trên gương mặt tuần nữ này chắc sẽ không thể kìm lòng nổi mà mê mải lao vào trong vòng tay hắn!! Nó có lẽ cũng không ngoại lệ, chỉ có điều nó không phản ứng quá như vậy chỉ là gương mặt xinh đẹp vốn đã ửng hồng nay càng đỏ như trái cà chua. Nó không nói gì, chỉ là né tránh đôi mắt nâu sâu thẳm ấy đang nhìn nó như muốn cuốn hút người ta vào trong ánh mắt ấy. Hắn nhún mày, không hài lòng trước thái độ né tránh của nó, đưa tay nâng cằm nó lên đưa mặt nó quay về phía mình, giọng gần nhẹ:

_Nhìn anh!!!

Nó xấu hổ, mặc dù tay hắn nâng cằm nó lên nhưng ánh mắt nó vẫn không dám nhìn thẳng vào hắn cứ như lảng tránh điều gì đó. Hắn thật sự không thích cái thái độ này của nó chút nào. Hắn muốn ánh mắt nó phải luôn hướng về hắn, luôn chỉ nhìn hắn. Gương mặt tuần nữ ngày càng nhún lại, lại cái giọng ra lệnh, hắn nói không lớn không nhỏ

_Anh nói nhìn, không thì đừng trách anh!

Nó rụt rè, nhưng vì lời đe dọa của hắn nó cũng hơi sợ, đôi mắt to tròn chuyển hướng qua nhìn thẳng vào gương mặt tuần nữ ấy, bất giác không tự chủ đỏ lên. Hắn bật cười trước thái độ của nó, một nụ cười ôn nhu, dịu dàng chỉ dành riêng cho mình nó.

_Đáng yêu thật, thế mới ngoan chứ!-Dứt câu, hắn hài lòng nhẹ hôn phớt lên đôi môi ửng hồng kia như 1 lời khen ngợi.

Trời, lại cái hành động đó nữa, hắn mà cứ làm vậy hoài có ngày tim nó đập đến rớt ra ngoài quá! Nó đỏ mặt cuối đầu xuống, khi mỉm cười xoa đầu nó bước xuống giường, trước khi đi ghé vào tai nó nói nhỏ

_Anh đi trước, lúc sau hãy ra ha, anh không muốn ai nhìn thấy được bộ dạng đáng yêu này của em đâu!-Nói dứt lời hắn quay bước ra khỏi phòng. Còn nó thì ngồi đơ một lúc sau đó mới “hoàn hồn”.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Lúc nó bước ra khỏi phòng thì hấn và Mạnh Du đang ngồi ăn bữa sáng, nó vẫn là không dám nhìn thẳng hấn, cũng không dám nói thêm câu gì đi thẳng vào phòng bếp.

Lúc sau, có tiếng hấn nói vọng ở ngoài vào

_Nè, em có đi học không mà giờ chưa ra hả?

Nó nghe thấy nhìn đồng hồ thì đã sắp trễ giờ mất rồi, nó vội cầm túi xách chạy ra khỏi căn biệt thự. Nó bỗng khựng lại bước chân vì thấy hấn với Mạnh Du còn đứng đó. Nó khó hiểu nhìn bọn hấn

_Sao mấy anh không đi học đi, trễ rồi!

Vẫn là nụ cười dịu dàng trên miệng ấy, Mạnh Du ân cần đưa tay xoa đầu nó

_Chờ em đó!

Nó ngo ngác

_Sao lại chờ em?- Vẫn không hiểu gì hết, nó và bọn hấn đâu có đi chung đường, sao lại chờ?!

Hấn rất chướng mắt với hành động ân cần với nó lúc nãy của Mạnh Du, gương mặt anh tuần mang chút khó chịu, đưa tay kéo nó vào xe

_Em hỏi nhiều vậy, anh chuyển trường cho em rồi!!Đi thôi!

_Hả?-Nó ngo ngác nhìn hấn, đôi mắt mờ to hết cỡ _Chuyển trường?

Mạnh Du lắc đầu cói hành động trẻ con của hấn, anh cũng bước vào xe ngồi cạnh nó

Nó vẫn đang còn không hiểu mô tê gì hết thì chiếc xe đã lăn bánh, nó quay sang chỗ hấn, tay kéo kéo vạt áo của hấn

_Là sao, em vẫn không hiểu?

_Thì là vậy đó, chỉ cần biết em chuyển qua học chung trường với anh là được!-Hấn vẫn khó chịu trong lòng, chỉ trả lời nó chưa có lệ. Nó hình như biết hấn đang không vui, nhún nhún vai không muốn hỏi nữa nó quay qua nói chuyện phím với Mạnh Du. Nhưng nó không hề biết hành động ấy lại càng làm cho người ngồi kế bên, lửa khói ngày càng bốc lớn

Bước xuống chiếc xe, nó lập tức thu hút mọi ánh mắt, một phần vì nó rất xinh kéo theo ánh mắt mê muội của các nam sinh trong trường, một phần là vì nó bước xuống xe cùng hai chàng hoàng tử của trường kéo theo không biết bao nhiêu ánh mắt ghen ghét của nữ sinh. Nó cũng thấy rất không quen bởi các ánh mắt ấy. Nhất là hai chàng trai đi bên cạnh nó lại càng không hài lòng trước ánh mắt của mấy tên con trai trong trường đang nhìn nó không chớp mắt. Bỗng ba người đang đi thì

_Thế Phong!!-một giọng nói trong trẻo ngọt như kẹo vang lên

Cả ba người (hay đúng hơn là cả trường) đều hướng ánh mắt chú ý của mình về phía phát ra giọng nói đó. Trước mắt họ là một cô gái có mái tóc đen óng được uốn nhẹ, gương mặt rất dễ thương lại mang nét gì đó dịu dàng, kiều diễm, cô cũng mặc trên người bộ đồng phục giống bao bạn nữ khác nhưng sao trông cô lại nổi bật đến thế, thu hút đến thế. Cô cười nhìn rất tươi, làm cho lòng người ta cũng cảm thấy nôn nao làm sao ấy. Nó nhìn cô mà mắt không chớp, từ khi nó hiểu chuyện đến giờ lần đầu tiên nó thấy một người mang vẻ đẹp vừa cao sang lại vừa đáng yêu như cô. Với vẻ đẹp ấy của cô thì không biết có bao nhiêu người phải si mê dưới chân cô, ngây ngất mà nhìn cô ngay cả phái nữ cũng không ngoại lệ. Nhưng dường như đôi mắt xanh biếc to long lanh ấy chỉ hướng về một người. ....đó là hấn. Hấn cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, càng ngạc nhiên hơn khi cô lại gọi tên hấn. Hấn nhìn nó, rồi lại nhìn cô..

_C....Cô ...là....

Cô gái ôm chầm lấy hấn, giọng nói ngọt ngào lại vang lên

_Thế Phong, mình là Ân Ân nè, không nhớ sao?

_Ân Ân,...- hấn bất giác cứ để mặc cô gái ôm lấy mình, miệng thì lẩm bẩm tên cô để cố nhớ xem...Bây giờ nhìn họ đang ôm nhau như vậy, nhìn cứ đẹp như bức tranh vậy, chàng trai tuấn mĩ, cô gái thì lại xinh đẹp động lòng người. Nó nhìn cứ chỉ thân mật của hai người họ mà trong lòng nổi lên chút khó chịu bức bối.

_À.....Công chúa!-Hấn dường như đã nhớ ra, bỗng gương mặt tuấn mĩ trở nên cười dịu dàng mà nụ cười ấy chưa bao giờ có ai được thấy qua

Ân Ân đánh lên vai hấn, giọng nũng nịu như trách mắng

_Cái cậu này, giờ mới nhớ ra...giật rồi đó-Cô chu cái miệng nhỏ nhắn của mình lên, gương mặt có chút bức bách nhìn đáng yêu vô cùng.Hấn không nói gì chính là chỉ cười xoa đầu cô một cách dịu dàng.Nó nhìn thấy cảnh này thì thật sự rất muốn khóc, nhưng nó có cái gì mà phải khóc, nó cũng đâu phải bạn gái hấn.Khi thấy hấn như vậy thì nó lại càng hiểu ra một điều, nó không bao giờ có thể với hấn, hấn và nó là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Mạnh Du thấy nó có vẻ hơi buồn thì bỗng anh đưa tay lên ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn của nó, giọng anh đầy quan tâm

_Sao vậy, không khỏe sao?

Nó không đáp lời anh chỉ nhìn anh cười hẹ rồi lắc đầu.Vẫn là nhện không được nó mở lời hỏi anh

_Chị...chị...ấy là...

Biết nó muốn hỏi gì Mạnh Du nhẹ nhàng nói cho nó

_Cô ấy là bạn thanh mai trúc mã với tụi anh. Tụi anh chơi với nhau từ lúc chập chững biết đi kia, nhưng năm 9 tuổi cô ấy phải đi di cư bên nước ngoài nên tụi anh cũng không liên lạc nữa.Mà sau khi cô ấy đi hai năm thì em mới tới, không biết cũng phải thôi

Nó gật đầu như đã hiểu nhưng đôi mắt vẫn nhìn anh như muốn hỏi gì, hiểu được ý nó anh nói tiếp

_Thế Phong từ nhỏ đã rất thích cô ấy, lúc nào cũng coi cô ấy như là công chúa rất thương yêu!-Mạnh Du nói dứt lời đôi mắt nhìn chăm chăm nó như chờ xem phản ứng của nó sẽ ra sao

Nó vẫn không nói gì, cũng chỉ gật đầu cho có lệ, nhưng nó phát hiện ánh mắt Mạnh Du lại nhìn nó như vậy làm nó không tự chủ chột dạ, cuối đầu xuống

Hấn với Ân Ân thì vẫn không để ý xung quanh, cứ đứng nói cười với nhau cho đến khi tiếng chuông lên lớp vang lên.Hấn bỗng như nhớ ra điều gì đó, quay lại thì thấy nó và Mạnh Du đã không còn đứng đó nữa rồi, lòng hấn chợt nổi lên chút bất an..."Họ đi riêng với nhau sao!"

_Thế Phong, về lớp thôi

Hấn đang suy nghĩ mênh mang thì bị giọng nói của Ân Ân "kéo về".Hấn ọm ờ nhìn cô bước đi.Nhưng khi hấn bước đến cửa lớp thì Ân Ân cũng vào theo, hấn ngạc nhiên

_Uà, sao....chẳng lẽ....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

_Bingo!-Cô như hiểu được ý của hấn , trả lời luôn

_Tớ đã xin học chung lớp với Thế Phong đó!Thôi vào lớp-Cô vui vẻ ríu rít kéo tay hấn vào lớp, hấn cũng không nói gì chỉ cười , nhưng trong thâm tâm hấn đang có cái gì đó rất khó chịu....hấn chỉ mong giờ chơi mau đến một chút.

Về phần nó, mặc dù Mạnh Du thấy nó hơi buồn nên đã dẫn nó đi chơi nhưng nó cũng chẳng thấy vui gì hết.Nhận ra điều đó, Mạnh Du cũng có phần hơi buồn nhưng anh vẫn không nản lòng với ý định muốn làm cho nó quên đi và vui hơn.Anh dẫn nó vào một công viên trò chơi, đây là lần đầu tiên nó đến đây.Vì từ đó đến giờ ngoài lúc đi học ra nó toàn lao đầu vào công việc làm gì biết đến những thứ này.Nó nhìn anh khó hiểu

_Đến đây làm gì vậy anh

Mạnh Du kéo tay nó chạy về phía chỗ trò chơi tàu lượn siêu tốc, vừa chạy anh vừa cười nói

_Thì để giải tỏa tâm trạng,choi cho hết mình chứ làm gì!

Nó cùng Mạnh Du chơi rất nhiều trò, đa số là các trò cảm giác mạnh.Nhờ anh mà nó đã rất vui và không còn thấy tâm trạng khó chịu như hồi sáng nữa.Đến tờ mờ tối nó với Mạnh Du mới chịu đi về.Lúc đi qua cửa hàng gấp thú nó nhìn thấy một con gấu bông rất xinh màu trắng .Thấy vậy, Mạnh Du đi lại chỗ ông chủ xin mua nhưng nó không chịu

_Cái này phải gấp được mới thú vị chứ anh!-Nó nhìn Mạnh Du bằng hai mắt"long lanh"

Mạnh Du nhìn nó nở nụ cười làm bao nhiêu trái tim ở đây"lỗi nhịp",anh xoa đầu nó

_Em thiệt là...Được rồi hôm nay anh sẽ trở tài cho em xem-Mạnh Du nói đầy tự tin.Nói thì nói vậy thôi chứ thật ra anh cũng chưa bao giờ chơi mấy trò này.Dù gì anh cũng là đại thiếu gia của 1 tập đoàn lớn mạnh, ngoài những thú vui tao nhã, cao sang ra anh thật sự không bao giờ chơi mấy trò này.Ngay cả khu công viên trò chơi mà anh dẫn nó đến cũng là anh nghe mấy người giúp việc trong nhà nói mới biết, đây cũng là lần đầu tiên anh đi.

Một tiếng sau.....

Nhưng đúng là anh không có năng khiếu chơi mấy trò này thật .Nãy giờ nó với anh đứng gắp gần cả tiếng đồng hồ vẫn không gắp được.Nó cũng bắt đầu thấy nản

_Thôi anh, không được thì thôi vậy-Nó nói bằng giọng hơi thất vọng

Nhưng Mạnh Du lại xem như đó là nó không tin tưởng vào "tài năng của anh" nên anh càng quyết tâm.Anh đưa nó mấy tờ tiền

_Đổi ra đồng xu tiếp cho anh!

Nó cũng bật cười vì thái độ cứng đầu của anh rồi cũng phải ngoan ngoãn làm theo lời anh.Cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, anh cũng đã gắp được sau hai tiếng đồng hồ "vất vả".Anh mừng rỡ đưa con gấu ra trước mặt nó

_A....Anh gắp được rồi nè!-Anh nhìn nó cười đầy tự hào.Nhìn nụ cười của anh bây giờ không phải là nụ cười của một vương tử con nhà giàu mà là nụ cười đáng yêu như của một cậu nhóc vừa mới lấy được thứ đồ mà mình yêu thích

Nó thấy anh như vậy thật làm cho lòng người ta ấm áp, vui vẻ làm sao.Nó đưa tay chụp lấy con gấu

_Woa....Anh giỏi thật, cho anh cái vỗ tay nè!-ó vừa ôm con gấu vừa vỗ tay khen anh như là đang ngợi khen 1 đứa trẻ.Anh nhìn nó mà phì cười, kí vào đầu nó

_Nè, em đang coi anh là con nít đó hả?!

Nó xoa xoa đầu mình rồi nhìn anh cười ngọt

Anh và nó về đến nhà thì trời cũng đã tối rồi.Trước khi bước vào cổng nó nhún chân hôn phớt lên má anh

_Hôm nay em rất vui ,cảm ơn anh!

Anh vừa bất ngờ, vừa lung tung về cái hôn bất ngờ của nó.Anh đưa tay gãi gãi đầu

_Không...không có gì-Nhìn anh giống như là cậu học sinh nhỏ lần đầu tiên nhận được cái hôn từ người mình thích vậy.Không phải là anh chưa từng được ai hôn, anh đường đường là một hoàng tử đẹp trai nếu không nói là quá tuyệt vời về mọi mặt, anh luôn là mẫu người lí tưởng của mọi phụ nữ và anh cũng không phải là mẫu người chính trực gì , anh cũng đã có khi gần gũi với con gái còn hơn cái hôn nữa kìa.Nhưng không biết sao chỉ một cái hôn mà của nó lại làm anh lung tung đến như vậy.

Không nhận ra thái độ của anh , nó chào anh rồi vào nhà trước còn anh đi cất xe.Nó không hề biết, đứng ở trên có một người đang nhìn họ, gương mặt anh tuần tới sầm lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.Đúng vậy , đó là.....hắn.Khi không thấy nó và Mạnh Du hắn đã có cảm giác rất bức bối rồi , khi qua lớp nó và anh cũng không thấy hai người, không nghĩ hắn cũng biết hai người đang ở cùng nhau.Hắn không thèm học tiết sau mà về luôn mặc cho Ân Ân có chạy theo kêu thế nào.Về đến nhà hắn cũng không hề thấy hai người đó về nhà, trong người hắn như có một trận lửa nóng vậy rất rất bức bối.Bây giờ nhìn thấy cảnh đó lửa trong lòng hắn dường như bùng phát hoàn toàn!

Nó vui vẻ cầm con gấu mà anh tặng đi lên phòng, vừa bật đèn nó đã thấy hắn đang ngồi trên giường của nó, hai tay đan vào nhau, mặt cúi xuống làm nó không nhìn rõ khuôn mặt hắn.Và có lẽ nó cảm nhận được sát khí tỏa ra từ hắn.Nó chưa kịp mở miệng hắn đã mở lời trước, giọng âm trầm làm người ta không rét mà run

_Về sớm nhỉ!

Nó giật mình khi nghe thấy tiếng của hắn, khi nhìn thì thấy hắn đang ở trong phòng mình thì có hơi bất ngờ

_A...Anh, sao lại vào đây?

Hắn đứng dậy đi về phía nó, gương mặt anh tuần lạnh lùng chứa đầy sát khí đến làm cho nó cảm thấy hơi sợ.Theo bản năng khi hắn bước lại nó vô tình thụt lại đằng sau một bước, nhưng nó không biết hành động ấy đã làm cho hắn thêm không vui.Hắn vẫn tiến lại gần nó, gương mặt kề sát vào mặt nó, gần đến nỗi nếu nó chỉ cần động dậy một chút thì có lẽ....

Gương mặt nó bắt đầu đỏ lên, vẫn không để ý đến thái độ của nó,hắn khó chịu lên tiếng

_Sao, anh không được vào đây à?!--Nói xong hắn liền nở một nụ cười mặc dù vẫn đẹp đến mê người nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy đáng sợ đến run người

Nó nghe giọng nói hắn có điểm vừa bức bối, vừa có nét giận hờn, nó vội phủ nhận nhưng vẫn không dám nhúc nhích mạnh

_Kh.ô....Ukm!

Chưa để nó nói hết câu hấn đã mạnh bạo hôn nó, nụ hôn này không dịu dàng như lúc ở phòng y tế, nó mang theo tia trừng phạt lẫn tức giận. Hấn hôn nó quá mạnh làm nó phải chống cự, nó đưa hai tay đẩy hấn ra nhưng hấn lại túm lấy hai tay nó đưa ra sau lưng, nó cố ý cắn mạnh vào môi hấn muốn hấn buông ra nhưng hấn vẫn không buông thậm chí còn mạnh bạo hơn....nó cắn hấn....hấn cũng đâu thể yếu thế...hấn dùng lực cắn và môi nó. Đôi môi của hai người bị cắn đến tứa máu ra, vị máu hòa lẫn với nụ hôn ấy làm hấn sợ sẽ không kìm chế nổi mình. Đến lúc nó dường như thờ không nổi hấn mới luyến tiếc buông nó ra. Gương mặt nó bây giờ đỏ ửng lên vừa mang nét trong sáng của một thiên thần lại vừa mang nét mê đắm lòng người, thật làm người ta....muốn nín thở. Nó vô lực ngã vào lòng ngực hấn thờ hồn hên. Hấn cũng không phản ứng gì chỉ im lặng nhìn nó, lúc sau khi thấy nó bắt đầu thờ đều hơn, hấn mới ghé sát vào tai nó, hơi thở nóng ấm phả vào làm tim nó đập mỗi lúc một mạnh hơn

_Em có biết kết cục chọc giận anh sẽ như thế nào không?!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Nó vẫn không nói gì, đúng hơn là không biết nói gì, nó chọc giận hấn? Có sao, khi nào, nó không biết thì làm sao có thể trả lời đây. Nó mở to đôi mắt trong veo còn ngấn lệ khó hiểu nhìn hấn làm tim hấn bất giác đập mạnh

_Em nhìn anh như vậy là muốn quyến rũ anh sao?

Nó đỏ mặt, cặp mắt xuống lập tức đẩy hấn ra

_Không....không phải....!

Nhưng vì lực nó đẩy quá mạnh làm nó mất đà ngã về đằng sau, hấn cũng nhanh tay chụp lấy nó và....

Bịch

Hai người đều đang nằm lên chiếc giường êm ái của nó, đúng hơn chỉ có nó, còn hấn đang nằm lên nó. Hấn hơi bất ngờ nhưng cũng mau chóng lấy lại tinh thần

_Còn chối, em đang mời anh à? Vậy anh không khách khí!!!

_K...Ukm! Nó chưa kịp nói gì thêm thì một nụ hôn của hấn lại tiếp tục đáp trên môi nó. Hấn lần tay cởi chiếc nơ áo rồi cởi từng chiếc cúc áo học sinh, lúc đầu nó còn một chút phản kháng yếu ớt nhưng sau nó lại không hề chống cự nữa. Mặc dù nó không cho phép mình yêu hấn. Nhưng một lần thôi....chỉ một lần nó muốn biết cảm giác thuộc về người mình yêu là như thế nào!! Dù kết quả sau này ra sao, nó cũng không hối hận..

Sáng.....

Theo thường lệ nó tỉnh dậy thì thấy có ai đang ôm chặt lấy mình. Nhớ lại ngày hôm qua làm nó bất giác đỏ mặt. Nó đưa tay nhẹ nhàng sờ lên gương mặt tuấn mĩ của hấn, nhìn hấn đẹp cứ như 1 bức tượng được điêu khắc hoàn mĩ vậy, về đẹp mà bất cứ người con trai nào cũng phải ganh tị, ngưỡng mộ, người con gái nào cũng mê đắm....Có thể được không, nếu nó giữ người con trai này ở bên mình...Nhưng...liệu đối với hấn nó là gì, là một cô hầu để hấn trêu chọc hay chỉ là tình một đêm giống bao cô gái khác..Nghĩ đến đây tim nó đau đến thắt lại. Nó định rút tay lại thì bất ngờ hấn lại đưa tay lên túm lấy tay nó để lên ngực

_A...Anh....-Nó bất ngờ không nói nên lời

Hấn mở mắt ra nhìn nó, ánh mắt dịu dàng mà không phải bất cứ người con gái nào cũng được thấy. Đang lúc nó còn lung túng, hấn ghé sát vào tai nó nói, giọng nói có điểm trầm lại mị hoặc

_Làm bạn gái anh!

Nó thật sự rất sững sờ trước câu nói của hấn, cái này....cái này....là "tò tình" sao?!

_E...Em...-Nó đang ngập ngừng không biết nói làm sao thì hấn đã cướp mất lời

_Anh nói để cho em biết thôi, chứ anh quyết định là em không được "cãi"!

Không...!Nó rút lại suy nghĩ lúc nãy, cái này mà tỏ tình gì, khủng bố đúng hơn

Chưa kịp để nó nói thêm một từ gì, hắn đã đi ngay xuống giường, gương mặt tươi đến không thể nào tươi hơn, chống tay xuống giường hắn ghé sát vào tai nó

_Anh đi trước, rất muốn phục vụ em thay đồ, nhưng anh cũng sắp trễ rồi.Bye, vợ yêu!-Kèm theo lời nói là một cái hôn nhẹ vào môi nó làm nó ngo ngắc thành đờ luôn.

Cạnh

Tiếng cửa phòng đóng lại, nó mới hoàn hồn.Khuôn mặt đáng yêu đỏ ửng, nó ôm má vùi đầu vào gối

_A AAAA...Sao vậy nè trời!

_Em đừng có hét nữa, anh biết không được anh giúp thay đồ em rất bức xúc, ráng nhịn nha!!-Tiếng nói phát ra từ phía ngoài mang theo ý trêu chọc làm nó vừa quê vừa xấu hổ hơn.Còn hắn đứng ở bên ngoài thì ôm bụng cười măn nguyện.Mới sáng sớm đã được thấy biểu hiện tức giận đáng yêu kia, hôm nay chắc hắn sẽ hên cả ngày quá

30' sau...

Nó có mặt ở ngoài cổng để cùng bọn hắn đi học.Nhìn thấy hắn đã đứng ở đó sẵn, nó lộ ra vẻ bức xúc, gương mặt nhỏ nhắn hơi hồng, phồng miêng lên, đôi mắt to tròn tròn lên nhìn hắn tức tối.Trước thái độ của nó, hắn thấy cũng làm như không thấy, vẫn về mặt cột nhà lãnh đạm thường ngày hắn nhìn nó khiêu khích

_Thường ngày mắt em đã to rồi, hôm nay còn tròn lên, coi chừng thành mắt lồi bây giờ!

Nghe hắn nói mà trong lòng nó tức kinh khủng, gương mặt vì nén giận mà càng trở nên đỏ đến đáng yêu.Mạnh Du mặc dù không hiểu sao nó lại như thế, nhưng nghĩ đến hôm qua được cùng nó đi chơi vui vẻ thì tâm trạng anh hôm nay cũng rất tốt

_Thôi lên xe đi em!-Anh nhẹ nhàng nói giải vây cho nó

Nó nũng nịu, hai chân giậm xuống đất nhìn y như con nít

_Em đi bộ, không thèm đi với hai anh đâu!

_Phi...HAHAHAHA...

Anh và hắn cuối cùng nhìn không nổi ôm bụng cười trước hành động giận dỗi của nó, nhìn nó bây giờ thật sự rất đáng yêu và cũng....không kém phần chọc cười

_A...Anh...2 anh....-Nó đưa tay chỉ về phía 2 người đang đứng cười ngặt nghẽo, ngen hòng không biết nói gì nó tức giận đi vào trong xe, ngồi khoanh tay không nói 1 lời nào.Suốt quãng đường nó cứ làm mặt khó chịu mặc 2 người kia có xin xỏ thế nào.(Chủ nghĩa của chị iđã chọc bà đừng có ở đó mà mơ xin với xò!)

Đến trường anh bạn phải đi họp hội học sinh, bảo nó và hắn đi trước.Mạnh Du vừa đi khuất thì hắn lập tức ôm choàng lấy nó

_Vợ yêu, sao hôm nay thờ ơ vậy!

Nó bối rối đỏ mặt gỡ tay hắn ra

_A...Ai...là vợ anh...

Hắn vẫn mặc kệ nó nói như thế nào hai tay vẫn ôm chặt lấy nó.Khuôn mặt anh tuấn nở một nụ cười mê người, đó không phải là nụ cười lăng từ đối với các cô gái hay nụ cười lãnh đạm để ngoại giao, mà đó là nụ cười hạnh phúc dành riêng cho người con gái mà hắn yêu.Nhờ người con gái này, trái tim hắn đã ấm áp rất nhiều.Nhưng...hắn lo, liệu hạnh phúc này có vĩnh viễn ở bên hắn.

_Thế Phong!-Trong khi hắn đang trêu chọc cười nói với nó thì một chất giọng ngọt ngào quen thuộc lại vang lên

Hắn và nó quay lại, vừa lúc đó nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn, tươi cười của Ân Ân đang nhìn hai người, mặc dù hắn không để ý nhưng nó thì không xa lạ gì ánh mắt nhìn nó có điểm kì quái mà hôm qua lần hôm nay cô đều hướng về nó.Cô chạy lại, ôm lấy cánh tay hắn một cách thân thiết

_Minh đợi cậu lâu rồi đó!

Nhìn thấy cử chỉ kia trong lòng nó lại hiện ra tia không vui, nhưng lại không dám nói gì, chỉ cúi đầu xuống không muốn nhìn.Hắn thấy phản ứng của nó, đang định đẩy Ân Ân ra, như đoán được hành động của hắn, cô bỗng yếu đuối ngã vào người hắn, thờ hồn hèn

_M...Minh...đau...q...úa....-Cô ôm lấy 1 bên ngực nói đứt quãng

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hắn hốt hoảng liền bế cô lên

_Bệnh cũ lại tái phát sao?, tớ sẽ đưa cậu đến phòng y tế!

Hắn quay qua nhìn nó đang ngạc nhiên, bất đắc dĩ nói

_Em về lớp trước đi, ra chơi gặp!

Chỉ bỏ lại một câu hắn lập tức quay người chạy nhanh về hướng phòng y tế để lại nó bơ vơ đứng một mình trên sân trường, mặc dù nó biết hắn đang trong tình trạng bất buộc phải làm như vậy nhưng sao....nhưng sao....nó vẫn thấy rất buồn, thấy rất khó chịu trước cử chỉ ân cần ấy!

Buồn bã đi về lớp một mình.Bây giờ nó thật sự không còn tâm trí để học chút nào, nếu được nó muốn đi về nhà cho rồi, nhưng....chắc chắn là không được.

Bộp....

Hậu quả của việc đã đang đi mà “không chịu khoe nhan sắc” cứ cúi đầu mà đi như nó chính là....

_Ui da.....!!-Nó suýt xoa cái miệng bị “hun” đất vì hình như nó đã đụng trúng ai thì phải.Nó ngẩng đầu lên nhìn xem hung thủ đúng hơn là người “gián tiếp hại” cái miệng yêu quý của nó là ai.

_W...oa....-Nó suýt bật lên thành tiếng.Trước mặt nó bây giờ là một chàng trai tuấn mĩ đến bất ngờ, không phải là nó chưa nhìn qua ai đẹp hết.Không phải nó khoái ,Xung quanh nó con trai đẹp kiểu gì cũng có, dịu dàng, ân cần ấm áp kiểu hoàng tử thì có Mạnh Du, nét phóng khoáng, yêu mị, đẹp kiểu con gái cũng phải ganh thì có Ngao Vũ’háo sắc”, còn đẹp kiểu vương tử vừa quyến rũ, mị hoặc lại mang theo nét lạnh lùng, thu hút thì tất nhiên là hắn rồi!Nhưng người con trai đang đứng trước mặt nó thì lại là một người lại mang 1 vẻ đẹp thật khác, làn da trắng, dáng cao nhìn qua rất giống người phương Tây, đôi môi mỏng đỏ nhẹ nhếch lên 1 đường cong hoàn mĩ, nụ cười cười mà như không cười luôn thường trực trên môi, gương mặt baby làm cho vừa có nét tinh nghịch lại mang theo 1 tia khó đoán, mái tóc màu nâu sậm làm nổi bật con ngươi đen sâu thẳm.Nếu ở hắn đôi mắt làm cho người ta bị cuốn hút, chìm đắm thì ở anh lại làm cho người ta có cảm giác như nhìn thấu được tâm can người khác.Một vẻ đẹp không khác gì thiên thần khiến người ta tưởng muốn đến gần nhưng lại như khó với được.

Trên người anh cũng là bộ đồ học sinh thân quen mà nó thấy đến phát ngáy, nhưng hôm nay sao nhìn nó lại lạ lại đẹp đến vậy.Nó cứ ngỡ ngác ngắm nhìn chàng trai trước mặt mình mà không hề biết rằng thái độ của nó đã bị người kia thu hết vào trong mắt.Anh phi cười trước gương mặt ngu ngơ của nó.

Anh đưa tay kéo nó đứng dậy trước khi nó kịp phản ứng gì

_Cô bé à, em ngồi vậy định lau sàn luôn à?!

A!!Nó lại có thêm một phát hiện mới, giọng nói của chàng trai này hay thật vừa ấm lại thanh, dễ thương quá.Nó và anh không hề để ý nữ sinh trong trường cũng đã vây quanh chỗ họ đứng

_A, anh ơi, giọng anh dễ thương quá!-một nữ sinh kêu lên

_Anh đẹp trai ghê-một nữ sinh khác mắt hình trái tim nhìn anh ta không chớp

_Anh là du học sinh à?!

_Anh học lớp nào!!?em chuyển qua học với, anh ơi!!

Dần dần càng lúc càng trở nên ồn ào hơn, và nó cũng được kéo trở về thực tại bởi sự phấn khích của các bạn nữ kia

_X...Xin lỗi đã đụng...trúng a...nh-Không hiểu sao đứng trước người này nó lại có cảm giác lung tung làm sao đó, nó cúi đầu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên

Chàng trai nhìn nó nở nụ cười, làm bao nhiêu xe cứu thương đậu nghịt ở trước cổng trường nó ...

_Không có gì, em không sao là may mắn rồi!

_V...Vậy...em đi trước-Nó đang muốn thoát khỏi tình thế mà nó cho là không thoải mái này cùng với ánh nhìn`pằng pằng, chéo chéo “ mà các bạn nữ thân mến đang dành cho nó.Vừa định quay lưng bỏ đi thì....Chàng trai bỗng kéo tay nó lại:_Khoan đã!-rồi quỳ một chân xuống trước mặt nó, đưa tay nó lên môi nhẹ hôn

_ Công chúa, lần đầu gặp mặt. Nhận sự ủy thác của phu nhân. Anh là Hoàng Khang Vương Thịnh cũng là vị thôn phu được chọn của em!

Hắn bế Ân Ân đến phòng y tế thì không thấy cô y tế đâu, đang định đặt cô xuống để đi tìm thì bỗng 1 đôi tay thon thả từ đằng sau ôm chặt lấy hắn

_ C... ậu... -Hắn bắt ngờ trước hành động đột ngột của Ân Ân, đang muốn gỡ tay cô ra thì.

_ Đừng!! Cậu chỉ cần đứng im 1 chút thôi! Xin cậu!

Hắn không hiểu tại sao cô lại hành động như vậy nhưng vẫn đứng im không nói gì (Anh nè nghe lời phét nhii!!)

1 lúc sau Ân Ân đột nhiên ngưng ngừng mở lời, giọng nói trong trẻo có 1 chút ngưng ngừng

_ T... Tớ... yêu... cậu!!

Hả? Là.... là hắn nghe nhầm sao?

Hắn hơi ngỡ ngàng trước lời nói của Ân Ân, nhưng chỉ vài giây sau hắn đã gỡ nhẹ tay cô ra, quay lại nhìn cô. Lúc này cô để cho hắn gỡ tay mình ra chỉ e thẹn cuối đầu xuống không dám nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng. Lúc này cô đẹp đến kiêu diễm, nhìn bộ dáng cô diễm đạm, đáng yêu, có lẽ không bất cứ người con trai nào có thể cự tuyệt mỹ nhân ở trước mắt này, nhưng hắn thì chắc là ngoại lệ rồi. Hắn nhẹ đưa tay xoa đầu cô

_ Công chúa à, cậu đừng nói giỡn vậy chứ!

Cô ngưng ngừng ngẩng mặt lên nhìn hắn, đôi má càng đỏ lên khi đứng trước nụ cười tuấn mỹ kia. Cô lại 1 lần nữa xà vào lòng hắn, ôm hắn thật chặt.

_ Không giỡn, mình là thích cậu, thích rất nhiều- Cô mềm mại lên tiếng, giọng nói ngọt ngào 1 lần nữa vang lên

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lúc này hắn không còn giữ nguyên nụ cười trên môi nữa, khuôn mặt anh tuấn dần trở nên nghiêm túc, 1 lần nữa hắn nhẹ cầm lấy bả vai cô đẩy ra, hắn nhìn cô có nét áy náy. Nếu bây giờ đứng trước hắn là một người con gái khác, hắn sẽ không cần đếm xỉa mà lạnh lùng quay lưng bỏ đi rồi, nhưng với cô thì khác, từ trước đến nay, cô ở trong lòng hắn luôn là người con gái hắn rất yêu thương, nhưng...hắn biết rõ, đây không phải là tình yêu nam nữ, mà chỉ là tình cảm đơn thuần của một người anh trai đối với cô em gái mà thôi! Hắn nhìn cô một lúc, sau đó trầm thấp mở miệng

_ Xin lỗi!

Ân Ân dường như nghe xong câu nói đó thì toàn thân vô lực, ngồi quỵ xuống đất. Hắn thấy vậy vội vàng đưa tay đỡ cô. Ân Ân đưa tay nhẹ lau vệt nước mắt mới rớt xuống trên má cô, nhẹ nhàng thở ra:

_ Ừm.... T... tớ hiểu rồi!

Hắn lại nhìn cô với gương mặt hơi gượng

_ Chúng ta vẫn làm bạn chứ!

Cô cố nặn ra một nụ cười vui vẻ nhìn hắn _ Tất nhiên!

Nói xong cô nhờ hắn đỡ mình ngồi lên giường sau đó kêu hắn không cần lo, mau về lớp đi. Cánh cửa phòng y tế vừa đóng lại, đôi mắt khép hờ của cô lại mở ra, cô đưa mắt nhìn lên trần nhà trắng

_ Tớ không muốn mất cậu!

Bỗng đằng sau tấm rèm cửa là một cô gái xinh đẹp mặc áo blue trắng bước ra. Cô bắt ngờ theo phản xạ ngồi bật dậy

_ Cô....

_ Không cần lo, cô muốn có được anh ấy, tôi giúp cô!- Cô gái nở ra nụ cười quyến rũ nhìn cô đầy kì lạ

_ Nhưng... cô là ai, sao lại biết... lại muốn giúp tôi?

Cô gái đi đến bên cạnh cô, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi

_ Cô không cần biết, không phải cô rất không cam tâm thua con nhỏ hầu gái đó sao!

Mặc dù cũng là con gái nhưng người phụ nữ ấy đẹp đến nỗi ngay cả cô cũng mê mẩn nhìn cô gái gật đầu_ Đúng vậy!

_Vậy hãy nghe lời tôi, tôi sẽ giúp cô có được thứ mình muốn- Cô gái nhìn Ân Ân cười đầy nham hiểm, không ai có thể biết đằng sau gương mặt xinh đẹp động lòng người kia là 1 tâm địa còn hơn cả rắn độc”Tất cả mấy người đều chỉ là con cò của tôi, anh ấy cuối cùng chỉ có thể là của tôi mà thôi!”Nghĩ đến đây cô gái nhếch lên một nụ cười nửa miệng đầy ghê rợn

Nó đang rất là ngỡ ngàng trước những lời nói khó hiểu của chàng trai này. Anh ta nói anh ta tên Vương Thịnh, rồi cái gì vị hôn phu, cái gì phu nhân?.....Á, á sao khó hiểu dữ vậy nè

Nó mở to đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn anh

_ Ý...Ý Anh là...Tôi thật sự không hiểu anh đang nói gì!

Vương Thịnh đứng dậy, nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng, nhẹ cúi đầu xuống hôn lên môi nó làm nó không kịp phản ứng, rồi anh nhẹ nhàng ghé sát vào tai nó thì thầm

_ Rồi em sẽ biết, công chúa của tôi à!

Nó vẫn còn ngỡ ngàng mở to đôi mắt nhìn hấn, hai má ửng hồng vì bị hấn hôn bất ngờ, chưa kịp để nó hồi phục lại trạng thái ban đầu, anh đã ôn nhu ôm chầm nó vào lòng như một bảo bối anh muốn nâng niu

_ Aiiiiizz... Em thật là đáng yêu, ngoài sức tưởng tượng của anh- Anh thân mật ôm nó như đã quen biết lâu lắm vậy. Nó đang định dùng tay đẩy anh ra thì

_ Buông cô ấy ra!!- một giọng nói lạnh lùng, quen thuộc vang lên đằng sau lưng nó...kèm theo đó là hành động thô bạo đưa tay kéo mạnh tay về phía sau làm người nó thuận thế ngã vào lòng ngực của hấn..

Nó giật mình ngẩng đầu lên nhìn người con trai tuấn mĩ đang ôm chầm lấy mình, đôi mắt sâu không thấy đáy giờ đây đang hiện hữu một trận lửa giận chờ dịp bùng phát. Hấn thật không ngờ, mới lo lắng có chút xíu mà nó đã như vậy rồi, đang lúc muốn đi tìm nó thì lại bắt gặp ngay cái cảnh chướng mắt kia. Chết tiệt, tên khốn kia là ai mà dám ôm hôn người con gái của hấn chứ! Hấn tức giận ôm chặt nó vào lòng ngực làm nó muốn nghẹt thở. Ánh mắt hấn hướng về tên không biết trời cao kia. Nếu luật phát cho phép, hấn thề hấn không giết tên kia hấn không gọi Đường Thế Phong. Mặc dù dưới ánh mắt đầy vẻ đe dọa của hấn đang nhìn mình, Vương Thịnh vẫn giữ ngay dáng vẻ thong dong, thậm chí còn dùng ánh mắt nhìn hấn khiêu khích. Thật là muốn tức chết hấn mà. Nó đang định mở miệng nói câu gì thì càng bị hấn ôm ghì chặt vào làm nó thở còn khó chứ đừng nói chỉ là nói. Hấn nhìn Vương Thịnh cười khẩy

_ Tên khốn kia, gan cũng lớn nhỉ?

Vương Thịnh vẫn giữ nguyên trên môi nụ cười anh tuấn, nhìn hấn trầm thấp nói. Không có một tia khiếp sợ

_Ồ, Tôi không nghĩ ôm vị hôn thê của mình mà cũng gan lớn nữa đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Cái gì! , VỊ HÔN THÊ, Hấn trong lòng choáng váng, hấn mới xa nó chưa được một tiếng đồng hồ, từ lúc nào nó lại trở thành vị hôn thê của tên từ dưới đất chui lên kia, tức giận, hấn cảm vai nó đẩy ra để nó đối diện hấn, hấn nhìn nó, hỏi bằng giọng vô cùng bất mãn

_ Em ngoại tình!

Hả, lần này lại đến lượt nó há hốc mồm, nó đã nói là bạn gái hấn đâu mà cho nó cái danh ngoại tình, rồi còn từ đâu xuất hiện ra cái tên gắn nó cái chức vị hôn phu nữa chứ. A...A...Thật là bực mình quá đi, loạn, loạn hết rồi!

Trong lòng đang gào thét nhưng nó vẫn cố giữ trạng thái bình tĩnh nhất giải thích để làm dịu lòng cậu thiếu gia kiêu ngạo không biết phải trái này

_ Em không biết anh ta, mới gặp lần đầu!

Mới nghe nó nói xong câu đó, hấn lập tức đắc ý lại đưa tay kéo nó trở về trong lòng mình, cao ngạo nhìn người con trai anh tuấn trước mắt

_Ha ha, nghe thấy chưa, “người con gái của tôi” nói không biết cậu!-Hắn cố tình nhấn mạnh năm chữ kia để cảnh báo

Chàng trai không ngờ lại phản ứng ngoài dự kiến , anh chỉ cười nhẹ và bình thản nói

_Bây giờ không biết chưa chắc sau này không biết, bây giờ không phải chưa chắc sau này không phải-Nói xong Vương Thịnh không đợi hắn phản ứng mà đi qua bọn họ, trước khi đi chàng trai còn cuối đầu hôn nhẹ lên má nó, giọng nói dịu dàng làm mặt nó đỏ ửng

_ Công chúa đáng yêu, hẹn gặp lại!

Chất tiết, gặp cái đầu hắn, tốt nhất là đi luôn đi đừng bao giờ xuất hiện nữa.Hắn trong lòng thầm rửa, cuối đầu xuống nhìn nó thì thấy gương mặt nhỏ nhắn của nó đang đỏ lên, lại thêm cái nụ hôn ban nãy, à không phải nói mấy cái chữ, lửa giận của hắn như hoàn toàn bùng phát.Hắn nhắc bóng nó lên, ôm nó đi về phía cổng trường.Khi đi hắn còn chú ý bảo nhiều ánh mắt nam sinh đang nhìn nó say sưa.Hắn dừng bước giọng nói lạnh tanh

_Từ nay, ai không cánh cô ấy 10m thì tự động xin nghỉ học cho tôi, ai mà nhìn cô ấy quá 10 giây thì đừng mong nhìn thấy mặt trời ngày mai!-Câu nói của hắn vừa dứt, làm biết bao nam sinh chạy tán loạn về lớp không ai dám ngoáy đầu lại nhìn.Nói xong hắn cũng bế nó ra một chiếc xe BMW màu đen đang đậu trước cổng trường.Nó biết hắn bây giờ đang rất tức giận, không dám mảy may nói một câu, chỉ để mặc hắn muốn làm gì thì làm.Hắn vừa đi vừa nói với nó. _Mai anh chuyển em qua lớp anh học!

Vừa nghe hắn nói xong thì nó bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tuấn mĩ đậm đậm sát khí của hắn,

_Tại sao, em không thể, anh hơn em 1 lớp....

Chưa để nó nói hết câu hắn dùng sức ghì chặt nó vào lòng làm nó hơi đau rên lên.Hắn vẫn không nhìn nó , lạnh lùng nói

_Không cho phép không đồng ý!

Sau đó hắn bế nó lên xe, bảo tài xế tự tìm cách về sau đó lái xe đi với tốc độ cực nhanh, trong lúc lái xe hắn nói 1 câu làm nó phải rung mình

_Hình em vẫn chưa chính thức biết được mùi vị của sự trừng phạt nhỉ!

1 Lúc sau:

Trước mắt nó bây giờ là một khu trung cư cao tầng nhìn rất sang trọng, người đi đi vào vào nhìn khí thế cũng đủ biết là nhà quyền thế, nhưng.....điều nó quan tâm là hắn dẫn nó tới đây làm gì chứ!!Chưa kịp mở miệng lên hỏi , hắn đã cầm tay nó đi vào trong, vừa thấy hắn, tiếp tân kính cẩn không cần hắn mở miệng mà dẫn bọn nó lên một căn phòng rất sang trọng.Khi tiếp tân giao lại chìa khóa cho hắn, nó bắt đầu có linh cảm không tốt.Hắn đang định hỏi nó bước vào nó lại kéo hắn trở lại , một mực không chịu vào

_S...sao...lại vào đây?

Hắn nhìn nó ánh ,mắt cười mà như không cười, lạnh nhạt buông hai chữ

_Chuộc lỗi!

Chưa kịp cho nó nói gì thêm hắn kéo nó vào rồi khóa cửa phòng lại.Rồi lại tiếp tục kéo nó đi sâu vào căn phòng hơn .Không khí quý dị làm nó thấy phải đề phòng.Hắn dẫn nó vào phòng bếp của căn phòng, đứng trước căn phòng bếp này nó vẫn chưa hiểu lắm , ngược mắt lên hỏi hắn

_Anh dẫn em vào đây làm gì?!

Hắn nhìn gương mặt ngây thơ của nó mà vẫn đáp lại hồ hững, đủ hiểu con giận lần này không nhỏ đâu nha!

_Làm đi!

_Làm gì?-Nó không hiểu

_Chứ em nghĩ anh dẫn em vào phòng bếp để hôn nhau à, tất nhiên là nấu ăn rồi!

Nghe câu trả lời rất chi là có duyên của hắn nó muốn sôi máu

_Anh muốn vào bệnh viện à!-Cả đời nó chưa bao giờ đụng đến, à không phải nói là không dám đụng đến hai từ này.Nấu ăn đối với nó còn hơn là khổ sai, có một lần nó nấu ăn, không phải đồ ăn bị cháy thì cũng “đồ máu” lung tung, nên trong nhà nó chỉ có thể phụ trách dọn dẹp hay hầu hạ cho tốt hai cậu ấm này , chứ để nó nấu ăn thả mọi người đi ăn cơm tiệm còn hơn!

Hắn không phản bác gì trước câu nói của nó, chỉ quay lưng đi ra phía phòng khách, quăng lại cho nó một câu

_TRong vòng hai tiếng đồng hồ, em không làm đủ cho anh năm món một canh, thiếu một món là.....-Hắn dừng lại một chút tiếp tục nói _.....Kiss 10s!

Hả?Tên này, nghĩ ra trò biến thái gì vậy.Hết trò chơi rồi à, mà thôi kệ hắn đầu nói là phải ngon, đồ ăn có gì bỏ vào chảo qua chảo lại là xong, canh thì bỏ miếng nước bỏ mấy miếng gia vị rồi vãi cộng rau là ok rồi.Nghĩ vậy nó cũng không sợ sệt trước lời nói của hắn.Đang định bắt tay vào làm, không cần 2

tiếng, 2 phút thôi đủ rồi

Ai ngờ hần từ phòng khách nói vọng vào

_Anh cáo cáo trước phải ăn được mà phải có đủ màu khác nhau chứ không phải như lần trước chỉ màu đen với nâu thôi nha!

A!Tên chết tiệt này, bà nấu cho ăn đã tốt lắm rồi, đen với nâu thì sao chứ cũng là màu giới trẻ đang ưa chuộng nha .Nó hậm hực đeo tạp dề vào,trời sao nhìn thấy cái nhà bếp mà nó cứ như nhìn thấy nơi đây ải thế này!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ngồi xem phim chưa được 5 phút hần nghe đủ thứ loại âm thanh từ nhà bếp phát ra

_Á Á, con cá kia sao mày không nằm im thế

_Á, máu, máu !

_Trời ơi, sao rau lại có con sâu nè

_A HUHUU, Không làm nữa đâu!

Rồi lại Xoảng, rầm....

_Á, sao mới bỏ dầu vào mà nó nổ vậy nè!

_Trời , con tôm chết tiệt,sao đập nãy giờ mà bỏ vào nồi mày con vùng vẫy là sao!

Bốp, xoảng.....

Hần ngồi nghe mà cứ như cái chợ vậy, chỉ có mình nó mà tạo ra đủ loại âm thanh, đủ loại giọng nói vậy!Lần phạt này không những trừng trị được nó, mà hần nắm chắc phần lợi trong tay rồi

Sau 2 tiếng vật vả với anh chị đồ ăn, nó hình như cũng không thu được thành quả gì.Á...Á....Sao nó làm hoài mà cũng chỉ có hai màu đen với nâu vậy nè! Đang đứng vò đầu bứt tai không biết phải làm sao, bỗng một vòng tay quen thuộc ôm chầm lấy nó từ đằng sau, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần đắc ý vang lên

_Hình như không cần anh nói em cũng biết kết quả rồi nhỉ!

Nó từ giật mình, sang ảo não rồi lại tự nhiên quay phắt sang hần, nắm lấy tay hần, đôi mắt”cún con”, chu cái miệng nhỏ nhún lên nói:

_Thiếu gia đẹp trai, tốt bụng! Anh biết đây không phải là sở trường của em mà !

Chep! Nhìn nó chưng ra bộ mặt này sao mà đáng yêu quá, nhưng cũng không thể dụ được hần rồi, vì so với nhìn bộ mặt đáng yêu ấy, hần muốn trực tiếp “đụng chạm” hơn!. Hần nhìn gương mặt cầu mong của nó, lại nở nụ cười , mặc dù vẫn đẹp đến không chê vào đâu được nhưng sao vào mắt nó, nó lại cứ thấy gian gian!

Nó cảnh giác lùi về phía sau

_A...Anh ....làm thật sao?!

Hần cũng thuận theo nó lùi ra mà tiến thêm , đôi mắt sâu thẳm nhìn nó

_Em nghĩ sao- Tất nhiên, nó hỏi vậy cũng hỏi, cái thức ăn dâng lên trước miệng, hần mà không ăn , hần không phải con trai!

Đến khi ép nó đến góc tường , hần với tay lấy một cái ghế ngồi xuống , nhìn nó ngẫm nghĩ

_Ukm....năm món .....10s..... tổng cộng là gần 1 phút!- Hần lại đưa tay về phía nó

_Em muốn chủ động hay để anh! Anh mà ra tay là không chỉ có 1 phút đâu nha!

Nghe đến đó gương mặt nó đã đỏ lên, tên này, có cần phải nói trắng trợn đến vậy không. Nó mà biết trước có ngày này, nó đã cố học thành siêu đầu bếp luôn rồi. Chỉ sợ không biết có đủ mấy cái nhà bếp cho nó học đến khi đó không nữa. Trong lúc nó đang “tự kỉ” về tài nghệ bỏ sót của mình. Hắn lại càng không có nhẫn nại.

_ Vậy là em lại muốn anh chủ động rồi!

_ A...Không!- Theo phản xạ tự nhiên nó trả lời ngay.Chết! Vậy là nó tự chọn : quyền chủ động “ cho mình rồi. Trong khi nó lại tiếp tục độc thoại rửa mình ngu, hắn đưa tay kéo nó về phía mình , ôm gọn nó vào trong lòng

_Á! Buông em ra!- Nó bị bất ngờ nên không kịp phản ứng cả người nằm trọn trong lòng hắn. Hắn lại càng ôm chặt nó hơn, nụ cười” gian xảo” trên môi cười đến càng sáng lạn

_Sao, bắt đầu nào, em mà không làm nhanh anh tăng gấp đôi đó!

Nghe hắn nói vậy nó cũng không còn tâm trí đâu mà giãy mới giữa. Nó nhìn lên trên gương mặt tuấn mĩ của hắn, hắn từ từ nhắm đôi mắt lại. A! Tên này là con trai mà lông mi dài thật, da lại trắng nhìn như da em bé vậy, cái mũi cao cao, môi mỏng đỏ ửng tự nhiên, đã vậy khi ngồi gần nó lại luôn ngửi thấy trên người hắn 1 mùi hương bạc hà dễ chịu , thật là mê người mà!

_Em nhìn đã chưa !Anh biết mình đẹp trai nhưng em không cần phải như vậy đâu-Hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của nó đang nhìn chăm chăm vào mình, môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, lên tiếng trêu chọc nó. Khi hắn lên tiếng nó mới xấu hổ dòi ánh mắt

_Ai...ai...nhìn chứ, anh....-Nó cũng ấp úng không biết nói sao khi bị hắn nói trúng như vậy.Hắn cũng không muốn làm nó thêm xấu hổ, không khéo lại phản tác dụng thì chết. Nghĩ vậy hắn cũng ôm nó chặt vào, mắt không mở nhưng vẫn cười nói

_Được rồi, không nhìn thì không nhìn, bây giờ em có thể vào chủ đề chính được chưa!?

Trời , đã có lẽ sang chuyện khác rồi mà không được. Thôi, hôn thì hôn chứ, sợ gì. Dù sao nó cũng đâu mất miếng thịt nào. Nó đưa tay sờ lên má hắn, gương mặt dần dần kề sát gương mặt tuấn mĩ ấy. Nó cố không làm mình run , càng lúc hai người càng kề sát hơn

_ Chụt!

1s

2s

3s

_ Cái gì! Nè , em....- Nó xấu hổ cúi đầu xuống, cùng lúc đó hắn cũng mở mắt ra , nhìn nó không hài lòng_ Em không đứng, anh nói là môi không phải má!

Nó lại ngẩng đầu lên, mặc dù có chút ngại nhưng vẫn nhìn hắn ngang bướng cãi

_ Lúc đầu anh chỉ nói là kiss chứ đâu nói má hay môi!

_Không được, anh nói kiss là kiss môi , em làm vậy không chấp nhận!- Hắn cũng không chịu thua , bắt hắn cãi lại

Nó lại vùng vằng nhảy ra khỏi cái ôm của hắn, định quay đi

_Ai bảo anh không nói trước, giờ em cũng đã thực hiện đúng theo lời anh rồi!

Hắn lại đứng lên đưa tay kéo nó ép vào tường

_Nếu em không làm vậy thì để anh dạy em, kiss ở đây là chỉ như thế nào vậy!

Nó bị hắn ép sát mà càng thêm lung tung , muốn đưa tay đẩy hắn ra

_Anh....anh.....tránh ra đi!

_Nếu anh nói không thì sao?!-Hắn nhìn nó mặc dù như hỏi ngược lại, nhưng lại cũng không có ý muốn cho nó cự tuyệt. Hắn đã nói rồi, hôm nay nếu không kiếm được cái “lời” nào từ nó, sao mà hắn có thể nuốt trôi con giận sáng nay được chứ. Từ đó tòi giờ , ngoài hắn và anh Mạnh Du ra, hắn chưa để nó giao du với bất cứ người con trai nào. Khi nó lên cấp 2, không biết có bao nhiêu nam sinh thích thầm, nhưng thầm thì cứ thầm, nếu để hắn biết được, tên đó không bị đuổi học thì cũng bị chum bao bố đánh cho ba má nhận không ra. Vậy mà hôm nay, lại có người con trai dám kiss nó trước mặt hắn, hỏi sao hắn chịu được. Đừng nói là người khác , thật ra hắn cũng biết ngay cả Mạnh Du cũng có ý với nó, mặc dù anh cũng chưa thể hiện gì, nhưng nếu thật sự có một ngày anh ấy tấn công, hắn cũng sẽ không vì tình nghĩa anh em mà nung tay, đối với cô gái này hắn đã có ý nghĩ độc chiếm rồi. Trừ hắn ra, bất cứ người con trai nào cũng đừng mơ tưởng đến.

_A....nh...đừng...vậy mà!-Không để ý thấy thái độ của hắn , nó vẫn cố gắng tìm một con đường “lủi” cho mình.

_Đừng vậy? Vậy chuyện sáng nay em tình sao với anh đây!

_Em ....em thật sự không quen biết tên đó mà!

_Nhưng hần nói hần là vị hôn phu của em!-Hần vẫn cố chấp chất vấn

_Em cũng thích hần sao?!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Hần chăm chú nhìn nó, dùng cái ánh nhìn vừa như ép bức ,lại vừa có chút gì chờ mong câu trả lời thật trong lòng nó.

_Không!- Nó trả lời dứt khoát, tất nhiên nó chưa bao giờ gặp người con trai đó thì làm sao thích được chứ , hần đúng là hỏi thừa. Cứ tưởng nó trả lời như vậy là hần sẽ không hỏi gì nữa .

_Vậy em yêu ai?!-- Hần lại tiếp tục truy vấn, và tất nhiên điều hần muốn chính là câu trả lời từ miệng nó nói “người đó là hần” . Ai ngờ nó lại trả lời một câu rất chi là “tĩnh”

_Không biết!

Hần cũng không chịu cái đáp án “nửa nạc, nửa mỡ” vậy. Nó nghĩ nó nói không biết là xong sao, đâu có dễ vậy. Nếu hần đã đặt tình cảm vào nó thì nó phải nhận tình cảm ấy dù muốn hay không, hần đã nói rồi chỉ cần còn hần nó đừng bao giờ mơ tưởng đến người con trai nào khác. Một khi hần đã hỏi câu đó thì câu trả lời mà hần muốn chỉ có một và nó cũng chỉ có quyền trả lời đúng như vậy.Hần thì lúc nào cũng luôn miệng nói yêu, nói thích nó nhưng nó thì chưa bao giờ nói một câu “em yêu anh” với hần. Có đôi lúc hần tự nghĩ có bao giờ nó thật sự không thích hần không, nhưng cá tính cao ngạo làm hần gạt ngay cái suy nghĩ đó. Thì cứ cho là nó không có tình cảm với hần đi, rồi đến một lúc nào đó hần sẽ làm cho nó yêu hần đến nỗi không buông ra được. Hần không phải là người chỉ nói bằng miệng không, hành động vẫn là thiết thực nhất.

_Vậy anh sẽ giúp em nói ra tên người ấy!-- Không để nó nói gì thêm hần cuối đầu xuống đang định hôn nó thì. ....

REEENG....

REEENG....

Tiếng chuông điện thoại từ trong túi quần hần vang lên. Chết tiệt! Không biết tên khốn nào phá chuyện tốt của hần đây. Hần khó chịu lấy cái điện thoại từ trong túi quần ra , chưa kịp nhìn xem ai gọi tới đã bắt máy gắt lên

_Thằng nào vậy?!--Hần hần học nói

_Thằng cha con đây!-- Từ đầu giây bên kia vang lên giọng nói hơi chút đùa cợt của một người đàn ông trung niên.

_Hà?--Hần giật mình trước giọng nói quen thuộc ấy, giờ điện thoại ra nhìn màn hình rồi sau đó mới đặt lên tai nói

_Papa, gọi cho con có gì không?!-- Giọng hần nghe ra vẫn có chút không vừa lòng nhưng vẫn ôn hòa hơn lúc nãy một chút.

_Con đang ở đâu?!-- Tất nhiên papa hần cũng nghe ra giọng điệu ấy, nhưng vẫn làm lơ hỏi vào đề chính

_Ở ngoài--Hần trả lời cho có

_Về đi, papa và mama con về nước rồi!-- Đầu dây bên kia vang lên giọng phụ nữ vừa dịu dàng lại trong trẻo , không nghe ra được đây là giọng nói của người phụ nữ tuổi đã ngoài 40.

Hần bất ngờ muốn xác nhận lại

_Cái gì?

Mama hần vẫn dịu dàng lặp lại lần nữa _Pa và Ma đã về nước rồi!

Chết tiệt! Chắc chắn lại có chuyện gì đây, khi không sao lại về nước , từ đó đến giờ, ngoài sinh nhật của hai anh em hần ra papa hần sẽ không về nước.Lần này lại không phải dịp gì lại đột nhiên bay về đây. Đã vậy mới về đã ra lệnh triệu tập hần chắc hần là không phải điều gì tốt lành rồi. Hần trả lời qua loa vài câu rồi cúp máy. Lúc này nó đứng bên cạnh theo dõi cuộc nói chuyện mới bật thốt hỏi

_Lão gia và phu nhân về sao?!

Hắn chỉ nhìn nó rồi “Ừm” một cái sau đó kéo tay nó ra khỏi khu chung cư cao cấp lên xe phóng đi.

Cùng lúc đó ở nhà hắn. ....

_Uống nước đi cháu!-giọng nói nhẹ nhàng của Đường phu nhân vang lên

_Dạ!-một giọng nói thanh thoát , trong trẻo mang theo sự e lệ đáp lại,

Ông Đường nhìn cô gái mỹ lệ đang ngồi trước mắt mình một lúc lâu sau đó mới mở miệng

_Sau bao lâu không gặp, cháu đã trở thành một đại mỹ nhân rồi!

Đường phu nhân cũng phấn khởi mở lời phụ họa

_Phải đó, mặc dù có lớn hơn Thế Phong vài tuổi, nhưng vẫn rất xứng đôi. Chọn cháu là con dâu tương lai của ta quả thật không sai. Thật là xinh đẹp mà!

Cô gái e lệ nhìn hai người đang tán dương mình, nhẹ nở nụ cười thanh thoát làm người ta phải ngẩn người.

_Hai bác coi trọng cháu rồi ! Được làm con dâu tương lai của hai bác mới đúng là may mắn của cháu!

Hắn lao xe về rất nhanh, chỉ khoảng 15 phút là có mặt ngay tại nhà. Lúc này nó và hắn không còn thoải mái giống lúc nãy nữa. Hắn trở lại bộ mặt lạnh lùng nhưng không kém phần lạnh từ ngày thường, còn nó thì trở lại đúng với cái thân phận người hầu của nó. Hắn đi trước , nó cũng theo bước đi chậm phía sau. Sao mà lúc này, khi nhìn bóng lưng cao cao ấy của hắn, nó lại cảm thấy khoảng cách của hai người xa thế này. Đường như nó và hắn giống như hai thế giới hoàn toàn trái ngược nhau vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia.....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Vừa bước vào nhà, nó đã thấy phu nhân và lão gia đang cười nói rất vui vẻ với một cô gái. Lén quan sát cô gái ấy. ....Woa , thật đẹp! Đó là từ đầu tiên hiện lên trong đầu nó. Cô gái mặc một bộ váy màu đỏ hồ vại, dưới váy xếp ly quý phái, cùng với những đóa hồng chụm vào nhau ở chiếc eo mảnh khảnh càng làm cho cô ấy toát lên một sức hút quyến rũ. Nó đi theo hắn lại chỗ họ. Hắn thì không nói không rằng ngồi phịch xuống ghế, không thèm liếc mắt dù chỉ là một cái để ngắm mỹ nhân bên cạnh. Nó cũng nhanh nhẩu đứng trước họ_Thưa lão gia, phu nhân!

Đường phu nhân vui vẻ nhìn nó, thân mật kéo tay nó lại gần hỏi han

_Aiiii, Quỳnh Anh à. Ta đã nghe chuyện của cháu rồi, cháu cũng đừng buồn, còn có lão gia và phu nhân đây sẽ chăm sóc cháu mà!- Đường phu nhân và Đường lão gia từ lúc nó còn nhỏ đã xem như con gái mà thương yêu, vì họ có hai thằng con trai không có con gái, mà nó thì lại hoạt bát đáng yêu, ông nó lại là người quản gia mà họ tin tưởng nhất. Đáng lẽ có một thời gian, hai vị muốn nhận nó làm con nuôi nhưng ông nó lại không đồng ý vì sợ không xứng, lại thêm việc hai cậu quý tử của họ phản đối kịch liệt nên họ đành phải từ bỏ ý định đó.

Nó kính cẩn nhìn phu nhân quý phái trước mặt gượng cười, mặc dù khi nhắc đến tên ông nó thì nó cũng hơi buồn nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời

_Dạ , không sao ạ.Cảm ơn phu nhân quan tâm!

Phu nhân kéo nó đến ngồi bên cạnh bà, cứ chỉ thân mật như mẹ và con gái.Bà vui vẻ ngồi hỏi han nó đủ điều.Hắn bắt đầu cảm thấy mình bị lơ , và hơn hết hẳn chính là bức tức vì hắn đang có chuyện tốt phải làm thì bị gọi về chẳng lẽ vì một lý do lằng nhằng là hàn thuyên chuyện của mẹ hắn và nó thôi sao! Hắn cố hẳn giọng

_È hèm! Mẹ à, gọi con về có gì không?!

Lúc này giọng nói của hắn mới kéo bà về vấn đề chính, bà hướng sang cô gái xinh đẹp đang ngồi im thím thip này giờ không nói câu gì, ngượng ngịu xin lỗi

_A, Ta quên mất, này giờ lo nói chuyện không để ý, cháu đừng giận nha!

Cô gái hướng bà nở ra nụ cười e lệ

_Dạ, không sao đâu!

Woa, giọng nói nghe hay thiệt nha! Uà mà hình như nó nhìn thấy cô gái này ở đâu rồi thì phải. Đang miên man suy nghĩ, giọng nói vui vẻ của Đường phu nhân kéo nó về thực tại

_À, giới thiệu với hai con, đây là Dạ Lộ- Bà vui mừng giới thiệu, chưa để ai nói tiếp bà lại quay sang hỏi hân: _Dạ Lộ là cô giáo y tế trường con, chắc con biết chứ!(nếu ai không nhớ chị này thì xem lại chap 7 nha!^^)

Hân có vẻ không chú ý mấy chỉ “Ừm” một cái cho có lệ

Bà nghe hân đáp lại cũng vui vẻ giới thiệu tiếp

_Nó sẽ là vị hôn thê của con đó!

“Phụt” lời nói của bà làm hân mới uống ngụm trà mà phun ra hết. Hân nhũn mảy, khó tin hỏi lại

_Cái gì? Mẹ nói đùa sao?

Mẹ hân không mấy hài lòng về thái độ của hân, nhưng trước mặt khách vẫn phải giữ thái độ hòa ái của một phu nhân cao quý

_Con trai, không cần bắt ngờ vậy đâu- Vừa nói vừa liếc xéo hân cảnh cáo

_Mặc dù có hơn con vài tuổi, nhưng con xem, Dạ Lộ xinh đẹp thế này, lại khéo ăn nói, gia cảnh lại tốt, có phúc cho con rồi còn gì!

_Nhưng.....-Hân bực tức muốn nói gì đó, ánh mắt nhìn về phía nó. Nó cảm nhận được ánh mắt hân, bối rối muốn tìm cách tránh. Vì nó khẳng định tên này mà mở miệng ra, không kéo nó vào chuyện này mới là lạ.

Đúng lúc đó, Đường lão gia lên tiếng

_À, Quỳnh Anh, ly nước cam của Dạ Lộ đã tan hết đá rồi con giúp thay một ly khác đi!

Nó nhanh nhẹn “dạ” một tiếng rồi bước đến chỗ tiểu thư xinh đẹp ấy. Cô tiểu thư nhanh tay đưa ly nước cho nó _Làm phiền!

Nó vừa đưa tay cầm lấy thì.....

Xoảng!

Cả ly nước vì ai đó thả tay mà đổ ập lên người nó xối roi mạnh xuống đất, vỡ vụn

Mọi người đều giật mình sau một tiếng xoảng chói tai. Nó cũng bất ngờ không kém, và thậm hại hơn hết là đồng phục màu trắng trên người nó đã biến thành màu cam nhạt một mảng. Dạ Lộ thấy thế, đôi mắt hiện lên một tia quý dị, vội vàng cuống quýt cúi đầu xuống

_Chị...chị....xin lỗi, tại chị đưa cho em mà em lại buông tay, chị thật không cố ý-Cô cố ý nói rõ hai chữ “buông tay” hơn

Bà Đường cũng bắt mắt nhìn nó, nhẹ nhàng nhắc nhở

_Con đó, sao không cẩn thận gì hết!

Nó thấy rõ ràng là cô ấy buông tay ra trước mà, sao bây giờ ánh mắt trách móc đều nhìn về hướng nó. Nó uất ức không nói nên lời, chỉ biết cúi đầu xuống gật gật cho qua chuyện. Còn hân cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn nó, rồi lại nhìn cô gái đang bối rối, e lệ tự nhận lỗi về phía mình kia. Sau khi nghe bà Đường thuyết giáo một lúc, nó ngậm ngùi xin vào phòng tắm rửa thay đồ.

Một lúc sau.....

Khi nó thay đồ xong thì cả nhà đang dọn cơm, cô gái không hề biểu lộ một chút tính tiểu thư mà cùng bà Đường vui vẻ phụ dọn cơm, nhìn cứ như một gia đình thực thụ, ba mẹ chồng tốt bụng, người con trai xuất chúng cùng với con dâu xinh đẹp như hoa đang đương. Sao nhìn thấy cảnh đó lòng nó bỗng nghẹn lại, khó chịu sao, đau lòng sao...? Nó thì làm gì có cái địa vị xứng để cảm nhận như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nó lùi thúi chạy vào cùng dọn com với mọi người, hấn với cha mình đang ngồi yên vị chờ phục vụ, vừa thấy nó đi vào, hấn đã định chạy lại nói với nó gì đó thì...

Á!

Sau tiếng la là cả thân hình nhỏ nhắn của một cô gái ngã sà vào lòng hấn, theo bản năng hấn đưa tay đỡ lấy. Và thế là hấn ôm cả người cô vào lòng. Cô ngai ngừng ngẩng mặt lên nhìn hấn

_Em...em xin lỗi!

Hấn mỉm cười cho cô

_Không sao!-Rồi đỡ cô đứng thẳng dậy, mọi người ai cũng bất ngờ về tình thế đó.Bà Đường lo lắng chạy lại gần hỏi han

_Cháu không sao chứ?!

Cô cúi đầu nhỏ nhẹ đáp

_Dạ không sao, nhưng hình như có người ngáng chân cháu!- Vừa dứt câu nói, tất cả ánh mắt đổ dồn về phía nó. Lúc đó mọi người đang cầm cúi lấy đồ ăn trong bếp, chỉ có nó là đứng gần cô nhất, cô nói vậy không phải ám chỉ nó thì nói ai.

Nó nhận ra được cái lời ám thị ấy, càng rõ hơn ánh mắt của mọi người. Tại sao chứ, nó thật sự có làm gì đâu, sao ai cũng nhìn nó bằng cái ánh mắt đó. Nó cảm thấy trong lòng một nỗi ám ức dâng lên, lại im lặng.Nó không phủ nhận, cũng không thừa nhận, nó biết với lời nói của một cô hầu như nó với một cô tiểu thư cao quý ấy, thì kết quả quá rõ ràng là họ sẽ tin ai rồi. Không khí càng lúc càng trở nên khó nói, nặng nề với cái ánh mắt nhắm thẳng đến nó

.Bỗng...

Cạch!

_Con về rồi!- Tiếng nói trầm ấm vang lên phá tan cái bầu không khí đối với nó là kinh khủng kia. Mạnh Du bước vào, nhận thấy không khí có phần khác lạ, rồi nhìn đến gương mặt xinh xắn ám ức không nói nên lời của nó. Mặc dù không biết chuyện gì, nhưng anh chắc rằng có chuyện không tốt với nó. Anh cố ý nói to

_Mọi người không định ăn com à!

Lúc này ai ai cũng trở lại trạng thái cũ, bùng tới bùng lui dọn dẹp, bày biện. Hấn cũng ngồi xuống chỗ của mình, nó biết là anh muốn giải vây cho nó nên mới vậy. Nó cũng sẽ cố phối hợp với anh, chạy qua chạy lại cùng mọi người dọn com, cố làm ra vẻ chưa có chuyện gì xảy ra. Đến khi một bàn ăn thịnh soạn được sắp xếp tươm tất trên bàn, mọi người cũng ổn định vị trí. Nó đứng một bên để phục vụ nhưng lão gai và phu nhân bảo nó giống như người trong nhà kêu nó ngồi xuống ăn com. Hấn vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh mình và Mạnh Du

_Ngồi đây đi!

Thì lại có một người ngồi xuống trước nó, cô nhìn anh cười ngọt

_Em thấy chỗ kia bóng đèn phòng ăn chiếu lại chói mắt, em ngồi đây nha!

Trời! Đã ngồi rồi còn hỏi, hấn khó chịu không nói cũng chỉ "Ừm" một cái. Mạnh Dụ lại hướng nó

_Em qua đây với anh nè!

Nó cũng nhu thuận ngồi bên cạnh anh. Hấn thì cảm thấy tức vô cùng trước chỗ ngồi "bất hợp lý" đó

Cô ngồi bên cạnh hấn, liên tục dịu dàng gấp thức ăn cho hấn, cử chỉ thân mật làm ông bà Đường rất hài lòng. Hấn cũng không nói gì làm theo lễ lịch sự là tiếp nhận thôi. Về phía nó thì tâm trạng đang không được vui, nên chỉ buồn rầu ăn, mà giờ ăn bao nhiêu món ngon thì nó cũng chẳng có mùi vị gì. Mạnh Du thấy nó chỉ ăn com không, liền gấp cho nó miếng trứng cá

_Em sắp thì rồi phải không, ăn trứng cá sẽ làm đầu óc minh mẫn, sáng suốt hơn đó!

Anh dịu dàng, ân cần nói với nó.Nó cũng vui vẻ cảm ơn anh. Hấn ngồi một bên mà thấy ngứa mắt vô cùng, nhìn cứ như đôi "gian phu, gian phụ" ấy-đối với hấn là vậy

Thấy anh nói vậy liền đáp một câu

_Thế ý anh bảo Quỳnh Anh đàn à!

Câu nói của hấn làm năm con người-mười con mắt trên bàn ăn đồng thời đều hướng về phía hấn. Chết tiệt, nhìn là ngứa mắt, hấn không thèm đề ý đến mấy cái ánh mắt đó. Lại nhếch môi lên cười mà như không

_2 Người cũng đâu phải vợ chồng son chứ, có cần anh gấp 1 miếng , em cười 1 “đồng” không!

Sao ở đây ai nghe thấy cái giọng lúc này của hấn cũng cảm thấy chua chua. Nó đầu tiên là ngạc nhiên nhìn hấn , sau đó nghe hấn nói thêm một câu là nó không ưa rồi đó. Nó chu cái miệng nhỏ nhếch lên , khó chịu

_Anh là con trai có cần soi mói người khác vậy không, anh ấy quan tâm em thôi!

Nghe nó nói như là bênh vực người con trai khác. Hấn tức càng thêm tức. Được rồi, em giỏi lắm! Dám ăn nói vậy.

Hấn nhìn nó rồi lại nhìn gương mặt hơi có gì đó vui vui xuất hiện trên gương mặt anh tuần kia. Thăm rũa nhìn nó

_Anh không thích nhìn thì nói, em ý kiến à!

Nó đúng là tức muốn chết với cái tên vô lý ngang hơn cua này mà. Đang muốn gân cổ lên cãi thì bà Đường lại lên tiếng mắng yêu

_Hai cái đứa này, đang có khách mà vậy, thật không biết ngại mà!

Ông Đường lại tỏ vẻ không hài lòng với cách nói của bà

_Bà nói vậy là không đúng, Dạ Lộ sao là khách nữa , trước sau gì nó cũng thấy cảnh này nhiều à!

Khoan...khoan đã, cái gì mà không phải khách , cái gì mà phải thấy nhiều , hấn nhìn pama mình ngờ vực

_Papa, nói vậy là có ý gì?!

Papa hấn thấy hấn hỏi vậy, lại tự vỗ nhẹ trán mình một cái, nhìn bọn trẻ nam thanh nữ tú ở trước mặt mình cười đến thật vui vẻ

_À, quên mất , ta vẫn chưa nói cho các con biết à?

Sau câu hỏi của ông là ba bộ mặt ngu không tả nổi . Cùng đồng loạt lắc lắc đầu nhìn ông.

Ông lại cười, nhìn một lượt 3 người kia rồi “ban” cho một cái tin mà không ai ngờ tới

_Từ bây giờ, Dạ Lộ sẽ ở nhà chúng ta!

WHAT? Cái gì? Không thể nào, hấn không muốn một chút nào hết. Với cái bản tính thiếu gia thường ngày của mình vừa nghe thấy papa hấn nói như vậy hấn liền phản một câu rất chi là “tinh”

_Cô ấy không có nhà hay sao, ở đây làm gì?

Sau khi hấn dứt xong câu nói đó, không ai để ý , cô gái xinh đẹp bên cạnh hấn gương mặt đã trở nên xanh ngắt, mím môi lại, một ánh mắt không mấy tốt đẹp dấu trong gương mặt mỉa mai kia. Ông bà Đường nghe hấn thẳng thắn, đúng hơn là “trắng trợn” nói vậy, ánh mắt ái ngại nhìn về phía cô. Thấy ánh mắt ông bà ấy đang hướng về phía mình, một nụ cười lại nở trên môi cô, nếu ai tinh mắt sẽ thấy giả tạo vô cùng, và có lẽ người nhìn ra điều ấy chỉ là chàng trai im lặng từ nãy đến giờ quan sát mọi chuyện. Bà Đường nhẹ liếc mắt về cậu con trai quý tử, trách nhẹ

_Đừng có nói bậy! Tại pama của Dạ Lộ phải đi công tác, mà các con mấy người trẻ tuổi ở với nhau cũng thuận bề chăm sóc lẫn nhau.

Hấn vẫn không hài lòng với cái cách an bài ấy, hấn biết pama hấn kêu cô qua đây không phải lý do chỉ có đơn giản vậy.

_Nhưng .....

Chưa để hấn nói hết câu, papa hấn đã chen vào

_Không nhưng nhị gì hết, tí nữa con đưa Dạ Lộ lên xem phòng đi, ăn xong pama phải qua Mỹ rồi !

Nói xong pama hấn cùng nhau bỏ đứa xuống, đi hướng xe đang đậu ngoài cổng. Trước khi đi , bà Đường Cũng không quên nói với cô một câu

_Hai bác phải đi gấp, ở đây nếu có ai đắc tội cháu , cứ gọi chó bác, bác sẽ làm chủ cho!

Khi bóng hai “phụ huynh” đi khuất, trên bàn ăn chỉ còn đứng bốn người bọn họ. Thấy pama đi hấn như gỡ được xiềng xích , phần khởi đứng lên , đi lại chỗ trống bên nó ngồi để mặc cô gái đang giận đến nghiến răng. Mạnh Du vẫn là chọn cách im lặng , không phải là anh để mặc hai người ấy thân mật với nhau, cũng không phải là anh cao thượng đến nỗi muốn nhường, mà là anh đang chờ ....

Hấn đến bên chỗ nó , nó lại cảm thấy có cái gì không đúng, nhích ghế qua bên Mạnh Du, hấn lại nhích lại gần hơn, nó thì cứ nhích tiếp. Đến khi nó với Mạnh Du gần như ngồi sát nhau, hấn tức giận giận giọng

_Em mà nhích nữa, anh cho em xuống đất ngồi luôn!

Chương 18

Mặc dù bị hấn đe dọa như vậy nhưng nó vẫn cứng đầu. Nhìn hấn ý như nói "không cho bà nhích bà cứ nhích". Hấn rất bực mình, nhìn nó giờ như ngồi sát rạt bên Mạnh Du mà anh thì nhìn hấn với ánh mắt đặc ý đến phát ghét

_Jen!-Hấn bực mình hét lên. Lập tức có một người đàn ông cao to mặc vest đen nhìn rất ngầu đi vào. Anh ta là vệ sĩ riêng của hấn và là người rất nghiêm túc, ngoài hấn ra trong nhà này anh ta không hề biết đúng hơn là để ý đến ai nữa. Jen kính cẩn đứng trước mặt hấn. KHÔNG để ai kịp phản ứng gì hấn lên tiếng

_Đem cái ghế cô ấy đang ngồi vứt bỏ cho tôi!

Sau một tiếng "vâng" nghiêm nghị là tiếng "rầm". Tên chết tiệt đó, đúng là nói là làm. Tên vệ sĩ dám thừa cơ nó chưa kịp phản ứng kéo ghế nó đang ngồi ra làm nó đáp đất một cách an toàn nhất. Nó đứng lên, chỉ tay về phía hấn, uất ức

_Anh...anh....

_Sao nào - Hấn đặc ý nhìn nó _Anh đã cảnh cáo rồi mà!

Nó bực tức dậm chân, chạy đến cái ghế trống khác ngồi. Và tiếp diễn là sau chữ "Jen" chiếc ghế ấy lại biến mất.

Á tên này rõ ràng là muốn chọc tức nó mà. Được rồi liệu thì liệu để xem ai thắng ai rồi biết! Nó đột nhiên bị hấn kéo vào trong lòng. Lúc đầu nó định giãy giụa, chống đối nhưng ngồi suy nghĩ một chút, nó ngược lại còn không hề bài xích mà nhìn hấn cười cười

_Được, giờ em ngồi trên vậy, anh kêu cái tên gì gì đó đẹp đi thử coi!

Hấn nhìn nó trên trọc

_Cái này mà bị đẹp nốt không phải em sẽ đau lòng lắm sao?

_Anh..

Cuối cùng nó vẫn thua hấn, chỉ biết bực tức mà rửa, rửa cho hấn ngứa tai, hất xi chết lun. Hai người đang đùa vui về mà không hề chú ý còn hai người từ này đến giờ đang ngồi im lặng không nói một câu, một người thì buồn rầu, một người thì nghiêng răng tức giận.....

Sáng hôm sau.....

Như mọi ngày nó dậy sớm để thực hiện nhiệm vụ. Đầu tiên nó chạy về phía phòng của Mạnh Du, thì lại không thấy anh ở trên phòng chỉ thấy một mảnh giấy ở đầu giường. "Anh và Phong đi từ sáng, em không cần gọi, tội anh có việc!"

Nó hiểu ý đang định xuống ăn sáng rồi tới trường thì chợt nhớ ra là còn cô khách "quý" của ông bà chủ nữa. Nó đi đến phòng cô lễ phép gõ cửa

Cốc cốc....

_Thưa cô Dạ Lộ! Đến giờ dậy rồi.

Nó vừa dứt lời thì cánh cửa phòng mở ra. Cô mặc trên người một chiếc váy đen bó, khoe ra đôi chân dài trắng không tí vết. Nó phải công nhận, cô ấy đẹp thật!

Cô không thèm liếc mắt tới nó, đi qua hỏi bằng cái giọng ra lệnh, khác hẳn với ấn tượng hôm qua về cô của nó

_Anh ấy đâu?!

Cô không cần nói tên nó cũng biết là cô muốn nói ai rồi, mà sao cái giọng nghe khó ưa vậy. Nghe như cô là chủ nhân của nó không bằng, nhưng nó vẫn lễ độ trả lời

_Dạ, đi sớm rồi!

Sau đó không thèm nghe nó nói gì cô đi thẳng xuống nhà ăn. Thường thì nó sẽ ngồi xuống cùng ăn với bọn hấn. Nên như thói quen nó ngồi xuống, nhưng

_Đứng lên, đây là chỗ của cô à!

Dạ Lộ lập tức giờ giọng chua chát nói nó. Nó mặc dù hơi thấy không ưa cô này nhưng vẫn cố gắng ngoan ngoãn làm theo lời cô. Hôm nay chắc chắn nó phải nhịn ăn đi học rồi!

Đến giờ đi học, nó mới ra cổng đã thấy chú Lâm đứng đó, nhìn nó cười

_Cháu lên đi, cậu chủ kêu chú đưa cháu đi học!

Nó chưa kịp bước lên thì cô đã vượt qua nó đi lên trước rồi ra lệnh cho chú Lâm lên xe. Đầu tiên chú hơi chần chừ nhưng rồi vì thái độ của cô ta nên đành phải làm theo. Sau đó, cô ra lệnh cho chú chạy mà không hề cho nó lên xe. Nó cũng hơi không ngờ đến hành động của cô nhưng với một người có thân phận như nó thì làm được gì với người cao quý như cô chứ. Sau khi chiếc xe chạy khuất thì nó cũng đành phải đi bộ đến trường. Nhưng nó chắc rằng hôm nay nó sẽ không qua nổi cửa ải bị phạt đi học trễ của ông thầy giám thị đâu!

Vừa mới bước đến cổng trường, trời ơi! Sao nó muốn đập đầu vào tường dữ vậy nè. Đã phải đi bộ thì thôi đi, đằng này nó không phải “may mắn” đụng ông thầy giám thị đâu hời kia nữa mà là bà la sát nổi tiếng trong trường là đi nữ sinh. Má ơi! Sao giờ nó mong gặp ông thầy đầu hời vô cùng, nhớ ông da diết.

Huhu lần này nó có mà đi châu thẳng thiên! Nó thần thờ từng bước bước vào cánh cổng mà nó cho là “địa ngục” trong lúc này. Mắt nó như dán sát vào bà cô bây giờ, bà không cầm “hung khí” như ông thầy đầu hời nhưng lại lun đặng đặng “sát khí” nghĩ ra những trò hại người, nhất là những nữ sinh như nó. Chết tiệt, sao nó lại đẹp như vậy làm gì, bây giờ để bà nhìn thấy cho ganh tỵ

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Bà cô đứng khoanh tay nhìn nó đang cúi đầu xuống không dám nhìn. Nụ cười có thể là nó cho là còn “nguy hiểm” hơn nụ cười của hần chính là đây đây. Nó mếu máo nhìn bà. Một câu nói nhẹ nhàng phát ra

_Đến sớm nhi?!

_D...Dạ....e..m

_Lãng mạng nhi?!

_Dạ....lãng...gì cô?

_Đi bộ hóng gió cơ đấy!

_E.....m

_Em! Chạy bộ năm vòng, nhảy cóc mười vòng, quét dọn sân một tháng, vào viết hai mươi bản kiểm điểm cho tôi, liền, ngay, và lập tức!

Nó áp a áp ứng nói chẳng nên lời. Một câu nói của bà la sát thôi làm nó khóc không ra nước mắt. Một câu của bà mà đúng hơn là như năm câu không có phẩy chấm, lần này nó chết thật rồi. Ai cũng được hãy cứu nó đi!

Trong lúc nó đang đau khổ với lời phán của cô “la sát” thì

“Phắc” Một cánh tay của người nào đó kéo nó về phía sau, ôm trọn lấy nó. A! Là hần sao? Nó bất ngờ quay mặt lại, bà cô cũng ngăn người nhìn người vừa xuất hiện

Một nụ cười thiên sứ, một gương mặt baby, đôi mắt hút hồn đen láy hiện ra trước mặt nó. Woa, cộng nhận người này đẹp thật. M..à ...sao ...quen quen....

Chàng trai lên tiếng, giọng nói qua mức ảm áp làm tim nó bỗng lồi một nhịp...

_Cô bé, em lại gặp chuyện sao? Anh giúp em nhé!

Nó ngơ ngẩn cả người, lơ lơ

_A...I ....vậy?

Câu nói của nó làm anh suất té ngã. Mới hôm qua còn mới gặp nhau sao lại hôm nay lại thành “ai vậy” vậy!

Anh nhìn nó nở một nụ cười bất đắc dĩ, làm ngay cả bà cô la sát cũng phải đỏ mặt khi nhìn anh

_Vợ à, em không được quên vị hôn phu của mình chứ!

Nó nghe mà ngớ ra

_V...ợ.....h..ôn...ph..u????

WHAT? Cái gì mà.....Ủa, mà khoan, cái này nghe quen quen.....A! Hình như nó...nhớ ra rồi. Chàng trai hôm qua, người đã nhận là hôn phu của nó.

_A! Thì ra là anh!

Anh nhìn nó cười ranh mãnh, một nụ cười baby đến không tưởng được.

_Vợ à.....Trí nhớ em kém thật!

Rồi anh lại nhìn qua bà cô đang ngầy ngẩn đứng nhìn kia. Một nụ cười không phải như với nó lúc nãy. Mà là nụ cười lịch thiệp của một người con trai thành thực.

_Cô à, em là Vương Thịnh! Cô có thể nê mặt em mà bỏ qua không?

Một cái nháy mắt rất lãng tử của anh lập tức làm cô giáo ngầy dại. Lại thêm cái tên Vương Thịnh, cô không thể nào không biết anh được. Nếu cô còn muốn yên bình tốt nhất cô nên nghe theo cậu ta.

Nó nhìn anh ta với vẻ nghi hoặc lẫn khó hiểu. Anh ta không biết tự lượng sức sao? Mặc dù nó biết anh ta có nhan sắc nhưng không thể áp dụng với thầy cô được đâu.....Anh ấy có phải quá tự phụ rồi không.Nó định mở miệng nói thì.....

_A, em không cần phải nói thế đâu! Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi mà!

Nói xong không trấn trối gì cô lập tức cuối đầu phóng đi lun. Nó thì ....phải nói sao ta....Oh my gol..... anh ta có thể tổng khứ bà cô đáng sợ ấy dễ dàng vậy sao....Bây giờ nó đang nghi ngờ về cái chỉ số mê trai của bà cô.....có phải đã bị anh ta quyến rũ rồi không.....Woa.....đúng là “người ta đẹp người ta có quyền” mà. Bây giờ thì nó tin vào câu nói đó rồi.

Nó bắt đầu thấy đôi ánh nhìn rồi đó. Đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh, vẻ ngưỡng mộ lộ rõ ràng.....Anh nhìn nó mà bật cười, nhẹ nhàng cốc vào đầu nó một cái....

_Nè, tỉnh lại đi cô nương, không cần phải dùng ánh mắt đó nhìn anh.....Nếu muốn cảm ơn anh.....

A! Đúng ha, nó cũng phải đến đáp anh chứ nhỉ, nó nhìn anh

_Thì sao?

Một nụ cười đẹp xuất hiện trên gương mặt thiên sứ kia. Mà.....sao.....cái.....nụ cười đó nó nhìn quen quen.....mà.....sao...nó gian gian

Anh nháy mắt với nó

_Một cái kiss vào má đi!

_Hà?-Nó há hốc miệng nhìn anh. Có phải là.....anh hơi trắng trợn quá rồi không

_A....nh...anh...

Anh lại chuyển cái nụ cười ấy thành gương mặt baby hết sức cún con

_Nè, anh cứu em một bàn thua trông thấy vậy, em không phải ngay cả một cái kiss cũng không muốn cho anh sao.....,

_T.ôi.....-Trời ơi sao anh ta lại có vẻ mặt baby dễ thương thế này chứ

_Không phải chứ.....một yêu cầu nhỏ vậy.....em cũng ích kỷ không đồng ý chứ.....

Trời ơi! Lợi dụng gương mặt đó, đôi mắt đó mà nhìn nó ....không phải anh ta muốn ép bức nó đến mức đường cùng chứ!!!!.....

Nó đang khó xử trong tình huống rất là khó thoát thì.....S...sao....chóng mặt vậy nè....

_Chóng mặt quá....-Sau câu nói đó là màn ngã rất chi là lãng mạng trong mắt nhiều người không biết từ lúc nào đã vây kín 2 người. Nó tiếp gọn ơ vào trong lòng ngực ấm áp của tên đang ép người quá đáng kia.....Hắn bất ngờ theo bản năng ôm lấy nó....và tiếp theo giống y như một tiểu thuyết ngôn tình

là anh ấy bế nó lên và...

_Tránh ra, tránh ra....-Không để ý mọi người đang vây xung quanh xem truyện hay, hắn cố gắng len ra khỏi và bế nó chạy một mạch thật nhanh đến phòng y tế

Trong lúc đó.....

Tên Ngao Vũ không biết từ đâu bay ra trước mặt hắn nở nụ cười mà hắn cho là tò mò nhất....Hắn ngửa mắt nhìn tên đó chán chường

_Hôm nay không đi với em nào à, hay cậu lại muốn đổi sở thích qua phái nam rồi mà đến tìm tớ!

Ngao Vũ lại không vì câu nói của hắn mà thay đổi sắc mặt, nhìn bang khuân ra ngoài cửa sổ, giọng nói bất cần

_Aizz, người ta có lòng tốt muốn báo cho cậu một tin hot, mà người nào đó hình như không có xu hướng nghe rồi....-Hắn giả bộ chép chép lắc đầu tiếc nuối

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Hắn cũng không phải là người thích lo chuyện bao đồng gì, chuyện gì của trường thì hắn cũng không thèm nghe làm gì cho lãng phí thời gian....Thà đi tìm nó còn tốt hơn. Nghĩ vậy không thèm trả lời lại cái tên đang nhìn hắn mong đợi một giây thần kinh nào đó nhiều chuyện từ hắn....Hắn đứng lên, định bước đi....Biết hắn không có kiên nhẫn nghe mình vòng vo, Ngao Vũ lại nở thêm một nụ cười “chết ruồi” của mình rồi nói một câu bình thản mà khiến hắn không có máu nhiều chuyện cũng phải đứng lại mà đợi chờ nghe tin

_A.....Thật đáng tiếc nha! Tớ đang muốn nói với cậu về tiểu mỹ nhân....

“Tiểu mỹ nhân?” ý tên đó nói không phải nó sao. Chưa để Ngao Vũ nói hết câu, hắn lập tức quay phắt lại ngáng lời

_Làm sao, cô ấy xảy ra gì sao?

Thấy hắn bỗng trở nên vội vàng....Ây da....thật là thỏa mãn long hư vinh của mình nha....Nghĩ vậy Ngao Vũ càng giả bộ lấp lửng chần chừ không chịu nói....Đến lúc sắp sửa bị hắn cho ăn đấm mới chịu đứng đắn....mà nói đứng đắn của tên này không bằng 10 cái đùa giỡn của người khác

_Nè, làm gì mà căng vậy. Tờ muốn nói tiểu mỹ nhân của chúng ta bị một anh đẹp trai dẫn vào phòng y tế rồi!

Tên đó vừa nói dứt câu không thèm nghe thêm gì nữa hắn lập tức quay phắt người chạy ra cửa....thật nhanh đến phòng y tế....

_Em không sao đâu, cô y tế nói em chỉ bị mệt vì đi bộ dưới ánh nắng hơi lâu thôi!-giọng nói thanh thanh, ấm áp của người mà ai cũng biết là ai đó vang vọng trong phòng y tế.

Nghe anh ta nói vậy nó cũng không có gì muốn hỏi. À...mà khoan cô y tế...cô y tế trường này không phải là....là....Theo bản tính nó liền hỏi lập tức

_Vậy cô ấy đâu!

_Anh cũng không rõ. Thấy cô ấy gọi một cuộc đt, rồi một lúc sau bảo đi đâu một lúc cùng một cô nữ sinh rất đẹp!

Hả? Nữ sinh sao, ủa mà cũng có gì đâu mà nó lại để ý cái cô đó làm gì. Nhưng không hiểu sao khi nghe thấy câu đó nó lại thấy có một cảm giác không an tâm trong lòng.....Tại sao vậy chứ? Nó đang suy nghĩ mông lung bỗng....

Ot...Ot...

Á! Xấu hổ quá.....Bụng ơi là bụng sao mầy lại reo lúc này chứ, cũng tại hôm nay nó không ăn sang....Nó xấu hổ đến đỏ mặt lấp lửng nhìn tên đang ngồi trước mặt mình, nếu giờ mà có cái hồ chắc nó chui xuống đất quá....

Ai ngờ, tên đó chẳng những không trêu chọc nó, mà mỉm cười nhìn nó

_Em hình như đang đói, trên bàn có xoài anh gọt cho em ăn nha....

_Nè anh, nhìn anh như công tử bột có biết gọt không đó

Tên đó nghe nó nói vậy thì bĩu môi, nháy mắt với nó một cái

_Em khinh thường anh quá đấy!

Cùng lúc đó hấn đã chạy đến trước cửa phòng y tế và nghe âm thanh bên trong

_Nè, vậy mà nói làm giỏi lắm- Giọng nó hơi trêu chọc

_Thì anh....anh đang làm đấy

_Anh cầm nhẹ thôi, nó chảy hết nước ra rồi kia

_Anh đã nhẹ lắm rồi

_Làm được thiệt không, hay để tôi

_Thôi em cứ nằm im đó , anh là con trai mà, để anh

Chết tiệt! Quá sức chịu đựng của hấn rồi đó, họ thật ra đang làm cái trò gì trong đó mà cuộc trò chuyện chẳng có chút gì là trong sang hết vậy . Và tiếp theo là

Rầm!.....Ầm!.....

Cánh cửa vì sức mạnh rất chi là táo bạo của hấn mà bị đá văng sang một bên.

Hai người đang ngồi trong phòng cũng đình chỉ .....ăn , 3 đôi mắt nhìn nhau. ....Đơ!

What đờ heo? Cái gì thế này , hấn từ đâu bay ra vậy. À Không! Mà nó cũng thấy hấn từ đập lên “thân xác” của cái cửa chứ ở đâu. Mà tự nhiên hấn vô đây làm gì, nó ngập ngừng mở miệng trước

_A...anh.....

Hấn bỗng nhiên cái cảnh tượng trên giường toàn xoài không là xoài á khẩu không đáp được cái “chi mô” gì nữa. Trồi là tại đầu óc hấn quá “đen tối” hay tại lời nó của tụi nó quá “trong sáng” vậy! Vương Thịnh cũng chỉ hơi ngạc nhiên một chút,lập tức nở nụ cười tao nhã

_A, Đường Thiếu gia, không biết cậu có chuyện gì không?!

Hấn hơi ngại ngần trước cái trí tưởng tượng bay cao, bay xa và suýt bay luôn của mình. Khuôn mặt tuấn mĩ cố nặn ra một nụ cười, đúng là vẫn hơi thấy không tự nhiên nhĩ. Nhưng! Đứng rồi, hấn quên tên đó chính là tình địch của mình ,đứng, đứng trước tình địch hấn không được mất phong độ vậy. Hấn lập tức nhìn tên kia rồi lại nhìn về phía nó

_Sao em ở đây?- Hấn mặc dù hiểu lắm cái cuộc đối thoại kia, nhưng là hấn vẫn không vui khi nhìn thấy nó bên người con trai khác. Và tất nhiên, nó nghe qua cũng biết cái tên này đang rất khó chịu. Nó chỉ cười xòa

_À, em bị say nắng.....

Chưa để nó nói hết câu hấn lập tức đi lại sờ trán nó, khuôn mặt tuấn mĩ trầm xuống

_Tại sao lại say nắng, không phải em đi xe sao?

_Ách , cái này.....-Nó không biết phải nói với hấn làm sao nữa, chẳng lẽ lại nói là cô Dạ Lộ kia không cho nó lên xe...Không được, nếu nói cho hấn, hấn nhất định sẽ không để yên,k lại xảy ra chuyện khó xử cho mà coi! Vì vậy, nó chọn cách không nói. Thấy nó im lặng , ngập ngừng , hấn biết là có điều không đúng....Nhưng....thôi

kệ, đợt lần khác vậy, thời điểm bây giờ cũng không thích hợp cho việc này. Hấn lại một lần nữa tên con trai anh tuấn, tao nhã đang ngồi bên cạnh , gần giọng ,lạnh lùng nói

_Theo anh về lớp!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia*....anh *Thật Bá Đạo*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nó khó xử nhìn anh rồi lại nhìn hấn. Cuối cùng cũng gật đầu.

_Ừm.....Vậy....-Nó quay sang nhìn anh

_Tôi đi trước!

Không muốn để nó nói thêm gì, hấn khó chịu cầm tay nó kéo đi. ....Bỗng Vương

Thịnh lại cầm tay nó kéo lại làm cả nó và hấn đều bất ngờ

_Phu Nhân muốn gặp em!

“Phu Nhân”? Hai từ này đã từng nghe anh nhắc tới, nhưng. ....

_Bà ấy là ai? Tôi không biết?

Chưa để ai kịp tự hỏi, Vương Thịnh đã cho nó ngay một cái đáp án mà khiến ai cũng sững sờ

_Bà ấy là mẹ ruột của em!

“Mẹ ruột”? , 2 từ này tưởng rằng đối với ai cũng rất quen thuộc nhưng .....

với nó thì không, từ nhỏ, nó chỉ được gặp ba mình có một lần, trong ký ức mờ mờ của nó, hay đúng là theo lời ông ngoại nó nói, ba nó đã mất rồi, nhưng chưa bao giờ nghe bất cứ ai nói về từ “mẹ” này với nó, mà nó cũng không muốn hỏi, hay đúng hơn là làm cho mình lãng quên, không biết tới từ này. Lúc nó đang ngỡ ngàng đến tột độ, hấn ngạc nhiên hỏi

Vương Thịnh

_Anh nói mẹ của cô ấy sao?!

Vương Thịnh chỉ ừm một cái coi như là đáp án. Rồi cả căn phòng lại chìm trong im lặng. ....Nửa ngày, nó mới mở miệng ra được một câu

_Bà ấy ở đâu?

Ai cũng bất ngờ về câu hỏi của nó, nhưng Vương Thịnh vẫn cứ nói

_Đang ở chỗ rất gần đây , đợi em!

_Đưa tôi đến đó được không?

Nó không biết tại sao lại muốn như vậy, có lẽ là tình mẫu tử đang trỗi dậy trong nó sao.....hay.....chỉ là.....tò mò..... Vương Thịnh lại Ừm một tiếng muốn kéo tay nó đi thì bị hấn giữ lại

_Khoan đã, anh đi với em!

Nó nhìn hấn mỉm cười trấn an

_Không cần, em muốn gặp riêng bà ấy

_Nhưng.....-Không để hấn phản bác hết câu, nó đã gỡ tay hấn ra và đi ra phía cửa cùng với Vương Thịnh.....

Chỉ Còn mình hấn đứng ở trong phòng, không hiểu khi nó gỡ tay hấn ra và đi

theo tên đó, hấn cảm nhận thấy một sự mát mát và bất an trong lòng, tựa như.....sẽ là lần cuối hấn nhìn thấy nó. A! Hấn đang suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy, cùng lắm chỉ là đi gặp mẹ nó , tại sao hấn lại có suy nghĩ thiếu nông cạn vậy chứ! Hấn đang định quay người đi ra phía cửa thì...

_A, Thế Phong! Cậu sao lại ở đây, tớ đang muốn tìm cậu nè!- Ân Ân nhìn hấn cười xinh đẹp, nụ cười đúng với nghĩa “hôn xiêu phách lạc” làm biết bao nhiêu người có thể ngã rụp dưới chân cô, bất quá.....ngoại trừ hấn!

Hấn gặp cô cũng cảm thấy không mấy tự nhiên, có lẽ là vì chuyện đó chẳng

Miễn cưỡng nặn ra nụ cười ,hấn nhìn cô

_Cậu tìm tớ? Có việc sao?

Cô nhìn hấn cười ngại ngùng, khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng đỏ

_À...Cũng...không có gì....Chỉ là, chuyện tớ nói với cậu, không cần để ở trong lòng được không!

Hấn nhìn thấy thái độ lung túng của cô thì bật cười, xoa đầu cô

_Đồ ngốc, tớ không có để trong lòng đâu, cậu lo gì chứ!

Cô Gái thấy hấn nói vậy thì đôi mắt to tròn lóe sang, cười đến rất vui vẻ

_Thật sao?! Vậy chúng ta vẫn là bạn chứ!

Hấn nhìn cô cười “Ừ” một tiếng. Bỗng cô đưa ra trước mắt hấn một lon nước

_Cậu uống xong lon nước này đi, rồi coi như xóa bỏ hết chuyện đó được không?

Hấn nhìn hành động trẻ con của cô thì bật cười

_Có cần phải làm vậy không?!

Cô quyết liệt nhìn hấn

_Cần, cậu mà không uống coi như cậu vẫn không muốn lại làm bạn với tớ!

Hấn bất đắc dĩ cười, cầm lấy lon nước đưa lên miệng uống vai ngum.....

1S

2S

3S

4S

5S

Um...Tại sao hấn thấy đầu óc choáng vàng như vậy. Rầm, hấn bỗng ngã xuống dưới đất, bất tỉnh....

HaHaHa.....Một giọng cười man rợ vang lên đằng sau cánh cửa, cô gái xinh đẹp nở nụ cười với Ân Ân

_Làm tốt lắm, sau lần này cậu ta và con nhỏ đó sẽ không còn cơ hội đến với

nhau nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nó theo Vương Thịnh đến một ngôi biệt thự rất xa hoa với phong cách cổ kính, đa phần đều được sơn màu trắng, rất lộng lẫy mà trang nhã. Hồi hộp! Trong lòng nó bây giờ chỉ có hai từ này. Chết tiệt, lúc này nó còn bình tĩnh làm mà, sao bây giờ càng đến gần chỗ đây, càng vào trong, tim nó lại càng gia tốc mà đập thê này. Hai người sải bước trên khu vườn thật rộng với hai bên là những hàng dâu tây đỏ mọng, đúng loại quả mà nó thích nhất, thật đẹp.....thật .....thêm.....

Đang lúc trong đầu nó vừa đi vừa tràn ngập dâu là dâu.....Thì nó và anh đã vào trong lúc nào.....Đó là một căn phòng rộng lớn với những chiếc đèn xa hoa mà như nó nghĩ có lẽ là đắt giá nhất....Một người phụ nữ mặc một chiếc váy màu trắng tinh khôi dài xuống tận gót chân, phần trên bó vào dáng người hoàn mỹ của bà, đến đầu gối thì xòe ra. Bà quay lưng lại phía nó nên nó không thể nhìn thấy mặt bà ấy, Cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng cho đến khi Vương Thịnh lên tiếng

_Thưa cô, cháu đã giúp đưa con gái cô đến!

Người phụ nữ từ từ xoay người lại.....

Tại một khách sạn xa hoa.....

Một cô gái xinh đẹp cầm chùm chìa khóa phòng đứng dựa vào cửa, nụ cười đắc ý

_Chuẩn bị xong chưa?

Ân Ân trên người không một mảnh vải che thân, dung khăn để quần lại, bên cạnh là người con trai tuấn mĩ quần áo xộc xệch đang ngủ say....Cô run sợ nhìn ả ta

_Có được thật ko?

Cô ả lại phá lên cười ha hả, sau đó quay về phía cô liếc mắt, tặng cô một cái nhìn sắc bén

_Sợ hả, cô có muốn có được anh ấy không?

Ân Ân bị ánh mắt của ả ta làm cho run sợ, giật mình gật gật đầu.....

Ả ta lại phá lên cười,khuôn mặt xinh đẹp giờ xấu xa đến ghê tởm

_Vậy làm mau đi! Nhớ làm theo đúng trình tự nghe chưa!

Nói xong ả ta đóng xập cửa lại, để mặc cô tự động xử lí

Trước mặt nó là một người phụ nữ tuổi trung niên nhưng lại mang nét quyến rũ đến mê hoặc....Bà nhìn nó nở nụ cười, nhìn nó, nhưng sao dườn như cảnh gặp mặt này không giống như nó nghĩ. KHÔNG phải là hai đôi mắt đắm lệ nhìn đứa con gái hay nhào vào ôm chặt, mà chỉ là một nụ cười xa cách đến lạnh nhạt...Nó cắn cắn môi nhìn bà

_Bà.....bà .....thật sự

Chưa để nó nói hết câu bà ta đã tiếp lời

_Con gái, mặc dù có nhìn thấy con vài lần nhưng con đẹp hơn trong hình nhiều

Bà vừa nói vừa ra hiệu cho Vương Thịnh đi ra đóng cửa lại.....Cạch....sau tiếng đóng cửa chỉ còn lại không gian yên lặng, hai người chỉ đứng nhìn nhau cho đến lúc nó cất giọng

_Bà ....bà đã thấy tôi?

Bà ta từ từ ngồi xuống chiếc ghế xalong màu xanh xẫm xa hoa, nhìn cô cười, một nụ cười đúng với nghĩa người mẹ

_Ta luôn dõi theo con

_Bà.....bà.....theo dõi.....vậy.....vậy tại sao.....-Giống nó dường như ghen lìa khi nghe bà ấy nói đến đó, đôi mắt bắt đầu cay cay

Như hiểu được điều nó muốn hỏi , bà ta tiếp lời

_ Vì chưa đến lúc thôi

Haha! Mấy chục năm nó không hề biết đến từ mẹ này, nay gặp lại, lại chỉ nghe bà ta lạnh nhạt nói 3 từ “chưa đúng lúc”, bà ta tưởng nó là gì chứ, người mẹ trong trí tưởng tượng của nó không phải là một người mẹ vô cảm như thế này , người mẹ mà nó luôn nghĩ là một người nó cứ ngỡ phải hiền dịu, phải quan tâm nó , yêu thương nó lắm kìa.....Nếu biết bà ta như vậy, nó thà vĩnh viễn chưa gặp mặt bà ta, thà vĩnh viễn giữ trong tim hình tượng người mẹ mà mình thù dệt nên kìa.....

_ Chưa đến lúc, ha ha – Nó nở nụ cười chua xót, khóe mắt chảy xuống giọt lệ dài

_ Chỉ vì chữ “chưa đúng lúc” của bà mà bà có biết ngay cả điều đơn giản mà bất cứ ai cũng có chỉ riêng tôi.....riêng tôi chỉ biết nhìn, biết ganh tị nhưng chưa bao giờ được chạm vào chưa, nếu vậy sao bà mãi mãi đều không xuất hiện đi, bà nói bà là mẹ tôi, tôi có một người mẹ lạnh nhạt như bà sao.....Như vậy, tôi thà không có!

Nói xong nó muốn quay lưng rời đi, bỗng

_ Con muốn ta cho tên thiếu gia của con không còn chỗ đứng không, ngay cả gia đình hẳn!

Bà ta dùng giọng điệu lạnh lùng nói

Nó khựng lại, quay lại dung đôi mắt ướt nhìn bà

_ Bà không có khả năng- Dù gì nhà hẳn cũng là gia tộc quyền thế như thế nào, không phải nó không biết, bà ta làm được gì chứ

Bà ta nở nụ cười lạnh nhạt

_ Nhà hẳn chỉ là một trong tứ đại gia tộc thôi, nếu mình ta thì không thể, nhưng nếu hai trong bốn gia tộc chống lại một con nghĩ có thể không!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nó nghe xong câu đó thì người dường như cứng đờ , lập tức quay lại nhìn người phụ nữ đó

_ Bà.....thật ra bà là ai....chứ?

Bà ta vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt trên môi , thản nhiên nhìn những biến đổi trên gương mặt nhỏ nhắn của nó , đăm đăm đáp

_ Ta là mẹ ruột con.....

Bà ta dừng lại một lúc , chưa để nó kịp nói gì , bà ta liền tiếp lời

_ Và là Lâm Thiên Huệ - chủ gia tộc thứ 3 trong tứ đại gai tộc!

Cái gì???? Thì ra bà ta là Lâm Thiên Huệ , mặc dù nó không biết gì mấy về giới chính trị nhưng nó lại không thể không biết về tứ đại gia tộc , 1 phần là vì do nhà hẳn cũng là một trong đó , 1 phần là do thế lực của họ . Nó cũng biết Lâm Thiên Huệ chính là người phụ nữ duy nhất trong 4 người đứng đầu nhưng nó lại càng không ngờ đó lại là bà – người mẹ mà nó chưa từng thấy qua . Nó nhất thời trấn định , kìm nén mở cảm xúc ngồn ngồn trong lòng lên tiếng nói

_ Vậy còn.....

Một lần nữa cắt lời nó , bà nói tiếp

_ Gia tộc còn lại là gia tộc nhà Vương Thịnh , tộc Vương Quang, đứng thứ 4

Hả????? thì ra là vậy , nó không ngờ chuyện đi này lại mang nó hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác như vậy . Nó nhìn bà hỏi

_ Nhưng tại sao muốn tôi rời khỏi anh ấy!

Bà bỗng nở lên 1 nụ cười lạnh, lạnh đến làm nó cảm thấy như tất cả hận thù đều hiện rõ mồn một trong đáy mắt bà

_Bởi vì mẹ nó đã hại chết bố con!

Rầm! Một cái nói thôi làm nó dường như muốn quy ngã , tim nó bỗng chốc giống như ngừng đập , ngẹt thở , đau đớn lan tràn. .... Nước mắt nó bắt đầu rơi không ngừng

_Bà.....bà ....nói dối.....hức .....tôi ....tôi không tin!

Bà ta nhìn đứa con gái đang đau lòng khóc mà bỗng nổi lên một tia mềm lòng , đứng dậy ôm nó vào lòng , nói nhỏ nhẹ hơn

_Ta nói thật , ta không hề gạt con, ta có thể đem bất cứ cái gì ra đảm bảo với con.. Vì vậy , con không thể ở bên hân . Đó là sự lựa chọn tốt nhất cho con !

Không !! Nó thật sự không thể nào chấp nhận được cái điều này, mẹ của hân mà hại chết cha nó sao , là người phụ nữ hiền lành , dịu dàng ấy sao , không , nó không muốn tin!! Đầu nó giờ đây dường như muốn nổ tung, mọi chuyện đối với nó ập đến quá vội vàng làm nó không thể nào chấp nhận được . Nó hơi dung sức đẩy người phụ nữ kia ra , quay đầu vọt chạy ra ngoài. Bất chấp tiếng gọi với theo của Vương Thịnh , bất chấp trời tối đen như mực , bây giờ nó thật sự không thể đối diện được với điều này. Chạy được một khoảng khá xa , nó bắt đầu đi chậm lại. ....

Tách ..... tách!!!

Trời lại mưa , tại sao chứ!! Những lúc trời mưa như thế này đều vào lúc người ta đau đớn nhất. Ngày trước nó từng nghĩ mưa rất đẹp , rất lãng mạn , bây giờ nó lại như những giọt nước lạnh rất , tạt vào mặt nó , xối lạnh lòng nó.Nó mang theo những cơn gió lạnh thấu xương từng đợt thổi vào cổ gài thơ thần đi dưới đường kia. Giờ nó thật sự không biết phải làm sao , phải dừng chân ở nơi đâu , đi về đâu. Nó làm sao có đủ can đảm đối diện với hân , với anh và với cả gia đình ấy, ... Con mưa phùn lạnh buốt nhưng lòng nó bây giờ còn lạnh hơn bất cứ thứ gì. Mặc kệ ngoài đường người người ta chen lấn , xô đẩy thế nào để tránh cơn mưa lạnh đầu mùa này , nó vẫn thất thần đi vô định dưới lòng đường đến khi

Kết, kết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng còi xe vô cảm phá tan cái không khí của 1 cơn mưa rào,

Rầm !!! Cùng lúc đó 1 cánh tay rắn chắc ôm trọn nó vào lòng ngả trên ven đường , chiếc áo sơ-mi trắng của anh vấy bẩn , khuôn mặt tuần mĩ lo lắng thấy rõ. Nó hoảng hốt chưa kịp định thần lại, cũng chẳng biết ông tài xế chửi gì đó xong rồi đi. Một lúc sau giọng nói dễ nghe vang lên bên tai nó

_Em không sao ????

Tại sao???? Tại sao lúc nó gặp nguy hiểm nhất , đối diện với nỗi buồn sâu thẳm , đớn đau nhất lại là người này xuất hiện chứ , nhưng nếu không phải là anh ta xuất hiện thì nó muốn là ai bây giờ , là hân sao , không thể!!

Anh dường như cảm thấy sự run lên toàn thân nó , đau lòng ôm siết nó vào lòng ngực , không hiểu sao từ lần đầu gặp nó , anh đã bị cái ánh mắt trong sáng , hồn nhiên to tròn ấy thu hút , bây giờ khi thấy ánh mắt ấy như phủ kín 1 tầng đau thương tim anh dường như bị cửa ra vậy , rỉ máu , đau đớn.....Anh đưa tay nhẹ nhàng quệt những vệt nước mưa hòa cùng nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn

_Đừng khóc!! Anh biết là em không thể chấp nhận được , nhưng em đừng vậy , em như vậy.....

Chưa để anh nói hết câu nó đã nhào vào lòng anh , ôm lấy anh như tìm 1 chút gì đó ấm áp phủ được cái lạnh thấu xương đang tồn tại trong lòng nó

_Vương Thịnh!!!!!!!! Oaoaoaoaoaoaoaoao!!!!!!!!

Nó khóc òa lên , sự nhẫn nhịn cũng đã đến mức giới hạn , nước mắt trong suốt hòa cùng những giọt nước mưa lạnh lẽo.....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia*....*anh Thật Bá Đạo*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Vương Thịnh đưa nó về một ngôi biệt thự trên núi , không khí có chút lạnh lẽo , nhưng.....bây giờ còn gì lạnh hơn lòng nó được đây , nó cảm thấy bây giờ thật sự không còn một chút khí lực nào để ý xung quanh nữa , đầu óc nó cứ mãi vang vọng lời nói của người đàn bà kia. Thật sự là như thế sao?! Mặc dù nó vẫn là mập mờ chưa rõ nhưng tại sao nó lại có cảm giác một chuyện gì đó rất rất , rất gần sẽ đến với nó. Nó thần thờ ngồi trên chiếc ghế sofa lớn sang trọng trong căn biệt thự xa hoa của anh. Nó không hiểu tại sao lúc đó nó lại ôm chầm lấy anh mà khóc lớn như vậy , nó lại càng không hiểu sao mình có thể ngoan ngoãn theo anh đến nơi này. Có lẽ , bây giờ nó thật sự rất cần một vòng tay cho nó trút hết muộn phiền , cần một người cảm dỗ dựa cho nó , và anh lại là người đưa đôi tay của mình ra trước mặt nó lúc nó yếu đuối nhất.

Vương Thịnh thấy cả người nó đều ướt đầm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày thường tươi tắn bao nhiêu, lúc này bao nhiêu bấy giờ đã chẳng còn, chỉ còn lại sắc mặt nhợt nhạt thiếu sức sống. Không hiểu sao, nhìn nó như thế này tim anh bắt gặp quặn đau, ánh mắt anh trở nên nhu hòa đi rất nhiều. Anh nhẹ chân đến bên cạnh nó, đưa tay định vén sợi tóc ướt bên má nó lên nhưng lại bị nó né tránh. Bàn tay anh ngưng ngừng lơ lửng giữa không trung, anh vội rút tay về. Không khí trong này càng lúc càng trở nên ngưng trọng cho đến lúc làn gió se lạnh từ vùng núi thổi quét vào làm nó thoáng rung mình, không nhận được mà run nhẹ. Anh bấy giờ mới nhớ, anh nhẹ lay vai nó

_Người em ướt hết rồi, đi tắm đi!

Anh dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể, dường như sợ một chút đụng chạm mạnh nào đó cũng sẽ làm thương đến người con gái mỏng manh trước mắt này. Nó ngẩng mặt lên nhìn anh, làn môi đỏ tươi bấy giờ trắng bệch, mái tóc ướt đầm dính sát vào mặt, đôi mắt to tròn vì được nước mắt gột rửa xong mà trở nên long lanh sáng ngời. Nó nhẹ mấp máy môi, giọng nói vì mới khóc xong khan đi rất nhiều

_Nhưng.....

Con chưa để nó nói gì anh đã đoán được, anh nhẹ cười vỗ bên má mềm mại lại lạnh ngắt của nó

_Anh lấy tạm áo với quần của anh cho em mặc tạm nhé, em không chê chứ!

Nghe giọng điệu anh có chút đùa cợt, nó miễn cưỡng mím môi cười, nhẹ lắc đầu, sau đó theo chỉ dẫn của anh đi vào phòng tắm

Trong khi đó.....

Hắn khó chịu thức dậy sau một giấc ngủ, đầu hắn cảm thấy vừa choáng váng vừa đau nhức vô cùng, hắn định bước xuống giường để lấy một ly nước. Nhưng ..... tại sao hắn lại không ngồi dậy được chứ?! Hình như có một bàn tay nhỏ bé đang ôm lấy hắn. Hắn giật mình, lập tức bật dậy, quay sang nhìn bên cạnh. Sao có thể như vậy??!! Hắn hoảng hồn nhìn cô gái đang nằm cạnh mình, một nỗi hoang mang, lo sợ ập đến trong lòng hắn. Cô gái bên cạnh vì hành động mạnh bạo của hắn mà dụi dụi mắt tỉnh dậy, vừa mở mắt lập tức bắt gặp ngay ánh mắt sâu hoắm của hắn. Cô chưa kịp mở miệng, hắn đã mở lời trước

_Ân Ân, tại sao chúng ta lại như vậy?

Tại sao chứ? Cô và hắn đều không một mảnh vải che thân, cùng nằm trên một chiếc giường, tim hắn bắt gặp đập nhanh liên hồi. Ân Ân nghe hắn hỏi, lúc đầu ánh mắt thoáng tia chột dạ, nhưng sau đó lại nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại đôi mắt to tròn ngẩn lệ:

_Tớ....tớ.....xin lỗi.....lúc nãy tớ đưa lộn cho cậu không phải nước hoa quả mà là rượu.....hic.....hic.....nhưng.....nhưng tớ đã nói là không.....hic.....không được mà.....

Cô nức nở nói cho hắn nghe, nước mắt bắt đầu giàn giụa trên khuôn mặt xinh đẹp.

Cái gì?! Tại sao lại như vậy?! Nhưng hắn nhớ từ lượng của hắn không phải kém như vậy, làm sao.....làm sao có thể lại thành ra thế này! Khuôn mặt tuấn mã nhất thời cứng đờ, đôi mắt sâu thẳm hiện rõ tia nan kham, nhất thời nói không nên lời. Trong lòng hắn bỗng hiện lên hình bóng nhỏ nhắn, đáng yêu kia làm tim hắn thắt lại, đau nhói...

Đằng sau cánh cửa của hai người có một cô gái xinh đẹp đã đứng đó từ rất lâu, nụ cười khinh sợ một lần nữa hiện hữu trên khuôn mặt kiêu diễm, cổ thì thảo trong miệng, nụ cười càng lúc càng đáng sợ hơn

_Đội đuổi được con hầu kia, tiếp theo sẽ là cô đầy công chúa sắp hết thời ạ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lúc nó tắm rửa xong thì Vương Thịnh cũng vừa lúc xách một bịch gà rán nóng hổi vào nhà. Anh mới ngước mặt lên, nhìn thấy bộ dạng nó nhất thời ngăn người. Nó mặc trên người chiếc áo sơ-mi trắng của anh, phải xắn tay áo dài lên, áo anh dài gần đến đầu gối của nó, thêm vào đó là chiếc quần kaki màu đen dài làm nó phải xắn mấy vòng mới có thể mặc được. Nhìn nó bấy giờ vừa đáng yêu lại có nét thu hút không nói nên lời. Nó thấy anh ngăn người nhìn nó, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng

_Anh....anh nhìn gì ghê vậy??!

Lúc này anh mới hoàn hồn lại, hơi ngại trước cái hành động “lộ liễu” của mình, khuôn mặt điển trai ngưng ngừng cặp mắt xuống, nhìn nó cười cười

_À .....Đúng rồi, anh có mua đồ ăn cho em, lại đây!

Anh đặt đồ ăn xuống bàn , ngồi lên chiếc ghế salon ở đó , nó cũng bước lại ngồi xuống cạnh anh. Anh nhìn nó lại nở nụ cười , không hiểu sao nụ cười này lại làm cho lòng nó bình an hơn rất nhiều .

Anh đưa tay mở túi đồ ăn còn nóng hổi , thơm phứt ra. Đưa cho nó một cái nữa

_Ăn đi !

Nó đưa tay ra nhận lấy , sau đó lại ngồi ngẩn người một lúc . Anh thấy vậy lại xoa đầu nó

_Em sao vậy , bộ chê hả?

Nó vẫn là im lặng một chút , sau đó mới mở lời

_Anh cũng biết phải không?

Anh nhìn nó khó hiểu

_Hà , biết gì cơ?

Nó nhẹ rũ mắt xuống , hàng lông mi dài cong vút che lấp đi tầng ưu thương trong đôi mắt long lanh kia , nó mím môi , nói lại lần nữa

_Chuyện bà ta đã nói với em , tất cả!

Anh nhìn nó , đôi mắt tràn ngập đau lòng cùng yêu thương , cũng như nó anh chọn cách im lặng không trả lời. Nhưng nó lại không thể nhẫn nhịn được nổi khó chịu trong lòng , nó xoay người lại phía anh , bất giác cầm tay anh

_Anh nói cho em biết đi , là thật sao?

_Anh.....- Anh ngẩng mặt nhìn nó , hai hàng nước mắt trong suốt lại lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn. Tim anh không hiểu sao lại thất lại , đau lòng. Anh đưa tay gạt đi nước mắt của nó , giọng nói nhẹ nhàng

_Nếu như.....nếu như anh nói là đúng vậy!

Àm! Một lần nữa lòng nó lại rơi vào không trung lơ lửng. Không hiểu sao dù chỉ mới gặp anh có vài lần , nhưng nó có cảm giác anh không bao giờ muốn làm tổn thương nó , thậm chí là người nó có thể dựa vào. Nhưng ..... làm sao bây giờ?! Khi nghe thấy anh nói vậy , tim nó bây giờ rất đau , rất đau, đau đến nỗi làm nó không thể hô hấp nổi. Tại sao chứ? Chẳng lẽ nó và hân đã định vĩnh viễn là hai đường thẳng song song , hôm nay không biết nó đã rơi bao nhiêu nước mắt , nó tưởng chừng cũng đã khóc cạn hết , lòng nó một lần lại một lần , liên tiếp rơi vào vực thẳm không đáy. Nó phải làm sao đây , làm sao mới tốt đây! Nó ôm mặt , nước mắt nhịn không nổi mà òa khóc

_Em phải làm sao đây.....hic.....hic.....em thật sự.....hic.....quá mệt mỏi rồi.....

Anh bỗng ôm nó vào lòng , khuôn mặt tuấn mĩ thương tiếc vô hạn . Anh thật sự không muốn nhìn thấy nó khóc chút nào. Tại sao chứ , vì tên kia mà nó khóc đến thương tâm như vậy , nếu là anh , anh sẽ không bao giờ để nó rơi một giọt lệ nào , hoặc có chăng chỉ là những giọt nước mắt vui vẻ , hạnh phúc mà thôi. Nó vẫn dựa vào lồng ngực vững chắc của anh khóc đến tâm tê phế liệt. Anh vỗ vỗ tóc nó

_Đi với anh đi , cùng anh rời khỏi nơi làm em đau khổ này , cũng là vì sự an toàn cho người em yêu!

Chuyện bây giờ đã thành như vậy , hân biết làm sao chứ! Hân thất thần nhìn cô gái bên cạnh vẫn khóc đến mức nức

_Thật sự tớ không nhớ rõ tớ đã làm gì , nhưng Ân Ân à.....tớ.....

Chưa để hân nói xong , Ân Ân ngẹn ngào nhìn hân , lập tức nắm lấy đôi tay lạnh ngắt không chút hơi ấm nào

_Tờ.....hic.....tờ không cần cậu chịu trách nhiệm đâu.....hic.....cậu không cần phải lo.....có gì một mình tớ gánh vác là đủ rồi!

Cô nói vậy làm sao hân không lo được chứ. Chết tiệt! Thật ra hân đã làm gì ngay cả hân còn không biết nữa là, nhưng bây giờ người con gái trước mặt hân.....nếu.....nếu thật sự cô đã trao cái quý giá nhất đời con gái cho hân.....hân làm sao có thể bỏ mặc cô như bao người con gái qua đường khác đây. Bây giờ đầu óc hân thật sự không thể suy nghĩ nổi cái gì , chỉ có thể để cho cô lựa chọn vậy. Hân nhìn cô , lại thờ dài một hồi

_Ân Ân , tớ.....- Hân mệt mỏi xoa hai vành thái dương _ Nếu tớ thật sự đã làm chuyện có lỗi với cậu.....làm.....làm sao tớ có thể xem như không biết gì.....bây giờ cậu muốn như thế nào.....tớ cũng sẽ chấp nhận.....

Có trời mới biết hân cần bao nhiêu dũng khí để nói lên lời kia , hân làm sao có thể đối mặt với nó nữa đây , làm sao còn đủ tư cách để giữ nó bên cạnh mình nữa đây . Làm sao , làm sao .....hân thật sự không biết. Hân chỉ biết hân không thể mất nó , thật sự hân không thể nào thiếu nó được, nếu như nó biết được chuyện này nó sẽ rời xa hân chẳng , sẽ ghét bỏ hân chẳng , hân thật không thể nào tưởng tượng nổi , cũng không dám tưởng tượng đến.....

Cô gái bên cạnh hân nức nở thêm một vài tiếng , cổ trầm ồm tiếng nói

_Tờ ...tờ thật sự không đòi hỏi gì nhiều , chỉ mong .....mong cậu có thể bên cạnh tớ thêm một thời gian lúc này .....để tớ có thể bình ổn lại tâm trạng, có được không?!!- Cô không tin là sau một thời gian ở bên cạnh cô hẳn còn có thể trở về với người con gái đó , vì vậy cô sẽ từng bước từng bước thực hiện kế hoạch mà cô gái kia đã “giúp” cô vạch sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Nó đứng người trước đề nghị của anh. Đi? Nó có thể rời bỏ nơi này sao , rời bỏ hẳn , mọi người ở đây để đi theo anh sao? Nếu là trước đây nó sẽ dứt khoát “không” ngay lập tức. Nhưng..... bây giờ , nó lại nghĩ đó là cách tốt nhất cho nó , cho hẳn và cho tất cả mọi người. Nó yêu hẳn ! Đúng , nó thừa nhận , nó không muốn tự lừa dối mình nữa . Nhưng vậy thì đã sao , có lẽ nó và hẳn vẫn là hai thế giới khác biệt hoàn toàn. Nó vẫn không trả lời anh , nó vẫn còn băn khoăn điều gì đó , cũng có thể nó cần một khoảng thời gian khá dài để chuẩn bị cho quyết định này.

“Phích”

Hắn mệt mỏi ngã xuống chiếc giường êm ái của mình. Đầu hẳn bây giờ thật sự rất trống rỗng. Thật ra hẳn đã làm gì chứ! Chết tiệt , ngay cả hẳn còn không nhớ việc tệ hại mình gây ra , hẳn thật đáng chết mà. Thật sự bây giờ hẳn đang rất mệt mỏi , nhưng càng mệt mỏi hẳn lại càng nhớ nó , nhớ nó đến phát điên. Thật ra nó đang ở đâu chứ , từ buổi chiều ấy , hẳn không thấy nó về nhà. Bây giờ hẳn mới cảm nhận được mình cần nó đến mức nào , nhưng càng như vậy , nỗi chua xót trong lòng lại làm hẳn khó chịu , khó chịu đến nghẹt thở. Nếu như..... nếu như nó biết chuyện này , hẳn thật không thể nào nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo! Hắn mệt mỏi xoa hai vàng thái dương nhức nhối , nhìn qua cửa sổ , trời cũng đêm rồi , bầu trời hôm nay thật âm u , từng đợt gió thổi đến mang theo cái se lạnh của khí trời vào đông. Cũng giống như lòng hẳn bây giờ vậy , âm u , rét lạnh đến từng hơi thở. Thật ran gay cả hẳn cũng không biết giải quyết làm sao . Làm sao mới tốt đây , làm sao mới để hẳn không phải mất đi nó , để nó có thể mãi mãi vĩnh viễn bên cạnh hẳn! Những điều hẳn đã từng tưởng chừng như quá dễ dàng , bây giờ sao lại xa vời như vậy chứ! Hắn mệt mỏi dần dần đi vào giấc ngủ một cách nặng nề.

3 ngày sau.....

RẦM!!!!!!!

Tiếng đập cửa mạnh mẽ vang lên trong căn biệt thự sang trọng . Hẳn thấy thứ gì trước mắt đều đập đổ , làm mọi thứ trong phòng trở nên hỗn loạn. Chết tiệt ! Thật ra nó đã đi đâu chứ , ba ngày , đã ba ngày rồi nó chưa hề xuất hiện , hẳn cho người tìm cũng không ra , thật ra nó ở cái xó xỉnh nào rồi chứ.Lại thêm đến trường , hẳn phải cố gắng giữ thái độ với Ân Ân lúc nào cũng bám riết lấy hẳn , về nhà thì lại cô hồn thê hữu danh vô thực Dạ Lộ kia nữa , hẳn thật sự sắp điên rồi. Cái tên khốn kiếp kia cũng không đến trường , làm hẳn không thể nào không nghĩ , hai người là ở cùng nhau sao , cuối cùng là có chuyện gì đã xảy ra chứ! Mọi người trong nhà mặc dù nghe thấy tiếng động lớn , nhưng cũng chẳng ai dám lao vào mà chịu trận , mấy nay thiếu gia của họ một người thì lúc nào sắc mặt cũng hầm hầm sát khí , một người thì âm trầm lạnh nhạt . Thật sự họ cũng chỉ muốn sống yên ổn trong cái nhà này thôi mà , sao lại khó đến vậy chứ....

Cũng đã ba ngày nó không về nhà rồi. Nhà? Nhắc đến hai từ này lòng nó bỗng trở nên chua xót , đó còn thật sự là nhà của nó sao? Ngay đến chính nó còn không xác định rõ nữa kia. Mấy ngày nó ở đây thật sự lại không khó khăn như nó tưởng , không hiểu sao mỗi lần nó nặng nề nhớ đến chuyện đó , nước mắt nó lại không không chế nổi mà tuôn ra . Nhưng khi đó một nụ cười ấm áp , vài câu nói trên gào vô tư , hay một cử chỉ vụng về lau nước mắt cho nó của Vương Thạch lại làm lòng nó vui đi rất nhiều. Bà ngày , thời gian này đủ để nó suy nghĩ kỹ về mọi chuyện , về hẳn , về nó , về mọi thứ..... Nó cũng đã đưa ra một quyết định ..... Nó sẽ rời xa hẳn ! Nhưng nó lại không dám nói với hẳn , nó sợ nhìn thấy hẳn nó sẽ mềm lòng , nó rất sợ mình sẽ không kìm lòng được mà ôm chầm lấy hẳn khóc trong lòng ngực ấm áp kia. Và..... điều nó không thể ngờ đến nhất chính là những tấm ảnh của hẳn và Ân Ân lại được gọi đến tận tay nó , nó không biết đó là ai. Nhưng nó biết ý định của người đó , không phải là nó không tin hẳn , ngược lại nó hoàn toàn chắc rằng hẳn không làm ra những chuyện như vậy..... Nhưng nó sẽ cố tin à không phải làm cho mình tin tưởng , vì đó sẽ là lý do tốt nhất để nó rời xa hẳn !

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Mấy ngày sau.....

“RẦM”

Cánh cửa phòng học sang trọng bị đá ra một cách gấp gáp và mạnh bạo. Khuôn mặt tuấn mĩ của hắn ướt đầm mồ hôi thật vội vã. Nó xuất hiện thật rồi sao! Khi hắn nhốt mình trong phòng ngay cả trường cũng không có hứng đến, thì nghe Jen – vệ sĩ của hắn báo là nó đã đến trường. Ngay lập tức hắn lao như bay đến trường ngay cả xe cũng không thêm ngồi, chạy bộ một đoạn xa đến đây. Hắn chống tay xuống đầu gối, thở dốc

_Học.....Cô ấy.....học.....đâu?

Hắn hỏi tên Jen đằng sau, khi Jen chưa kịp trả lời hắn đã ngược mắt nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn mà hắn nhớ da diết. Bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của mọi người hắn chạy lại ôm chầm lấy nó

_Em đã đi đâu vậy chứ!

Nó im lặng không trả lời. Để mặc cho hắn ôm mình, có lẽ đây là lần cuối cùng nó được hưởng cảm giác ấm áp trong vòng tay này. Hắn mặc kệ nó vẫn im lặng, ôm nó thật chặt, thật chặt dường như muốn bù lại những nhớ thương vấy kín một tuần nay mình đã trải qua. Một tuần, một tuần mà hắn ngỡ như thật lâu vậy!

_Anh nhớ em!

Hắn trầm thấp lên tiếng, lúc này nó hơi trấn động nhưng nó lại cất lực nhịn xúc cảm xúc mừng vui trong lòng, cả nước mắt muốn tuôn trào ra cũng bị nó âm thầm cố gắng nuốt ngược trở lại một cách khó khăn.

Sau trường...

Nó nhìn hắn. Khuôn mặt tuấn mĩ tiêu tụy rất nhiều làm lòng nó đau đến thất lại. Sao hắn lại tự hành hạ bản thân như vậy chứ?! Nó không hề muốn hắn phải tự làm khổ mình, thà hắn cứ ghét nó, tránh xa nó còn hơn. Nó đưa tay, nhịn không được sờ lên khuôn mặt điển trai, bất giác ngược lên hôn nhẹ môi hắn. Lúc đầu hắn hơi bất ngờ nhưng sau đó lại nhìn nó, thần sắc không vui

_Em đừng tưởng như vậy là xong, anh vẫn chưa hết trách em đâu!

Nó nhìn hắn vẫn giữ nguyên sự im lặng. Bây giờ hắn mới nhận ra thái độ khác thường ấy, đưa tay sờ lên hai má mềm mại trắng nõn của nó, giọng nói dịu dàng

_Em sao vậy, thật ra em đã đi đâu chứ!

Có trời mới biết nó đã muốn nhào đến ôm chầm lấy hắn bao nhiêu, muốn ngả vào vòng tay hắn mà khóc cho thỏa thích. Không khi ngưng trọng một hồi, nó mím chặt môi, nhẹ giọng nói, giọng nói tưởng như rất nhỏ như không muốn để ai nghe thấy

_Chúng ta.....kết thúc đi!

Cái gì?! Cả người hắn bỗng chốc cứng ngắc, sắc mặt hốt hoảng sau đó lại cố lấy lại bình tĩnh, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn nó, mang theo một tia lo sợ

_Em.....em nói gì vậy, đừng có đùa kiểu này!

Nó cố nhịn xuống nước mắt ở hốc mắt, nghẹn ngào

_Em không đùa, tuần sau em sẽ sang Mỹ, hôm nay em muốn đến nói rõ ràng với anh!

Sang Mỹ? Thật sự có chuyện gì vậy chứ?! Hắn.....hắn đang nghe làm sao, không thể nào, hắn không chấp nhận, tim hắn lúc này đập càng lúc càng mạnh hơn, bàn tay thon dài cầm lấy đôi vai nhỏ nhắn của nó lắc mạnh

_Tại sao chứ?! Em có biết mình đang nói gì không?

Nó nhìn hắn, nước mắt đảo quanh hốc mắt vẫn bị nó nghẹn ngào kìm ***, quật cường ngẩng đầu nhìn thẳng hắn

_Em biết!.....Anh đừng như vậy, xin lỗi anh và cũng cảm ơn anh trong những thời gian qua, cảm ơn và xin lỗi vì tất cả!

Hắn bỗng buông lỏng tay xuống, ngực hắn đau đến như có ngàn nhát dao cứa vào, đau đớn, rỉ máu. Ngay cả đến hô hấp cũng trở nên thật khó khăn đối với hắn, đôi mắt sâu hiện lên bi thương sâu sắc, môi mỏng nhếch nụ cười chua xót

_Xin lỗi? Cảm ơn? Cuối cùng là em muốn rời xa anh thôi, vì tên đó sao?

Nó nhìn hắn mà lòng quặn đau, đau lắm. Hắn cứ như vậy nó phải làm sao, làm sao đây

_Đúng, em và anh ấy sắp đính hôn. Anh đừng vậy nữa, em không.....

Chưa để nó nói hết câu hắn đã chen ngang vào, cười lớn

_Hahaha.....em lại định nói với tôi, tôi cao thượng bao nhiêu, hoàn hảo bao nhiêu, em nhỏ bé bao nhiêu, không xứng thế nào phải không?!

Nó không ngờ hẳn lại đoán ra được những lời nó sắp nói , nó chỉ im lặng , không nói , lòng nó , tìm nó giờ đây đều đau đến làm nó tưởng như cái chết còn có thể nhẹ nhàng hơn , dễ chịu hơn rất nhiều. Hẳn thấy nó không đáp lại , lại cười lên , nụ cười như mùa mai chính mình

_ Cuối cùng tình cảm tôi đối với em là gì chứ , em còn không thèm xem nó vào trong mắt . Tôi đúng là thằng ngốc mà , ngốc đến ngu si mới có thể lún sâu như vậy . Để rồi.....haha.....cuối cùng tôi cũng mất em thôi.

Nó vẫn chọn cách không nói. Tại sao hẳn không nắn nó , chửi nó , lại dung những lời lẽ đó chứ càng làm tim nó thêm đau đớn mà thôi , từng nhát dao như đang cứa vào từng da thịt , từng chút từng chút đẩy dọa nó , thương tổn nó.Nó cuối đầu , vẫn cố để mình không hề rơi một giọt lệ nào

_ Xin lỗi , anh quên em đi!

Nó đứng dậy quay lưng bước đi. Từng bước như có hàng ngàn , hàng vạn hòn đá đang đè nặng vào chân nó , thật sự khó khăn!

Bỗng hẳn lại từ đằng sau ôm chầm lấy nó , đầu cúi xuống bả vai nhỏ nhắn của nó

_ Đừng ! Anh yêu em!

Nó im lặng , bả vai run lên , lần này nó không thể nhịn nổi nữa , nước mắt cứ như đê vỡ , từng giọt từng giọt như thấm dẫm thật nhiều thương đau. Nó cũng cảm thấy bả vai mình nóng ướt. Hẳn khóc sao! Nó nhẹ xoay người lại , khuôn mặt tuần mi lần dài giọt nước trong suốt . Nó đưa tay , run run lau đi nước mắt trên khuôn mặt của hẳn , tìm nó thật sự như nát vụn , nó đưa tay bịt miệng mình kìm nén tiếng nấc , giọng nói khan khan như có như không

_ Xin anh....hức.....xin.....anh hức.....đừng khóc.....hức.....mà.....

Đôi mắt bi thống của hẳn dường như sáng lên nắm giữ một tia hi vọng mong manh , hẳn đưa tay cầm chặt lấy tay nó. Bây giờ bao nhiêu kiêu ngạo , bao nhiêu tự trọng hẳn đều có thể vứt bỏ hết , chỉ cần nắm giữ được nó , chỉ cần như vậy hẳn có thể không màng tất cả. Chỉ cần thương tượng nó sẽ xa hẳn , hẳn thật sự không thể nào chịu đựng được , tìm hẳn như bị ai bóp nghẹt vậy

_ Cầu xin em, đừng rời xa anh , anh không thể thiếu em. ....xin em. ....anh thật sự không thể sống thiếu em. ....

Nó cắn chặt môi , cố gắng không bật ra tiếng khóc , tâm can đau đớn đến tận cùng

_ Anh có thể, anh nhất định có thể!

Sau đó nó đẩy hẳn ra , chạy thật nhanh không dám quay đầu lại dù là một chút. Anh nhất định phải quên em , nhất định , nhưng em sẽ vĩnh viễn chôn chặt hình bóng anh ở nơi sâu nhất . Hạnh phúc nhé , người em yêu!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia*....*anh Thật Bá Đạo*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Bốn Năm sau

Trong một khuôn viên sau trường đại học Selsentna Quốc Tế .....

Một cô gái dáng người mảnh khảnh đứng dựa vào gốc cây cổ thụ to lớn. Để mặc những cơn gió lớn thổi tung làn tóc dài màu nâu mềm mại. Cô gái mặc chiếc váy trắng đơn giản , nương theo làn gió bay nhẹ tạo nên một khung cảnh hữu tình. Khuôn mặt của cô gái trắng nõn làm nổi bật đôi mắt to linh động , đôi môi đỏ thắm tự nhiên nhẹ nhàng mỉm lại , cô cầm trên tay một tờ báo mới mua hôm nay , đứng xem tờ báo mà mãi không lật một trang nào. Đôi mắt to tròn nhìn chăm chú vào người đàn ông tuần mi đầu trang báo. Người đàn ông ấy khoác trên mình một bộ đồ vest sang trọng màu trắng ngà. Nụ cười trên môi mỏng đỏ nhẹ nhếch thành một đường cong hoàn hảo , đôi mắt hút hồn đen sâu thẳm không thấy đáy nhưng lại thể hiện khí chất vương tử quý tộc cao ngạo lại lạnh lùng đến khó tả , khuôn mặt cùng dáng người cao dài của anh làm bất cứ ai nhìn vào cũng phải nín thở , chỉ có 3 chữ để hình dung “ thật mê người!” . Bên cạnh người đó là một cô gái mặc một chiếc váy bó sát người lộ ra vóc dáng xinh đẹp , quyến rũ của cô. Nụ cười trên đôi môi đỏ mọng kia có thể làm mê đắm bất cứ người đàn ông nào . Cô lộ ra một khuôn mặt trái xoan trắng hồng xinh đẹp , khí chất trang nhã mà sang trọng. Đầu trang báo là một dòng chữ thật to “ Lễ đính hôn thế kỷ của 2 gia tộc lớn Đường gia và Vũ gia: Tổng giám đốc Đường Thế Phong và Chủ Nhiệm Vũ Thụy Dạ Lộ”

Một lúc ngẩn người sau , cô gái quyết định cất tập báo vào trong túi xách. Khuôn mặt xinh xắn nở lên một nụ cười chua xót , đôi mắt to tròn dường như đã ngân nước. Cô gái bỗng tự gõ đầu mình:

_ Phương Ngọc Quỳnh Anh, nầy đau cái gì chứ ?. Bây giờ chuyện này cũng chẳng còn liên quan đến mày nữa!

Nó tự nói với mình như vậy . Bốn năm rồi kể từ nó và hẳn rời xa nhau , không khi nào là nó không tự nói là quên đi quên đi. Aizzz.....Nhưng nếu

thật sự quên được nó đã chẳng phải đau thế này. Nhìn hân tay trong tay cùng người con gái khác, tim nó như bị bóp nghẹt, ngay cả hô hấp cũng trở nên quá khó khăn. Từ khi đó đến nay, nó luôn cố theo dõi hân trên từng mặt báo, từng màn ảnh ti vi. Bây giờ hân đã thành đạt như vậy, nó cũng biết hân bây giờ là mơ ước của bao nhiêu cô gái, nhưng.....không phải bên cạnh hân đã có một nữ nhân chung lối rồi sao. Có lẽ, hân cũng đã không còn nhớ đến nó từ lâu rồi, chỉ có nó là vẫn ngốc nghếch. Aiiiiii!!!!!! Nó còn hi vọng cái gì chứ, hi vọng hân vẫn một lòng với nó sao, điều đó chắc đã là “KHÔNG THỂ NÀO”. Nó nhắm mắt lại, ngồi xuống gốc cây, hàng lông mi dài cong vút như cánh quạt nhẹ khép. Nó còn nhớ rõ như in cái ngày đó, bây giờ khi nghĩ đến tim nó dường như vẫn còn rỉ máu một cách đau đớn.....

Bốn năm trước.....Tại sân bay Quốc Tế....

“”:Nó cùng với Vương Thịnh đã chuẩn bị tất cả, vào tận lúc nó bước chân lên bậc thang máy bay, một bàn tay thon dài mà mạnh mẽ kéo tay nó lại, nó thuận thế ngã vào lồng ngực ấm áp mà quen thuộc. Hân ôm nó thật chặt, thật chặt như rất sợ hãi, sợ rằng chỉ cần hân buông tay ra hay chỉ nói lòng một chút nó sẽ vĩnh viễn rời xa hân. Hân thật sự rất sợ, rất rất sợ điều ấy. Hân nhẹ ghé vào tay nó, giọng nói trầm thấp mà mang theo ưu thương vô hạn làm tim nó nhói đau

_Đừng mà, xin em, đừng đi!

Nó thật sự rất tham luyến cái vòng tay này, nhưng nó biết nếu cứ như vậy nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ có dũng khí rời xa hân. Điều đau đớn nhất trong tình yêu không phải là yêu đơn phương mà là được người mình yêu đáp lại mà phải vứt bỏ nó một cách tàn nhẫn. Điều đó còn đau đớn hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Nhưng.....nó thà một nhát chặt đứt lưu luyến còn hơn để mỗi đau này kéo dài. Dù có phải chịu sự đau đớn dai dẳng ấy, hãy để một mình nó chịu đi!

Nó cố gắng nhìn thẳng vào hân, đẩy mạnh hân ra, ánh mắt lạnh lùng không chút cảm xúc

_Làm ơn buông tha tôi đi, tôi chán anh lắm rồi!

Nó có thể thấy rõ sự đau đớn đến tột cùng trong ánh mắt hân, ánh mắt ấy vừa có oán trách, có đau lòng và có cả.....hận.....Hân lắc đầu, mảnh liết lắc lắc vai nó

_Nói dối, anh không tin. Em không yêu anh sao?

Nó cố gắng nuốt ngược những giọt nước mắt vào, nhìn hân đầy khinh miệt, gạt tay hân ra

_Đúng, tôi “HOÀN TOÀN” không hề yêu anh!

Nói xong nó lập tức quay phắt người lên máy bay, không ngoáy đầu, à không phải là không dám ngoáy đầu lại nhìn mà chỉ biết đi thẳng vào phía trước, cùng lúc đó nhân viên bảo vệ cũng chạy tới kéo hân ra xa máy bay

_Đường thiếu gia, mong tránh ra, máy bay sắp cất cánh

Trước khi cánh cửa máy bay khép lại, nó còn nghe giọng hân vang vọng đầy nan kham

_Phuong Ngọc Quỳnh Anh! Em hãy nhớ lấy những gì em đã làm với tôi. Tôi thề, tôi sẽ nhớ kỹ, sẽ trả lại gấp đôi gấp ba ..... TÔI HẬN EM!!!

Ừ! Cứ hận đi, nếu như vậy làm anh nhẹ nhõm và bớt tổn thương hơn! :.””

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Kết thúc hồi ức làm nó đau lòng, nó nhẹ nhàng thả hồn vào những làn gió se lạnh, trông thì thoải mái thật đấy, nhưng lòng nó thì nặng nề biết bao nhiêu. Nó thật sự quá mệt mỏi với cái cuộc sống này rồi, nếu có thể, nó thà nhắm mắt buông xuôi tất cả, còn hơn sống mà không tồn tại linh hồn như thế này. Yêu một người, lại khó khăn đến thế này sao?! Con gió càng lúc càng mạnh, kéo nó trở về với hiện thực vô vị, nó nhẹ nhàng đan 2 tay se se vào nhau mong ấm hơn một chút. Chắc cũng đến giờ rồi! Nó đứng dậy, nhẹ phúi phúi chiếc váy trắng tinh ..... bông.....từ đằng sau, một cái áo len dày được khoác lên người nó, mềm mại, ấm áp làm nó dễ chịu hơn rất nhiều. Nó nhẹ thở dài một tiếng, cố lấy lại khuôn mặt tươi tỉnh với một nụ cười nhẹ trên môi đỏ mọng. Nó khẽ xoay người lại, rồi bị người kia dùng một cánh tay hữu lực ôm chặt vào lòng. Mùi hương dễ chịu, vòng tay cứng cỏi bao vây lấy thân hình nhỏ nhắn của nó. Ừ! Thì ấm áp thật đấy, nhưng đó chỉ là bên ngoài da thịt, còn lòng nó dường như vẫn lạnh như băng, có thể trên đời này chẳng còn ai làm lớp băng dày ấy tan chảy được. Thì thôi, nó cũng chẳng còn mong ước gì hơn, ít ra bây giờ nó vẫn còn được một vòng tay đầy yêu thương bao bọc, mặc dù.....đó lại không phải vòng tay mà nó khát khao nhất!

Trầm lặng một lúc lâu dường như để cho thân thể nhỏ nhắn trong lòng ấm lại, Vương Thịnh nhẹ nhàng đẩy cô ra, khuôn mặt điển trai dịu dàng như làn nước tĩnh lặng, ánh mắt không dấu được tình yêu sâu đậm

_Làm sao em lại đứng ở đây , coi này , có lạnh lắm không?

Nó không đáp chỉ nhẹ lắc đầu , khẽ lấy tay kéo chiếc áo len màu nâu dày to dài sát người hơn . Vương Thịnh nhìn nó , vẫn vậy , dường như bắt đầu từ lúc nó đi theo anh , nó giống như một người vô cảm vậy , lạnh nhạt , trầm ngâm , không còn tình nghịch , hồn nhiên như trước nữa. Anh biết vết thương ấy đối với nó là quá lớn , quá sâu , nhưng anh tin một ngày nào đó trái tim ấy sẽ vì anh mà lành lại , vào anh rồi cũng sẽ được nhìn thấy nụ cười thuần khiết của cô bé vô tư trước đây. Anh luôn hi vọng một ngày như vậy , anh yêu nó , và anh luôn muốn nó được hạnh phúc dù là trong bất kỳ khoảnh khắc nào trong cuộc đời đi nữa , anh vẫn luôn muốn thấy nụ cười hạnh phúc của nó. Anh nhẹ nâng đôi tay nhỏ bé vì lạnh mà trắng bệch , anh lấy 2 tay thon dài của mình nhẹ chà sát vào đôi tay của nó , ân cần mà thôi hơi ấm vào

_Chờ anh có lâu không? Lạnh như vậy rồi , sao không vào thư viện mà ngồi , em là đồ ngọc sao , không biết tự lo cho mình gì hết!

Anh đau lòng khi thấy đôi tay lạnh lẽo của nó dường như muốn đông cứng. Nhưng anh có thật sự biết , lòng nó đã lạnh lẽo từ lâu , dù có như thế nào đi nữa , nó mãi mãi chỉ sống trong trời tuyết bao phủ mà thôi không thể nào tìm lại được sự ấm áp vốn không hề tồn tại nữa.

Nó lặng im , nhìn anh , nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết ấy vì lo lắng mà nhăn lại một đoàn. Haizzz , nếu như nó có thể dành tình cảm cho Vương Thịnh thì tốt biết bao , như vậy tim nó không cần đau đến thế này , còn đáng sợ hơn cả rớt xuống vực thẳm , không vực dậy nổi. Sau khi cảm nhận tay nó đã má lên khá nhiều , anh lại tiếp tục gỡ chiếc khăn quàng màu nâu sậm mềm mại trên cổ mình ra choàng lên cái cổ mảnh khảnh của nó. Yêu? Là anh không cần đáp trả , chỉ cần được ở bên cạnh từng chút , từng chút chăm lo cho nó như vậy anh đã cảm thấy đủ lắm rồi. Không gian lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng , chỉ nghe thấy tiếng nhẹ hít thở cùng với tiếng gió thổi qua trong không gian. Vương Thịnh thật sự chẳng thích cái cảm giác này chút nào , mỗi lúc như vậy anh tưởng chừng như hai người thật gần nhau nhưng sao khoảng cách lại xa xôi đến thế , làm lòng anh sinh ra một cảm giác lo sợ. Lại một lần nữa anh nhẹ đưa tay ôm ghì nó vào lòng như truyền hơi ấm cho nó , cũng là để nó an tâm hơn

_Haizzz. .... Anh phải làm sao với em bây giờ?!

Nghe tựa như một lời oán trách của một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ vậy , lại thêm cái giọng điệu trong trẻo của anh khi nũng nịu làm nó bỗng bật cười. Ở bên anh , ít ra cái cảm giác yên bình , không gò bó lại tìm đến nó , làm cho cái cảm giác đau tận tâm can kia tạm thời lui ra , làm nó thoải mái hơn , yên tĩnh hơn , và cũng mạnh mẽ hơn.

Vương Thịnh biết tâm trạng nó đã khá hơn rất nhiều. Có lẽ đây cũng là lúc tốt nhất để anh nói việc này với nó , ít ra cũng làm giảm tổn thương khời sâu vào vết thương đang rỉ máu của nó đến mức thấp nhất

_Quỳnh Anh à , ... Cha.....cha mẹ anh.....muốn chúng ta về .....Việt Nam đính hôn!

Àm ! Một câu nói làm toàn thân nó bỗng sững lại , toàn thân dường như mất đi hết sức lực , ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Một lần nữa đưa tâm trạng mới bình ổn của nó kéo xuống nỗi đau nó đã cố gắng vùi chôn tận chỗ sâu nhất trong tim

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nó dường như suýt không còn sức lực để đứng nữa. Vương Thịnh hiểu ý , nhẹ ôm nó vào ngực để nó dựa sát vào mình , sau đó 2 người cùng ngồi xuống gốc cây. Lúc này , nó dường như mới thật sự tiếp thu được những lời lúc này của Vương Thịnh , giọng nó bỗng trở nên thật nghẹn ngào

_Tại sao phải về đó? Chúng ta ở đây.....không.....tốt sao?

Vương Thịnh là người hơn ai hết hiểu rõ vết thương lòng sâu nặng của nó. Ngoài mặt anh vẫn bình tĩnh như vậy đấy. Nhưng có ai biết trong tận sâu thâm tâm anh , khi nhìn thấy nó vì người con trai khác mà đau đớn mà khổ sở , thậm chí dường như đêm nào cũng khóc nức nở đến mệt mỏi. Anh làm sao không biết được chứ , nó có hiểu rằng tim anh đau thế nào khi chứng kiến nó tự dày vò mình như vậy không . Anh yêu nó như vậy , và anh tin chắc rằng tình cảm mà anh dành cho nó tuyệt đối không thua kém hẳn , thậm chí là hơn . Tình yêu chính là sự ích kỷ của con người , để có được nó anh bằng lòng đánh đổi tất cả , nhưng có được rồi thì sao chứ , hơn bất cứ thứ gì anh lại càng tham lam muốn có được trái tim của nó hơn. Anh nhẹ ừ nó trong lòng , dung2 tất cả hơi ấm của mình để khẳng định sự hiện diện với nó , dường như anh sợ , sợ chỉ cần nói lòng vòng tay trong một giây phút nào đó , nó lại sẽ không còn để mắt đến anh , hoàn toàn chỉ tràn ngập trong suy nghĩ về hình ảnh người con trai đó. Cũng giống như lúc này vậy , rõ ràng anh đã cố chạy thật nhanh đến đây để gặp nó , nhưng anh lại chỉ đứng chết lặng một chỗ nhìn nét mặt khốn cùng của nó khi nhìn tờ báo. Trong ngay giây phút đó , anh đã biết dù anh có gần nó đến đâu đi nữa , có đứng trước mặt nó đi nữa thì sự hiện diện của anh vĩnh viễn thua xa hình bóng khắc sâu trong tim nó. Anh đau đớn nhẹ hnh6 lên mái tóc mềm mại của nó , giọng nói không kiềm chế được chua xót

_Ừm , tại ông anh nhất quyết không muốn cháu đích tôn phải đính hôn nơi đất lạ quê người , lại càng muốn nhìn mặt em một chút nên yêu cầu chúng ta trở về

Vương Thịnh dừng một chút , lại thở dài ảo não , hôn nhẹ lên làn má lạnh lẽo mềm mại

_Nhưng em đừng lo , nếu được anh sẽ cố xin ông nội cho chúng ta được trở về đây sớm!!

Nó biết anh luôn cố gắng dành những điều tốt nhất anh có thể cho nó , lại càng là luôn luôn nỗ lực giảm tổn thương của nó đến mức thấp nhất. Nếu nó có thể yêu anh thì tốt quá rồi , vậy là tất cả , bao gồm cả hân , cả nó cả cô gái kia nữa đều không ai phải chịu giày vò. Ngày xưa với nó mà nói yêu là một sự ngọt ngào đến tận tận trái tim , nhưng càng về sau nó càng cảm thấy vị đắng chát trong tình yêu thậm chí còn nhiều hơn mấy trăm lần một chút ít vị ngọt nhỏ nhoi mà nó từng nếm qua. Trở lại cái nơi vui chôn bao nhiêu ký ức đó là điều nó không muốn nhất , nó rất sợ , sợ phải nhìn thấy những hình ảnh như sống dậy trong lòng nó nhiều năm về trước . Nó sợ mình sẽ không kiềm lòng nổi mà tìm kiếm người kia , nó lại càng sợ một ngày nào đó phải đối diện với ánh mắt tàn nhẫn đó. Nếu thật sự điều đó xảy ra , nó không biết mình có còn sức mạnh để chống chọi như trước kia , nó đã quá mệt mỏi rồi , sức cũng đã cạn kiệt rồi , làm ơn ....đừng bắt nó đối diện với bất cứ thứ gì liên quan đến người con trai ấy nữa.....Nhưng nó thật sự không muốn làm khó Vương Thịnh , nó đã làm anh lo nghĩ quá nhiều rồi , nó không muốn nợ anh thêm nữa , nó đã nợ một người con trai khác quá lớn , nợ vết thương lòng của người ấy quá sâu , cả đời này nó trả không hết. Vì vậy nó không muốn mang thêm bất cứ nợ nần nào từ người khác nữa. Nó nhẹ quay mặt lại , nhướn người hân lên cái trán cương nghị nhiều suy tâm của Vương Thịnh , nhìn anh nở ra nụ cười thật hồn nhiên nhất nó có thể

_Ừ, thì em đã nói không đâu , anh cứ làm theo lời ông đi.

Vương Thịnh không nghĩ nó lại dễ dàng đáp ứng vậy, nhưng anh vẫn không muốn ngoáy sâu vào vết thương của nó chỉ đành ậm ừ mà cảm ơn . Ừ thì cứ cho là anh nhất gan ,anh không đủ can đảm để hỏi nó câu hỏi mình đã giấu kín trong lòng mấy năm nay” Thật ra.....thật ra em đã quên được hân ta chưa?” Nhưng mỗi lần anh định mở miệng lại như có cái gì nghẹn lại , và anh cũng biết chắc rằng mình không đủ can đảm để nhận một câu trả lời mà anh không hề mong muốn nhất.

Thời gian bọn họ đính hôn cũng ngày càng gần , mọi người càng lúc càng gấp gáp hối thúc bọn nó mau mau trở về Việt Nam. Bởi vì bọn nó còn thật nhiều việc cần phải chuẩn bị. Nó cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi , cái cảm giác vừa rạo rức nôn nóng , lại vừa lo sợ rụt rè từ lâu đã không còn tồn tại trong trái tim đông cứng của nó bây giờ lại kéo đến. Nó không biết mình là mong đợi hay là đang không muốn quay về , nhưng rồi mỗi đêm , cứ hễ nó nhắm mắt , cái câu nói lạnh lùng mang đầy trách móc phản hận lại luôn ám ảnh nó , càng ngày càng gần ngày trở về , câu nói ấy lại càng lúc càng xuất hiện nhiều lần trong tâm trí nó hơn. Đường như nó đang báo hiệu cho một chuyện gì sắp tới làm lòng nó vô cùng bất an.... Cuối cùng , ngày gì đến cũng phải đến thôi....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Nó cùng Vương Thịnh trở về Việt Nam cùng bao nhiêu tâm trạng ngổn ngang . Ừ thì đúng là nó ngốc , nó đã nghĩ sẽ không bao giờ phải đặt chân về lại cái chốn khiến nó đau thương này nữa. Nhưng những cảm xúc ấy nó làm sao biểu lộ ra được , khi người con trai bên cạnh nó hiện giờ đã vì nó mà hi sinh rất nhiều , nó thật sự , thật sự không nỡ làm anh đau lòng thêm chút nào nữa. Mặc dù Vương Thịnh biết lòng nó cũng khó khăn rất nhiều , anh cũng chẳng muốn đưa nó về , bởi anh biết chỉ cần là nơi từng xuất hiện bóng dáng người ấy nó sẽ không bao giờ có thể quên được , tình yêu chính là mủ quàng , anh yêu nó bất chấp tất cả , bất chấp tim nó không hề tồn tại anh cũng như nó yêu tên đó không màng tới bất cứ thứ gì , bất chấp tổn thương chính mình. Bây giờ nah chỉ còn biết mong trong 3 tháng tới này không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Nói anh suy nghĩ qua 1ch1 kỷ cũng được , anh mong rằng 3 tháng ....à không , cả đời này nó và người kia sẽ không bao giờ gặp lại nhau một lần nào nữa! Thật nực cười , không ngờ có ngày vì một người con gái anh lại hay hình thành ra những suy nghĩ trẻ con như vậy .....

Tại một căn biệt thự XX

Chàng trai có mái tóc nâu mềm mại đang ngồi tựa đầu trên chiếc ghế dựa cao cấp màu đen huyền. Đường như trông hắn đang rất mệt mỏi . Chiếc kính đen được đeo trên khuôn mặt điển trai kia càng làm tăng thêm vài phần thành thực và quyến rũ. Không biết đã qua bao nhiêu năm , người con trai anh tuần ngày trước đã trở thành một người đàn ông có sức hút như vậy. Hắn mặc trên người một bộ đồ trắng nhàn nhã ở nhà , không hiểu tại sao , mấy năm nay hắn đều có thói quen mặc áo sơ mi trắng khi ở nhà. Có lẽ , chính là bởi chỉ là hắn thích hay chính là bởi một người con gái nào đó đã từng nói câu “ Em rất thích nah mặc áo sơ mi trắng , nhìn rất đẹp trai” , bất giác nhớ lại một câu nói , rồi lại bất giác nhớ đến nụ cười tươi tắn làm lòng hắn xao xuyến kia .....nhưng dường như bây giờ mọi thứ ủa về chỉ để tìm hắn thêm đau đớn , để hành hạ hắn mỗi đêm. Từ ngày ấy chưa bao giờ hắn ngủ được về đêm , mỗi lần nhắm mắt cái ký ức ấy lại hiện về trong tâm trí , để rồi tỉnh lại mồ hôi ướt đầm và một nỗi đau không phai. Hắn bất giác nở lên nụ cười tự chế nhạo trên khuôn mặt tuấn mĩ kia , không biết đã bao lâu hắn không còn biết giấc ngủ là thế nào .....Đang đắm chìm vào suy nghĩ , bỗng một giọng nam nghiêm nghị phía sau

_Cậu chủ!

Hắn lập tức thu hồi lại tất cả những biểu cảm , chỉ còn sót lại khuôn mặt tuấn mĩ hời hợt , vô cảm quay sang nhìn người vệ sĩ lâu năm đang kính cẩn đứng trước mặt mình , giọng nói trầm thấp không có độ ấm

_Có chuyện gì?

Tên vệ sĩ đặt lên bàn hắn một xấp hồ sơ đang còn nguyên vẹn gói cẩn trọng , hắn nhú mày nhìn tập hồ sơ , còn chưa đụng tay vào đã nở lên một nụ cười nhếch lên đầy khinh bỉ

_Cuối cùng cô ta đã trở về?

Người vệ sĩ không nói gì chỉ im lặng. Thân là người lâu năm bên cạnh hắn ông làm sao mà không biết trên khuôn mặt tuấn mĩ đầy lạnh nhạt kia là một nỗi đau đang giằng xé. Không biết hắn phải biến bao nhiêu đau đớn thành băng đá để có thể trở nên tàn nhẫn như bây giờ. Vì một người con gái hắn đã đau quá nhiều, cũng đã chịu quá nhiều tổn thương. Không biết tiếp theo hắn sẽ còn làm ra những chuyện gì nữa đây....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Trời ơi! Cuối cùng ai đó làm ơn có thể nói cho nó biết chuyện gì đang xảy ra không?! Bao nhiêu năm rồi, người con trai mà nó yêu đến tận xương tủy bỗng nhiên xuất hiện lại trước mắt nó. Hỏi thử nó nên làm sao đây, chạy trốn hay là đối mặt tất cả. Xung quanh càng lúc càng cảm thấy quan hệ giữa hắn và nó đúng là không hề bình thường, bà ba thì không tiện để ý nhiều như vậy, trực tiếp chạy đến chỗ họ, ân cần hỏi han. Suy nghĩ của bà rất phong khoáng, cũng lắm chỉ đoán nó và hắn là bạn bè lâu năm mà thôi vì vậy cũng chẳng tiện dò xét nhiều

_ Con có sao không??

Bà ba đưa tay đỡ lấy nó, nhờ vậy nó cũng có thể thoát khỏi vòng tay kiểm chế của hắn, cũng may hắn rất thoải mái buông nó ra, không hề làm ra hành động “núm kéo” nào. Nó khẽ nhìn bà ba dò xét, không biết bà đối với hành động lúc này của hắn và nó có nghi ngờ gì không, nhưng nhìn thấy sắc mặt bà chỉ là biểu hiện lo lắng cho nó mà không hề thấy biểu tình kỳ lạ nào, nó mới yên tâm thở phào, lắc đầu đáp lại câu hỏi han của bà. Lúc này, bà ba mới chỉ tay về phía hắn, hỏi nhỏ

_ Cậu này là bạn con?

Tuy là câu hỏi nhưng cũng khá là xác nhận. Nhưng trước ánh nhìn như muốn thiêu đốt của hắn, nó thật sự không thể phun ra, dù chỉ là một chữ “dạ” chỉ cố dùng trạng thái tự nhiên nhất nhìn bà ba nhẹ gật đầu. Thấy biểu hiện rụt rè của nó, hắn nhếch môi cười lạnh, không biết là trong đầu đang suy tính điều gì nhưng nhìn biểu hiện kia của hắn cũng biết nó không “tốt lành” gì rồi. Hắn nở ra một nụ cười đẹp mê người, đến nỗi làm người ta không kiềm được mà tìm đập thình thịch, hướng bà ba lịch sự giờ tay

_ Xin chào bà, tôi là “chủ” của cô ấy!

Ặc! Một câu nói của hắn cũng làm nó nan khan híp một ngụm khí lạnh. Chủ sao?? Hắn đang nói nhầm cái gì vậy ?? Chủ cái đầu hắn, nó và hắn từ lâu đã không còn liên quan, vậy mà dám ngang nhiên đi rêu rao kiểu đó. Nó đang tính quay sang bà ba giải thích, ai ngờ bà cũng chẳng thắc mắc gì về cách “giới thiệu” quan hệ không có gì là ăn khớp của nó và hắn mà chỉ nhìn hắn cười tươi như hoa

_ A! Chào, không ngờ cháu dâu tương lai của tôi lại quen biết một thiên tài giống như Đường tổng đây! Hân hạnh!

Bà ba đưa tay ra lịch sự chào hỏi cùng hắn. Nhưng 2 chữ “cháu dâu” vừa xuất phát ra từ miệng bà lại làm hắn nhiều mảy, trong lòng bùng phát một ngọn lửa không tên. Cháu dâu cơ đấy! Cũng nhanh nhả, chưa gì cô gái này đã muốn quên đi hắn một cách dễ dàng để ở bên người con trai khác sao?? Hình như nó quá xem thường hắn, muốn chung sống cùng người con trai khác, đúng là nằm mơ!

Hắn không trả lời chỉ mỉm cười cho qua chuyện, rồi quay qua nhìn nó cười... Trong ánh mắt của bao người thì nụ cười đẹp đến bao nhiêu, tỏa sáng đến bao nhiêu, mê đắm đến bao nhiêu thì trong mắt nó, nụ cười đó lại không khác gì một tòa băng lạnh đến thấu xương... vì... nó có thể thấy ý tứ trào phúng trong đôi mắt hút hồn kia. Đôi môi mỏng nhẹ mớ

_ Thế nào, gặp lại người quen cũ, anh muốn mời em đi ăn chút gì để hàn thuyên được chứ?!

Nó đang định khéo léo từ chối, vì nó biết, nếu nó đồng ý.... nó thật không tưởng tượng nổi nó có còn mạng mà trở về không nữa, ai biết cái tên máu lạnh này sẽ đối xử với nó thế nào chứ. Ai ngờ, nó chưa kịp lên tiếng, bà ba đã đi trước một bước hào phóng thay nó nhận lời

_ Bạn bè lâu lắm ko gặp nhau, con cứ thoải mái đi, đừng ngại, bà về trước đây!

Không để nó nói hai lời, bà ba lập tức chào hắn 1 tiếng rồi quay lưng rất “cao quý” bỏ nó lại đằng sau mà bước ra khỏi khu trung tâm. Đám đông cũng bị bảo vệ khu vực giải tán hết, bây giờ “hiện trường” chỉ còn lại mình nó và hắn. Không hiểu sao khí trời đang mát mẻ vậy mà mồ hôi nó chảy ròng ròng. Nó cố gắng nặn ra nụ cười còn thảm hơn cả khóc nhìn hắn nói.....AAA, mà nên nói gì đây

_ H...Hôm nay...trời đẹp nhì...hì hì

Ashhh...trời ơi, giờ đâu phải là lúc bàn về thời tiết, nó trong lòng âm thầm chửi mình ngốc n lần. Và đáp lại nó chỉ là ánh nhìn chăm chú và nụ cười nửa miệng của hắn. Cười cái gì mà cười! Hắn có biết là trong mắt nó nụ cười này của hắn mang tính chất “biến thái” đến cỡ nào không....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia....anh Thật Bá Đạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.